

Vladimir Megre

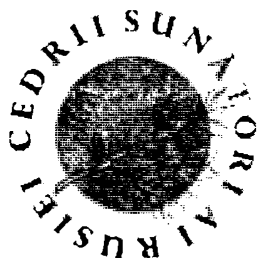
Cine suntem noi?

Vladimir Megre

CINE SUNTEM NOI?

cartea a cincea

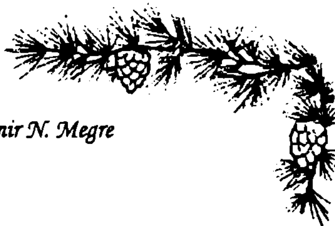
din seria

EDITURA DIANUȘA

Târgu Neamț

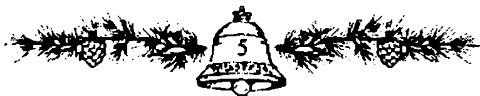

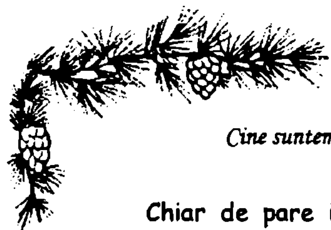
Două civilizații

Noi oamenii, toată viața noastră ne grăbim. Alergăm neîntrerupt, ba-ntr-o parte, ba-ntr-alta şi neîncetat aspirăm spre câte ceva. Fiecare din noi îşi doreşte să-şi trăiască viața cât mai frumos, iubirea să şi-o afle şi să-şi încropească o familie. Mulți dintre noi or fi aceia care pot obține cele râvnite?

De ce depinde satisfacția sau insatisfacția vieții, succesul nostru sau eşecul? În ce constă sensul vieții fiecărui om şi al umanității în complexul ei? Ce ne aşteaptă în viitor?

Aceste întrebări au existat dintotdeauna, însă nimeni, până acum, nu le-a dat un răspuns concret. Mi-aş fi dorit atât de mult să văd în ce țară vom trăi peste cinci sau peste zece ani şi în ce lume vor trăi copiii noştri! Însă nu ştim şi cu siguranță nu vom reuşi să ne imaginăm niciodată, atâta timp cât ne grăbim şi alergăm într-una. Şi... unde alergăm, aş vrea să ştiu?

Chiar de pare incredibil, este totuşi, adevărat că primele previziuni detaliate asupra viitorului ţării noastre, nu din gura învăţaţilor, analiştilor sau politicienilor noştri le-am auzit, ci din gura pustnicei din taiga - Anastasia. Ea, nu numai că a zugrăvit un strălucitor tablou al viitorului dar, pe deasupra, a mai şi argumentat concret compatibilitatea acestuia cu înseşi timpurile generaţiei noastre. Mi-a prezentat, practic, un proiect al ei de dezvoltare viitoare a ţării.

La întoarcerea din poieniţa în care trăia Anastasia, mergând prin taiga spre râu, tot mai solid mi s-a cimentat în minte convingerea că proiectul ei, cu-adevărat, ar putea schimba multe pe lume. De-ar fi să considerăm că tot ceea ce a modelat ea cu gândurile, ulterior, s-a transpus negreşit în viaţa reală, înseamnă că noi trăim deja într-o ţară a cărei viitor nu poate fi decât minunat. Mergeam prin taiga şi reflectam la vorbele pustnicei despre minunatul viitor al ţării în care, după toate probabilităţile, va apuca însăşi generaţia noastră să trăiască. Într-o ţară în care nu vor mai exista conflicte între regiuni, banditism şi boli şi în care nu vor mai fi săraci. Cu toate că nu pătrundeam sensul vorbelor ei, în cazul proiectului nu aş fi vrut să pun la îndoială nici măcar o singură vorbă de-a Anastasiei. Dimpotrivă, mi-aş fi dorit să dovedesc în faţa tuturor veridicitatea vorbelor ei.

Am hotărât categoric să fac tot ceea ce-mi stă în putinţă ca să duc la bun sfârşit proiectul. La vedere totul părea destul de simplu: trebuia doar ca fiecare familie să primească un hectar de pământ ca lot în folosinţă pe viaţă, pe care să-şi fundeze vatra familiei - micuţul ei colţ de patrie, însă detaliile proiectului mi-au acaparat în întregime gândurile. Totul era extrem de simplu şi-n acelaşi timp, inverosimil.

Şi iată că pustnica din taiga şi nu specialiştii agronomi, mi-a dovedit că printr-o corectă cultivare a lotului în folosinţă, doar în câţiva ani, pământul nu va mai trebui îmbunătăţit cu niciun fel de îngrăşăminte, iar stratul fertil al terenului, se va ameliora armonios de la sine.

Ca mărturie, Anastasia a adus situaţia din taiga. Taigaua există de mii de ani, pe ea cresc de toate, însă, pământul, acolo nu a fost ameliorat niciodată de nimeni. Anastasia a spus că tot ceea ce creşte pe pământ este, de fapt, materializarea gândurilor Divine. Dumnezeu a conceput totul în aşa fel încât omul să nu trudească ca să-şi facă rost de mâncare. Omul trebuie doar să-şi dea silinţa să pătrundă gândurile Creatorului şi să creeze împreună cu El.

Aici şi eu aş putea să-mi aduc exemplul personal. Am avut prilejul să vizitez insula Cipru. Aceasta este acoperită, în mare parte, cu sol pietros. Dar nu a fost aşa dintotdeauna. Cu multe secole în urmă, pe această insulă creşteau minunate păduri de cedri şi arbori fructiferi, în multe râuri curgea apă pură şi cristalină, iar insula era raiul pe pământ. Legiunile romane au ocupat insula şi au tăiat cedrii din care şi-au construit, apoi, corăbii, defrişând pentru asta întregi păduri de pe insulă. Acum, pe cea mai mare parte a insulei creşte o vegetaţie pipernicită, iarba este pârjolită încă de primăvara timpuriu, iar ploile estivale sunt foarte rare şi apa dulce insuficientă. Astăzi ciprioţii, ca să aibă teren fertil pe insulă, sunt nevoiţi să-l care din alte părţi cu barjele. Aşadar, ce înseamnă asta? Că omul nu a îmbunătăţit creaţia. Dimpotrivă, prin amestecul său, a schilodit-o în mod barbar.

Anastasia mai vorbea şi despre *pomul neamului** care

*pomul neamului - Anastasia, prin pomul neamului, are în vedere un copac real care să fie plantat ca bază de pornire a fiecărei familii.

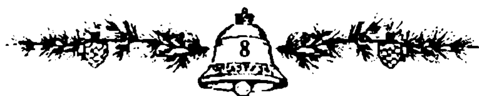

negreşit va trebui să fie plantat pe fiecare lot de pământ. Şi, de asemenea, ca omul, când moare, să nu fie îngropat în cimitir, ci să-şi afle odihna pe lotul său, în minunata grădinuţă de mâinile proprii sădită şi grijită. Mormântul să nu-i fie împopoţonat cu niciun monument funebru. Amintirea acelui om să fie vie, nu moartă. Ca amintire familiei, creaţiile vii ale omului să-i rămână, doar astfel sufletul i se va putea rematerializa în grădina - rai terestru.

Oamenii înmormântaţi în cimitire nu pot ajunge-n rai. Sufletele lor nu se pot întrupa atâta timp cât familia şi prietenii vor continua să se gândească la moartea lor. Monumentul funerar este monumentul morţii. Ritualul înmormântării a fost ticluit de forţele obscure, scopul lor fiind de a întemniţa sufletul uman cel puţin pentru un timp. Nicio suferinţă şi nicio amărăciune nu a gândit Tatăl nostru pentru ai Săi copii iubiţi. Toate creaţiile Dumnezeieşti sunt veşnice, sunt autosuficiente şi sunt - toate - înzestrate cu facultatea de a se auto-procrea. Toate cele vii de pe Pământ, de la aparent banalul firişor de iarbă şi până la om, stau mărturie, prin existenţa lor, armoniei a tot ce este şi veşniciei.

Aici, gândesc eu, are dreptate ea. Uitaţi cum se întâmplă:

Învăţaţii contemporani ştiu deja şi afirmă că gândurile umane sunt materializabile. Ce vrea să spună acest lucru? Că rudele defunctului, gândindu-se la el ca la mort, nu fac altceva decât să-l menţină în acea stare - de mort - chinuindu-i, prin asta, sufletul. Anastasia susţine că omul, mai bine zis sufletul său, poate trăi de-a pururea. El se poate întrupa în orice clipă într-un corp nou, dar numai în anumite condiţii. Pe vatra familiei, întemeiată după proiectul Anastasiei, există aceste condiţii. Eu am crezut

necondiționat în teoriile Anastasiei despre viață și despre moarte; să le confirme sau să le contrazică, ar putea probabil, doar învățații inițiați în ezoterism, cu siguranță mult mai pregătiți decât mine.

«Ooh... câți vor veni să te contrazică» - am spus eu, la care, Anastasia îmi răspunde râzând: «Toate astea, pur și simplu, iată, se petrec chiar acum, Vladimir. Gândul uman este în măsură să se materializeze, să influențeze indicațiile aparaturilor, să preștie evenimente ce vin și să clădească viitorul. Aceasta este dovada clară că acei oponenți, prin tentativele lor de a dovedi precaritatea ființei umane, pe ei înșiși se nimicesc, deoarece, prin ale lor proprii gânduri, pieire-și atrag.

Cei destoinci a lor menire s-o pătrundă și-a veșniciei esență, fericiți vor trăi, de-a pururea reîntrupându-se, deoarece ei înșiși, cu-ale lor gânduri, fericită vecinicie-și plăsmuiesc.»

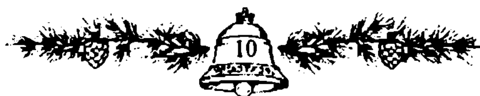
Proiectul Anastasiei a început să-mi placă și mai mult atunci când am întrevăzut prin el oportunitatea economică ce-o oferea și când am început tot mai mult să mă conving că fiecare om, pe vatra familiei sale, de propriile mâini fundată după proiectul Anastasiei, le poate asigura copiilor și nepoților săi existență îndestulătoare. Și nu numai punându-le copiilor dinainte mâncare bună și locuință. Anastasia a sfătuit ca ocolișul să fie ridicat, riguros, din copaci vii și un sfert din hectarul de pământ să fie acoperit cu pădure. Douăzeci și cinci de acri de pădure înseamnă vreo trei sute de copaci. Peste aproape optzeci - o sută de ani, copacii vor putea fi tăiați și din ei se vor obține aproximativ patru sute de metri cubi de dulapi care, bine uscați și prelucrați în cherestea, astăzi costă cel puțin o sută de dolari pe metrul cub, deci se vor obține în jur de patruzeci de mii de dolari în

total. Este de la sine înțeles că nu va trebui doborâtă întreaga pădure, se poate tăia doar o parte necesară, iar în locul rămas gol se vor sădi alți copăcei. Valoarea cumulată a unui lot de acest tip, rânduit după proiectul Anastasiei, poate să atingă milioane de dolari şi chiar mai mult, iar a face toate astea este în stare orice familie obişnuită, chiar şi cu resurse modeste. Casa, pentru început, poate fi mai mult decât umilă, bogăția principală o constituie structurarea rațională a lotului. Oamenii mai pricopsiți, deja de pe acum, plătesc bani grei firmelor care se ocupă cu designul peisagistic. În Moscova, antreprizele de acest gen sunt mai bine de patruzeci la număr şi niciuna nu stă fără activitate. Pentru aranjamentul cât mai frumos şi rațional al unui ar de teren din fața casei, aceste firme cer de la cincizeci de mii de dolari în sus.

Pentru plantarea unui conifer înalt de şase metri se cer şi cinci sute de dolari. Cei care vor să trăiască într-un loc frumos aranjat plătesc aceste sume. Plătesc pentru că părinților nu le-a trecut prin cap să întemeieze vatră de familie copiilor. Pentru asta nu este nevoie să fii bogat, ci doar să pui prioritățile în ordinea firească. Cum să-i educăm noi pe copii atâta timp cât noi înşine nu înțelegem aceste lucruri atât de simple? Avea dreptate Anastasia când spunea că educația trebuie s-o începem cu noi înşine.

Şi eu am fost asaltat de această dorință: să iau un hectar de pământ, să-mi construiesc casă şi - cel mai important - să plantez tot soiul de plante de jur împrejur. Să-mi încropesc colțişorul meu de Patrie întocmai aşa cum l-a zugrăvit Anastasia şi să fiu înconjurat de multe alte petecele de pământ ale altor oameni tot aşa de bine aranjate ca şi al meu. Numai aşa ar fi venit, poate, Anastasia cu fiul nostru să se stabilească la mine sau măcar în ospeție, apoi

nepoții și strănepoții. Probabil că strănepoții or să lucreze în oraș, atunci lasă măcar să aibă unde să vină să se odihnească. Iar odată pe an, pe 23 iulie, la sărbătoarea întregului Pământ, toată familia să se adune în casă. Eu, pe atunci, cu siguranță nu voi mai fi, însă va rămâne vatra familiei de mine întemeiată, cu copacii care vor crește pe ea și cu grădina. Voi săpa un mic iaz, în el voi pune chitici ca să crească pește. De sădirea copacilor mă voi ocupa cu mare grijă, așa cum a spus Anastasia. Că o să le placă urmașilor cum am făcut sau că or să modifice câte ceva, nu are importanță; important este că, în ambele cazuri, or să mă pomenească.

O să-i rog ca, atunci când nu voi mai fi, să mă îngroape pe pământul meu și o să-i mai rog ca mormântul să nu-mi fie însemnat în niciun fel. Fie ca la mormânt să nu vină nimeni și cu ipocrizie să mă bocească. Îndeobște să nu se audă niciun bocet. Mormântul să nu-mi fie împodobit cu piatră funerară ci pur și simplu să răsară din corpul meu și să crească pe pământ iarba proaspătă și tufișurile și fructe gustoase pentru urmași să rodească. La ce bun piatra funerară? La nimic, tristețe doar. Fie ca ei să mă pomenească cu bucurie și nu cu tristețe când vor veni pe pământul de mine rânduit. Ahh... cum o să-l mai rânduiesc și cum o să mai plantez pe el de toate celea...

Gândurile mi s-au înmănunchiat într-o fericită și grandioasă prevestire. Neapărat trebuia ca, în cel mai scurt timp cu putință, să trec la fapte, s-ajung cât mai repede în oraș, dar mai aveam de traversat această pădure, mai rămăseseră încă vreo zece kilometri până la râu. De s-ar sfârși cât mai repede taigaua. Mergând așa îngândurat mi s-a întors în minte, așa din senin, ceea ce auzisem despre pădurile Rusiei, numai că nu-mi amintesc acum toate acele cifre, așa că o să vă prezint aici datele pe care le-am memorat dintr-o sta-

tistică:

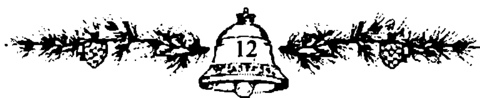
«Pădurea – tipul preponderent de vegetație în Rusia – ocupă 45% din teritoriu. Rusia deține cele mai mari rezerve forestiere din lume. În 1993 suprafața împădurită a fondului silvic era de 886,5 milioane de hectare, iar rezerva cumulată de 80,7 miliarde, ceea ce, de fapt, reprezintă 21,7 respectiv 25,9% din rezerva mondială. Faptul că a doua cifră este mai ridicată decât prima stă mărturie că Rusia dispune de păduri mai mature şi mai mănoase decât restul planetei în întregime.

Pădurile joacă un rol vital în echilibrul gazelor din atmosferă şi în reglarea climatului planetar. Calculând o balanță globală a pădurilor Rusiei, B.N. Moiseevici a stabilit pentru dioxidul de carbon o valoare de 1789064,8 de mii de tone şi pentru oxigen 1299019,9 de mii de tone. Zilnic, pădurile Rusiei leagă 600 milioane tone de dioxid de carbon. Migrația acestor gigantice volume de gaze stabilizează considerabil compoziția gazoasă a atmosferei şi clima planetară».

Aşa stau lucrurile! Unii vorbesc cum că Rusia ar fi pregătită pentru o misiune deosebită, însă eu zic că această misiune nu a fost doar prefigurată - ea se desfăşoară deja.

Aşadar, oamenii de pe întreaga planetă, care în măsură mai mică, care în măsură mai mare - nu are importanță - respiră aerul Rusiei. Respiră oxigenul emanat de această pădure, iar eu mă plimb liber prin ea. Interesant - oare această pădure le dă oamenilor de pe Pământ numai oxigenul sau le mai oferă şi altceva, tot atât de important?

De data asta, taigaua prin care mergeam de unu' singur, nu-mi mai inspira, ca înainte, senzația de nelinişte. Senzația era aceeaşi care te încearcă atunci când te plimbi printr-un parc lipsit de pericole. Sigur că prin taiga nu se întind alei ca-n parc, pe alocuri cărăruia este mărginită de

ramuri de copaci, pe alocuri de tufişuri dese, însă de data asta nu mă mai deranjau.

Trecând pe lângă tufişurile cu fructe de pădure, am cules mure şi zmeură - le-am observat cu interes şi am remarcat că o parte din fructele aceluiaşi arbust nu erau asemănătoare între ele ca aspect exterior. Cât de diversă este vegetaţia... – niciun peisaj nu se repetă.

Pentru prima dată am privit la taiga cu mai multă atenţie şi mi s-a părut mai bună. Cu siguranţă, senzaţia s-a materializat şi în urma conştientizării faptului că în această taiga s-a născut şi trăieşte, undeva într-o poieniţă, micul meu fiu şi Anastasia – femeia a cărei întâlnire mi-a schimbat complet viaţa.

În nesfârşita taiga prin care mergeam acum se află poieniţa Anastasiei pe care ea n-ar părăsi-o niciodată şi pe care, nici pe cel mai şic apartament, nu ar schimba-o. Pare pustie poieniţa ei: nu tu casă, nu tu sarai, comodităţi de viaţă de niciun fel, dar ea, imediat ce ajunge, se luminează şi se bucură ca un copil. Aceeaşi senzaţie m-a cuprins şi pe mine când, pentru a treia oară, am vizitat poieniţa Anastasiei. A fost ca şi cum m-aş fi întors acasă după un drum obositor.

Ciudate lucruri se mai petrec prin lumea noastră... De milenii, în societatea umană, fiecare se zbate pentru fericire şi, chipurile, pentru bunăstare, dar dacă ar fi să privim mai cu atenţie: fiecare om care trăieşte în centrul oraşului civilizat şi modern, tot mai adesea este vulnerabil. Ba se prăpădeşte într-un accident rutier, ba îl jefuiesc, ba se acaţă de el tot soiul de boli. Fără farmacii deja nu mai poate trăi... deseori se întâmplă ca, dintr-o decepţie, să-şi facă singur seama. Iar cazurile de sinucidere, paradoxal, tocmai în ţările super-dezvoltate sunt în continuă creştere.

Mame din toate regiunile se prezintă la televiziune şi

vorbesc: „nu avem cu ce ne hrăni copiii şi familiile ne flămânzesc".

Anastasia trăieşte cu copilaşul ei în taiga, întocmai ca într-o altă civilizaţie. Nu pretinde nimic de la societatea noastră: nici miliţia şi nici alte forţe ale ministerului de interne nu-i sunt ei necesare. Ca şi cum acolo în taiga nici ei şi nici copilului nu li s-ar putea întâmpla niciun rău.

Într-adevăr, noi trăim în două civilizaţii diferite, iar ea ne îndeamnă să luăm ce-i mai bun din aceste două lumi paralele. Doar atunci se va schimba modul de viaţă al multor oameni de pe Pământ şi va lua naştere o nouă civilizaţie umană fericită. Această nouă societate umană va fi foarte neobişnuită. Iată, de exemplu...

Cunoaşteţi Universul la gust

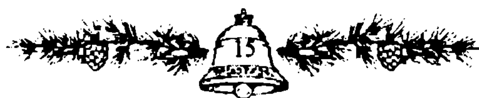
Mult timp nu am putut să accept faptul că Anastasia lăsa, fără să-şi facă griji, copilul încă sugar, de unul singur. Ori la dosul unui tufiş, direct în iarbă, ori în vecinătatea ursoaicei tolănite, ori lângă lupoaică. Eram deja convins că nicio fiară nu se va atinge de el, dimpotrivă, toate îl vor proteja până la ultima. Însă de cine? Devreme ce toate fiarele îi sunt ca nişte dădace, atunci de cine să-l apere? Nu mi se părea deloc normal ca un sugar să fie lăsat singur, aşa că am încercat s-o conving pe Anastasia să n-o mai facă şi i-am spus:

— Dacă fiarele nu-l ating pe copil, asta nu înseamnă că nu i se poate întâmpla o altă nenorocire.

Anastasia mi-a răspuns:

— Nu pot să-mi imaginez, Vladimir, la ce nenorocire te gândeşti tu.

— Multe nenorociri li se întâmplă copilaşilor mici neajutoraţi. De exemplu, se urcă pe-o moviliţă şi cade jos. Ar

putea să-şi scrântească un piciorut sau o mânuță.

— Înălţimea pe care copilul o poate atinge de unu' singur nu-i poate pricinui niciun rău.

— Dar dacă înghite ceva toxic sau veninos? Copilul încă mic nu are discernământ, duce orice la gură şi nu mult îi trebuie să se otrăvească. Cine o să-i facă spălături gastrice în caz de ceva? Prin preajmă nu văd doctori, iar tu nu ai clistir ca să-i goleşti maţele dacă se otrăveşte.

Anastasia, la acestea, mi-a răspuns râzând:

— La ce să-i fac clismă, Vladimir? Intestinul se curăţă şi în alt mod, mult mai eficace decât clisma.

— Cu ce?

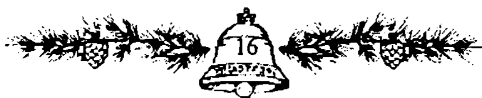
— Vrei să încerci? Ţie tocmai bine o să-ţi facă, acum o să-ţi aduc nişte ierburi...

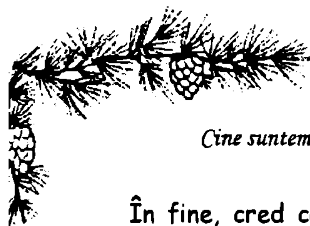
— Aşteaptă, nu-i nevoie, am înțeles. Ai de gând să-mi dai ceva care să-mi deranjeze stomacul.

— Stomacul tău de mult a fost deranjat. Însă buruiana, toate cele de prisos din stomacul tău le va scoate afară.

— Înțeleg. În astfel de cazuri tu-i dai copilului nişte ierburi care să-i provoace diaree. De ce să-i faci aşa ceva, de ce să-l supui la o tortură de asta?

— Nici pe departe nu e aşa. Iar copilaşul nostru nu mănâncă nimic neprielnic. Copiii, mai ales sugarii, sunt învățați cu laptele mamei şi nu vor mânca niciodată nimic altceva în cantități mari. Iar fiul nostru poate doar să guste o pomişoară sau o buruiană. Dacă este toxică, i se va părea amară şi prin urmare, nu-i va plăcea şi o va scuipa. Dacă apucă să mănânce puțin, îl va durea stomăcuțul şi va vomita. Pe viitor, însă, îşi va aminti şi nu o va mai atinge. În acest fel, el va cunoaşte pământul întreg, nu din vorbele cuiva, ci după gust. Şi lasă să-ncerce fiul nostru Universul la gust.

În fine, cred că are dreptate, până acum nu i s-a întâmplat nimic rău copilaşului. Şi am avut ocazia să mai văd altceva: fiarele dimprejurul poieniţei Anastasiei îşi dresează sau îşi învaţă odraslele cum să se raporteze omului. Mai demult gândeam că anume Anastasia le dresa, dar acum m-am convins că ea nu-şi pierde vremea cu aşa ceva.

Iată ce-am văzut într-una din vizitele mele. Stăteam cu toţii tolăniţi la soare pe marginea poieniţei. Anastasia tocmai terminase de alăptat fiul, el se întinse toropit în braţele mamei. Mai întâi a moţăit puţin, sau poate chiar dormea, apoi a început să mângâie cu mânuţa o şuviţă de păr a mamei, zâmbind. Anastasia se uita la copil şi zâmbea şi ea în timp ce-i şoptea ceva cu glas dulce.

La un moment dat am văzut lupoaica intrând în poiană, urmată de puişorii ei, - patru lupişori micuţi de tot. S-a îndreptat spre noi, însă la vreo zece metri distanţă s-a oprit şi s-a tolănit în iarbă. Puişorii de lup, ţopăind în urma mamei, numai ce lupoaica s-a tolănit, s-au îmbulzit cu toţii la burta ei. Anastasia a văzut lupoaica-mamă tolănită, s-a ridicat din iarbă cu copilaşul în braţe, s-a îndreptat spre ea, s-a aşezat jos la vreo doi metri de lupoaică, a privit zâmbitoare la haita de lupişori şi cu voce blândă le-a vorbit:

— Ooo, ce pui frumoşi a fătat iubita noastră aici. Unu', negreşit, mare căpetenie se va face, iar fetiţa, leită mamei, multă fericire o să-i aducă şi destoinică rodul mai departe o să ducă.

Lupoaica moţăia, ochii i se închideau galeşi, ba de moţăială, ba de vocea mângâietoare a Anastasiei. Lupişorii au abandonat pântecele mamei-lupoaice şi au început s-o urmărească pe Anastasia. Un puişor a păşit neîncrezător spre ea.

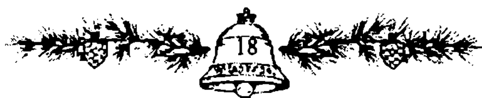
Lupoaica, toropită de somn, s-a ridicat vioaie în pi-

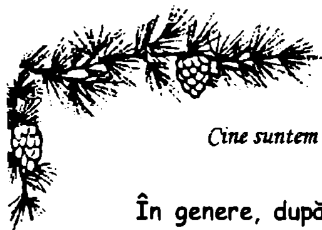
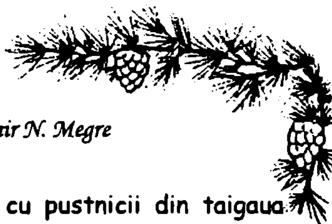

cioare, l-a ridicat în dinți pe lupişorul cel obraznic şi l-a aruncat în mijlocul celorlalți. Acelaşi lucru l-a făcut şi cu ceilalți, cu al treilea şi cu al patrulea, care au încercat să se apropie de Anastasia. Puişorii de lup fără de minte şi-au continuat tentativele, dar lupoaica nu s-a dat bătută până ce nu i-a cumințit. Doi din ei s-au luat la harță în joacă, ceilalți doi au rămas smirnă cu privirile țintă la noi. Din brațele Anastasiei, copilaşul a zărit lupoaica cu lupişorii şi s-a răsucit să-i vadă mai bine, apoi a gesticulat nerăbdător cu mânuța, scâncind sunete de chemare.

Anastasia a întins mâna în direcția lupoaicei cu puişori. Doi dintre ei s-au îndreptat nehotărâți spre mâna întinsă a femeii, dar de data asta lupoaica nu i-a oprit, dimpotrivă, i-a îmbrâncit cu botul pe cei doi jucăuşi spre mâna Anastasiei. În câteva clipe se găseau deja lângă Anastasia. Unul din ei a început să mozolească un deget al Anastasiei, al doilea i s-a urcat cu lăbuțele pe mână, iar ceilalți doi i s-au aşezat pe un picior. Vladimir s-a agitat neastâmpărat în brațele Anastasiei, cu vădită intenție să se apropie de puii de lup. Anastasia l-a lăsat în iarbă, iar el, uitând de toți dimprejur, s-a dat la joacă cu lupii! Anastasia, cu un gest blând a mângâiat lupoaica pe ceafă apoi a venit spre mine.

Am înțeles atunci că lupoaica, învățată să n-o necăjească niciodată din proprie inițiativă pe Anastasia, aleargă spre ea doar la un semn anume şi că acum, la rândul ei, le-a arătat şi odraslelor să facă la fel. Pe lupoaică a învățat-o, probabil, mama ei care, la rândul ei, a fost învățată de mama ei şi aşa mai departe, din generație în generație fiarele şi-au transmis regulile de comportament față de om. Şi - necesar de subliniat - un comportament respectos şi tacticos. Şi-atunci, celălalt comportament cu omul, adică să-l atace, cine le-a învățat?

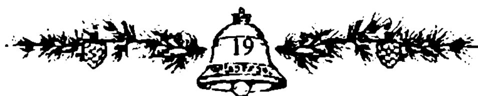

În genere, după întâlnirea cu pustnicii din taigaua siberiană, o mulțime de întrebări de tot felul s-au ridicat, întrebări de a căror existență, mai înainte nici nu se putea bănui. Anastasia nu intenționează să renunțe la modul eremit de viață. Dar... stop! De fiecare dată când mă gândesc la Anastasia ca la o pustnică, cuvintelor „pustnică", „pustnic" în mintea mea, li se asociază imaginea unui om izolat de comunitate şi de sistemul modern de informare. Dar de fapt, ce se întâmplă? Se întâmplă că după fiecare şedere a mea în poieniță la ea, public câte o nouă carte. Carte care este discutată de mulți oameni: tineri, bătrâni, învățați sau călăuze ale diferitelor culte. Prin urmare, nu eu i-aduc informații din societatea noastră omni-informată, ba, s-ar părea că Anastasia îmi pune la dispoziție informații interesante pentru societate.

Aşadar, care este adevăratul pustnic? Nu ne-am încâlcit noi, oare, în păienjenişul dovezilor sau, mai bine spus, în acele, aparent edificatoare, informații, în timp ce ne-am îndepărtat şi rupt de autentica sursă de informație? Poiana Anastasiei, cufundată în profunda taiga siberiană, este un adevărat centru de informație, un adevărat cosmodrom al unei alte dimensiuni existențiale. Ş-atunci cine sunt eu, cine suntem noi, cine-i această Anastasia? Să aibă vreo importanță acum? Importante, acum, sunt ultimele ei afirmații care se referă la posibilitatea de educație pentru un mod mai curat de viață al fiecărui om, al fiecărei țări şi al comunității obşteşti în ansamblu, printr-o schimbare efectivă a condițiilor de viață actuale la nivelul fiecărui individ în parte.

Totul este dezarmant de simplu: să primească omul acel hectar de pământ şi... Şi mai departe, să facă cum a povestit ea şi atunci... Incredibilă, această simplitate... Doar

aşa va fi însoţit omul pe veşnicie de energia Iubirii. Soţ cu soţie, în iubire vor trăi. Fericiţi le vor fi copiii, multe boli vor dispărea, războaiele şi cataclismele vor înceta, iar omul se va apropia de Dumnezeu.

Practic, ea propune să fie rânduite multe poieniţe ca a ei în preajma marilor oraşe. Pentru asta să se folosească, fără niciun prejudiciu, cuceririle tehnologiei contemporane: «Fie ca răul, în folosul binelui să lucreze.», - a spus ea. Şi eu am crezut în proiectul ei. Şi am mai crezut şi în toate acele miracole care se vor săvârşi după ce proiectul ei va fi pus în aplicare. Cea mai mare parte a proiectului am înţeles-o bine, numai că trebuie să mai controlez încă o dată totul cu atenţie şi să chibzuiesc bine. Proiectul va trebui adaptat specificului fiecărei zone în parte.

Ideile Anastasiei despre lotul de pământ şi întemeierea aşezămintelor m-au prins de-a binelea. Îmi doream doar să ajung cât mai repede acasă, să văd şi să aud părerea învăţaţilor vizavi de aceste aşezăminte şi să aflu dacă exista ceva asemănător în lume! Mai întâi vroiam să realizez cât mai detaliat proiectul noului aşezământ şi apoi să încep să-l pun în aplicare împreună cu cei care vor dori să ia parte. Se înţelege de la sine că, atât eu cât şi oricine altcineva, nu puteam lua pe umeri, singuri, o responsabilitate aşa de mare. Era clar că pentru a clădi aşezământul va trebui să punem umărul cu toţii... şi doar prin forţele reunite a multor oameni vom reuşi... Va trebui să analizăm împreună informaţia şi să realizăm proiectul unui aşezământ obştesc în care să valorificăm şi învăţăturile trase din greşelile altora.

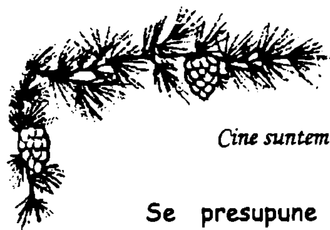
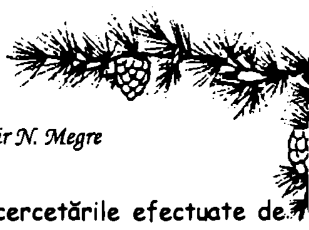

Visele Auroville-ului

În primele luni de după întoarcerea de la Anastasia, am cules şi am studiat cu mare interes multe informaţii privitoare la aşezămintele ecologice. Majoritatea surselor vorbeau despre analogii de peste hotare. În total, privitor la acest subiect, am adunat informaţii despre 86 de sate ecologice din 19 ţări printre care; Belgia, Canada, Danemarca, Anglia, Franţa, Germania, India şi altele. Numai că ce-am aflat nu m-a făcut să sar în sus de bucurie. În niciuna din aceste ţări nu exista o mişcare populară îndeajuns de extinsă, nu existau aşezăminte ecologice în măsură să exercite o influenţă perceptibilă asupra situaţiei sociale a acestor ţări. Unul dintre cele mai mari şi mai cunoscute aşezăminte era oraşul Auroville din India. Tocmai despre acesta o să şi vorbesc mai pe larg.

Oraşul Auroville a fost întemeiat în 1968 de către soţia părintelui yogăi integrale - Sri Aurobindo, - Mirra Richard...

Se presupune că, prin cercetările efectuate de statul indian, nu departe de oraşul Pondichéry, unde, începând cu anii ´40, îşi desfăşoară activitatea Ashram-ul Sri Aurobindo - centrul adepţilor yogăi integrale, populaţia este în continuă creştere şi se dezvoltă un oraş cu cincizeci de mii de locuitori. „Auroville" - care s-ar traduce prin „oraşul Aurorii" sau „Oraşul aurorii matinale" - ar fi trebuit să realizeze ideea uniunii oamenilor, a comunităţilor mânate de ţelul instituirii unei lumi materiale armonioase care să nu se găsească în stare conflictuală cu lumea spiritelor. Mirra Richard, în manuscrisul său, a declarat: «Auroville va fi un centru de cercetări pragmatice şi spirituale - bazele noului proces de metamorfoză a realităţii umanităţii unitare».

Ideea întemeierii oraşului în care oamenii să trăiască în armonie cu lumea naturii, în armonia spiritului şi a iubirii, a fost susţinută de către conducerea statului indian, personal de Indira Ghandi şi de UNESCO, a primit sprijin financiar de la guvernul indian şi de la nenumăraţi sponsori. La ceremonia de înfiinţare au luat parte capii de stat a 121 de ţări şi 23 de state indiene. Minunatul oraş, probabil visul majorităţii „spiritualilor" lumii, a început astfel să fie clădit.

Cu toate acestea, după moartea Mirrei Richard în 1973, Satprem - elevul lui Aurobindo - s-a declarat pe neaşteptate contrar oraşului Auroville, afirmând că acesta era doar „o afacere comercială". Ashram-ul Sri Aurobindo, deţinând controlul asupra celei mai mari părţi financiare a „afacerii", a pretins a-şi impune autoritatea asupra a tot ce se petrecea în oraş, însă locuitorii, considerând oraşul lor ca fiind un drept comun al întregii umanităţi, i-au negat Ashram-ului dreptul autoritar. Acest gest a dus la o crâncenă confruntare între adepţii spirituali ai Ashram-ului şi cei ai Auroville-ului. În conflict nu a fost antrenat doar

planul spiritual, acesta a afectat în mod deosebit planul pragmatic. În 1980, guvernul Indiei s-a văzut nevoit să ia o hotărâre prin care Auroville ieşea de sub controlul comunităţii lui Sri Aurobindo. În oraş s-a instalat o garnizoană completă de poliţie. Situaţia creată în Auroville a pus în criză atât mişcarea generală, cât şi învăţăturile lui Sri Aurobindo.

Astăzi, în Auroville trăiesc în jur de 1.200 de locuitori, în loc de 50.000 (sau mai mulţi) după cum estimaseră iniţial organizatorii. În regiunea în care este situat, se presupune că ar trăi în total (împreună cu locuitorii băştinaşi ai altor 13 sătucuri) vreo 30.000 de persoane. Este posibil ca motivul eşuării visului aurovilean să stea tocmai în această situaţie: aurovilanul, prin dispoziţie legală, are dreptul să-şi ridice casă, doar că juridic, pământul pe care se află casa îi aparţine oraşului Auroville. Pământul este muncit prin eforturile şi cu mijloacele aurovilanului, însă în numele Auroville-ului. În acest caz, drepturile depline le deţine Auroville-ul ca oraş, în timp ce locuitorii săi, niciunul în parte, nu are drepturi depline. Fiecare locuitor depinde de oraş. Însă de proiect s-au ocupat oamenii, acei oameni care se consideră ei înşişi înalt spirituali. Este evident că şi în cazul spiritualităţii există o a doua faţă a medaliei.

Actuala situaţie a Auroville-ului m-a amărât şi m-a deprimat profund. Nu pot spune că s-au ivit, de aici, îndoieli în privinţa proiectului Anastasiei, totuşi mintea mi-a fost invadată subit de gânduri negative. Dacă a eşuat ideea unui aşezământ de acest tip în India - ţară căreia puţin îi lipseşte să fie socotită lider spiritual în sensul înţelegerii existenţei umane - şi dacă a eşuat chiar în pofida sprijinului financiar din partea guvernului indian, din partea UNESCO şi a sponsorilor din diferite ţări, atunci cum să prevezi toate beţele-n roate ce-i vor fi puse Anastasiei, mai ales că este

singură? Şi chiar să presupunem că nu va fi tocmai singură şi că o comunitate de cititori care-i împărtăşeşte punctele de vedere, se va strădui să calculeze, să se gândească şi să prevadă. Chiar şi-n acest caz, riscul să falimenteze există, din moment ce nimeni nu are o experienţă anterioară.

De-ar şti cineva - măcar un om - unde se află acea piatră de hotar pe care s-ar putea clădi o existenţă fericită fiecărui om în parte şi societăţii umane în întregul său, fără îndoială că o existenţă fericită ar fi fost deja construită undeva în lume. Dar nu există! În nicio ţară nu există! Există doar experienţe negative. Pe cea pozitivă, unde s-o cauţi?

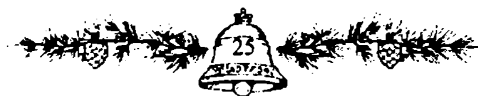
<<În Rusia!>> - a răspuns Anastasia.

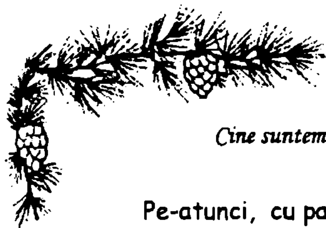

Prevestitorii noii civilizații

«Rădăcinile noului minunat viitor sunt grădinarii (dacinicii) ruşi» - aceste cuvinte au răsunat singure înăuntrul meu. Anastasia, în acel moment, nu era în preajmă. Într-o clipă mi-am amintit entuziasmul şi bucuria cu care vorbea ea despre *dacinicii* ruşi cu patru ani în urmă. Anastasia este convinsă că tocmai mulțumită lor nu s-a produs catastrofa planetară în 1992. Astfel s-a făcut că tocmai în Rusia s-a declanşat această minunată mişcare care a cuprins bună parte a Pământului... Mi-amintesc cum vorbea ea despre asta:

«... Milioane de perechi de mâini umane, cu dragoste au atins pământul. Şi-anume cu mâinile proprii iar nu cu tot felul de mecanisme. Ruşii au atins cu blândețe Pământul pe micile lor parceluțe de pământ. Şi el a simțit. A simțit, Pământul, atingerea fiecărei mâini în parte. Chiar de este aşa de mare, Pământul este foarte simțitor. Şi a mai găsit putere în el - Pământul - pentru a mai răbda.»

Pe-atunci, cu patru ani în urmă, nu am luat în serios aceste afirmații, acum însă, după ce am aflat despre nenumăratele tentative ale oamenilor din diferite țări ale lumii de a întemeia așezăminte ecologico-spirituale, am înțeles... În Rusia, fără proclamații trâmbițate, sloganuri publicitare sau intervenții pompoase există, în fapt, unul dintre cele mai vaste proiecte cu adevărat semnificative pentru umanitatea întreagă. Pe fondul mulțimii de asociații *dacinice* din Rusia, vestea despre așezămintele ecologice de prin alte țări îmi sună ridicolă.

Judecați voi singuri: stau cu mormanele de articole și culegeri de informații în față, toate acestea dezbat problema în cel mai serios mod și se întreabă cât ar trebui să trăiască omul în satele ecologice? – și au stabilit că nu mai mult de 150 de ani. Însemnătatea cea mai mare le este dată organelor de conducere ale așezământului și instruirii duhovnicești.

În Rusia, deja de ani de zile, există cooperativele de *dacinici* iar fiecare numără câte 300 de familii, uneori chiar mai multe. Aceste asociații sunt prezidate de câte un om-doi, de cele mai multe ori pensionari. Poate fi numit, oare, acest om, conducător? Aduce mai mult a organ de registratură sau a călăuză care îndeplinește cerințele majorității.

Organizațiile centralizate ale mișcării ecologice (dacinice) ale Rusiei, (despre asta vorbesc datele *Goskomstat-ului** din 1997), nu numără mai puțin de 14,7 milioane de familii în posesia loturilor în folosință și 7,6 milioane în posesia grădinilor de zarzavaturi. Suprafața de teren ocupată de ei este de 1.821.000 de hectare. Frecvent,

*Goskomstat – Institutul Federal de Statistică.

populația cultivă în mod autonom, cartofi, pomi și arbuști fructiferi și legume.

Cu siguranță, analiștii care se ocupă de ani de zile cu studiul proiectelor de așezăminte și sate ecologice, vor încerca să mă convingă că aceste cooperative de grădinari *(dacinici)*, așa cum sunt numite, nu par a fi ecologice. La care aș vrea să le răspund pe loc: secretul nu în denumire stă ci în esență.

Marea majoritate a cooperativelor *dacinice* din Rusia se bazează pe principiile așezămintelor ecologice. Și chiar dacă nu trâmbițează declarații zgomotoase despre desăvârșirea duhovnicească sau despre necesitatea unei atitudini protective față de natură, *dacinicii*, prin modul lor de trai, nu prin vorbe ci prin faptele de zi cu zi, își pun în lumină statura lor spirituală. Milioane de copaci au fost sădiți de ei. Doar mulțumită lor, pe sute de mii de hectare pârloage și sterpe sau pe așa-zisele pământuri abandonate, astăzi cresc păduri.

Deseori auzim că în Rusia, o parte a populației aproape că moare de foame. Fac grevă, ba învățătorii, ba minerii, în timp ce politicienii își frământă mințile cum să scoată țara din criză. Nu numai odată, în perioada perestroykăi, Rusia s-a aflat la un pas de catastrofe sociale de proporție. Cu toate astea, nimic nu s-a întâmplat. De-ar fi, măcar mintal, să-i scoatem din memoria acestor ultimi ani, pe *dacinici* și pe-ai lor cartofi, fructe sau legume, iar în locul lor să punem nivelul de nervozitate al omenirii, nu trebuie să fii un psiholog ca să vezi cât de mult a calmat *factorul dacii* apele în societate prin munca lor de pe propriile parcele de pământ. Așadar, ce-am fi pățit noi în 1992, 1994 sau în 1997? În oricare din acești ani ar fi putut avea loc un colosal colaps social. Spre ce ar fi purtat toate aceste evenimente planeta noastră și așa plină până la refuz de armamente aducătoare de moarte?

Şi totuşi catastrofa nu s-a petrecut. Anastasia a afirmat că o catastrofă globală în 1992 nu s-a petrecut mulţumită *dacinicilor* Rusiei. Astăzi, după ce-am avut acces la informaţia care explică fenomenul, eu cred în vorbele ei.

Nu-i aşa important, acum, în mintea cărui conducător de ţară a luat naştere ideea „semnalului verde" dat mişcării *dacinicilor* din Rusia, pe atunci încă parte din URSS. Şi cu toată probabilitatea, o astfel de măsură s-a luat în Rusia pentru că atunci a purtat un oarecare avantaj. Important este, însă, altceva: mişcarea există! Pe acest fundal apare evidentă posibilitatea de a se atinge o stabilitate în societatea umană, o stabilitate spre care aspiră de mii de ani şi nu au putut-o atinge multe popoare de pe toate continentele.

Anastasia susţine că mişcarea *dacinicilor* din Rusia, prin sine va da naştere unei măreţe etape de metamorfoză şi evoluţie a comunităţii umane. «*Dacinicii* sunt prevestitorii minunatului viitor ce va veni după ei». - subliniind prin asta proiectul viitoarelor aşezăminte, realizat de ea.

Mie, personal, mi-ar plăcea să trăiesc într-unul din aceste aşezăminte... iar acest aşezământ să se afle într-o ţară înfloritoare... iar această ţară înfloritoare să fie Rusia.

În căutarea dovezilor

Rusia viitorului... această minunată țară în care vor avea oportunitatea să trăiască fericite, multe generații viitoare.

Rusia viitorului... această minunată țară care va întoarce întreaga comunitate umană de pe planetă la o viață fericită. Mi s-a înfățișat o Rusie minunată și înfloritoare. Anastasia mi-a arătat viitorul țării noastre. Și, pe loc, mi s-a părut lipsit de orice însemnătate și irelevant cum reușește ea, entuziasta și temerara pustnică din inima taigalei siberiene, să pună la cale călătorii pe alte planete, în viitor sau în trecut. Cum și cu ajutorul căror firișoare nevăzute, împreunează sufletele oamenilor care trăiesc în diferite țări, într-un unic și emoționant avânt spre creație. Cu totul altceva contează: acest avânt există! Poate fi, oare, important de unde deține ea toate posibilele informații și cunoștințe despre viața noastră?... Nu. Nemăsurat de important este efectul real al acestora - oamenii din multe orașe

intră în contact cu informaţia ei, după care plantează alei de cedri din care se scoate deja uleiul preţios. Din ce în ce mai multe cântece şi poezii minunate iau naştere...

Chiar aşa! Ea visează câte ceva, eu scriu, iar acel ceva nu întârzie să îmbobocească! Poate părea fantastic, dar toate acestea - miracole la vedere - se transpun în viaţa noastră reală. De data asta, la minunată ţară a visat! I se va împlini, cu adevărat, şi acest vis? Musai că se va împlini! Şi musai că trebuie ajutată!

Tot mai temeinic m-au încredinţat imaginile şi vorbele Anastasiei că minunatul viitor va veni şi din ce în ce mai mult am început să cred în minunăţia lui.

Credeam în toate vorbele Anastasiei, dar ca să scriu şi să public capitolul despre viitorul Rusiei, nicicum nu reuşeam. Nu a ieşit în cartea trecută „Creaţia", iar această carte - a cincea - s-a tărăgănat tot din vina acestui capitol. Îmi doream să fiu cât mai realist şi convingător. Pentru ca, nu numai eu singur, ci încă mulţi alţi oameni să mai creadă, să treacă la fapte şi să-şi clădească un viitor minunat. Dar, cu toate aceste tărăgănări şi în pofida strădaniilor mele, unele din afirmaţiile Anastasiei, tot nu am reuşit să le descriu într-un mod plauzibil.

În cartea „Creaţia" am scris despre ceea ce spunea Anastasia: toată natura care ne înconjoară nu este altceva decât visul materializat al lui Dumnezeu. Dacă omul ar fi în stare să înţeleagă măcar în parte toate acestea, nu ar mai fi constrâns să-şi cheltuie constant atâtea forţe pentru a-şi procura hrana, pentru a îngrăşa pământul, deoarece pământul se descurcă şi singur să-şi găsească cele trebuincioase rodului, sau să-şi mai cheltuie energia pentru a combate tot felul de boli şi dăunători. De-ar fi ca omul să-şi elibereze mintea de rutina cotidianităţii, ar avea neîndoielnic,

posibilitatea să se îndeletnicească cu ce-i stă în menire - să co-creeze laolaltă cu Creatorul, minunate lumi noi. Dar cum ar putea să se încreadă oamenii în ea, cu toată agrotehnologia care există în țara noastră şi nu numai... De neconceput, fără îngrăşăminte chimice!...

O mulțime de uzine din lume se ocupă cu producerea a tot felul de chimicale imaginabile de împrăştiat pe terenurile agricole. Am încercat, în câteva ocazii, să discut cu specialiştii agronomi, dar de fiecare dată primeam acelaşi răspuns condescendent: ‹‹Da,.. raiul terestru ți l-ai putea aduce şi pe un hectar de pământ, numai că te aşteaptă truda neîntreruptă şi cu siguranță vei petrece astfel fiecare zi, una după alta. Fără îngrăşămintele chimice împrăştiate pe sol, nimic nu ți se va face acătărea. Nici fără pesticide nu-i cum, potop de dăunători îți vor distruge toate culturile››. La argumentația mea că Anastasia făcea din taiga - acolo unde totul creştea fără mâna omului - un exemplu în acest sens, agronomii au contraargumentat: ‹‹Să admitem că este adevărat - creşte totul fără intervenția omului. Luându-ne după pustnica Anastasia, am putea înțelege că programa taigalei a fost concepută şi aplicată nemijlocit de Dumnezeu? Poate. Doar că omul nu poate trăi numai cu ce creşte în taiga. Uite, de exemplu grădina de legume lipseşte şi asta deoarece, pentru a cultiva o grădină cu legume, este necesară nemijlocit mâna omului. Singură, grădina nu se va întreține şi nici nu va creşte››.

Mi s-a întâmplat să intru prin magazine cu denumiri de genul: ‹‹Totul pentru grădina ta››, ‹‹Pomicultorul››, ‹‹Grădinarul››. Am intrat şi am urmărit cu băgare de seamă mulțimea de oameni care cumpărau sacii cu chimicale. Mă uitam la aceşti oameni şi gândeam: niciodată nu vor crede ei în ceea ce vorbeşte Anastasia, mi se pare lipsit de sens să

scriu despre acest viitor al Rusiei – nu vor crede oamenii în el. Nu vor crede, deoarece este legat - acest viitor - mai mult ca orice, de o nouă conştiinţă, de un alt comportament faţă de pământ şi de ceea ce ne înconjoară. Nu există măcar un om contemporan care să-i poată susţine afirmaţiile, niciun exemplu concret care să-i întărească afirmaţiile. Dimpotrivă, în realitate o contrazic cu toţii. Şi uite-aşa, uzinele continuă să producă otrăvuri împotriva dăunătorilor. A fost realizată o reţea complexă de magazine care comercializează îngrăşăminte şi chimicale. A fost concepută o ştiinţă care studiază pământul şi au fost angajaţi mulţi oameni care studiază şi cercetează. M-a afectat atât de mult carenţa de probe întemeiate care să vină în sprijinul afirmaţiilor Anastasiei, încât mi-a venit imposibil să mai scriu. Împins de această lipsă de dovezi am hotărât să merg la Innsbruck în Austria. De acolo, tocmai mă sunase directorul unei edituri germane care mi-a transmis că directorul institutului de bioenergetică, Leonard Hosheneng, mă invita să particip cu povestirea mea despre Anastasia la o întâlnire de medicină alternativă organizată de unele institute europene. Institutul austriac suporta cheltuielile de călătorie şi găzduire, în plus era dispus să-mi plătească o mie de mărci germane pentru fiecare oră de intervenţie. Nu pentru bani am mers, ci pentru a căuta argumente convingătoare şi pe înţelesul multor oameni, argumente pro şi contra proiectului Anastasiei şi a afirmaţiilor ei despre viitorul Rusiei.

Doctorul Hosheneng, cel care m-a invitat să-mi ţin prelegerea în faţa medicilor, era el însuşi medic profesionist provenit dintr-o faimoasă familie de medici de medicină alternativă. Bunicul său a curat familia imperială japoneză şi multe alte figuri de relief din lumea politică. Din propria-i iniţiativă, clădirea spitalului a fost înconjurată de o serie de

hoteluri confortabile în care erau găzduiți mulți bolnavi sosiți din țările europene și un restaurant. Hosheneng, pe lângă toate astea, mai deținea un parc și încă multe alte clădiri în centrul orașului. În ciuda faimei sale de multimilionar și a stilului de viață occidental, în viziunea rușilor foarte sofisticat, Leonard își lua, din câte am aflat, asupra sa munca de vindecare a oamenilor sosiți la el. Întâmpina personal pe fiecare bolnav internat în parte, numărul pacienților zilnici depășea uneori 50 de persoane iar el era constrâns să lucreze chiar și câte 16 ore pe zi. Uneori se folosea de aparatura medicală procurată din Rusia.

Mi-am ținut discursul în fața medicilor adunați la Innsbruck dar, conștient fiind că-i interesa numai Anastasia, mai toată prelegerea am vorbit despre ea, doar spre sfârșit am amintit laconic despre proiectul ei, nutrind în sine speranța că voi auzi din partea celor prezenți o acceptare sau o respingere a conceptului. Însă, aceștia nu au aprobat nimic dar nici nu au respins, m-au bombardat doar cu întrebări concrete.

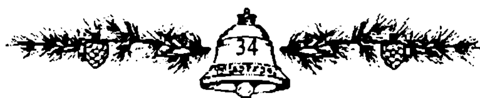
În aceeași seară, Hosheneng a dat un banchet la restaurant. (Eu l-aș fi numit mai mult o simplă cină). Fiecare era liber să-și comande ce poftea, însă ei au rămas sobri, s-au aruncat pe salate, nimeni nu a băut alcool și nici nu a fumat. Nu am comandat nici eu nimic de băut. Dar nu pentru a nu trece drept oaia neagră în fața lor, ci pur și simplu pentru că nu aveam poftă nici de carne și nici de alcool. La această cină s-a discutat din nou despre Anastasia. Cu acea ocazie a luat naștere fraza, nu-mi amintesc acum de cine pronunțată: ‹‹Minunatul viitor al Rusiei este legat de siberiana Anastasia››. Cuvintele au avut un puternic efect, deoarece pe timpul seratei au fost repetate în diferite limbi de către medicii din Italia, Germania, Franța...

Eu mă aşteptam totuşi la ceva concret. Cum şi rezultatul căror acţiuni sunt miracolele, nu a reuşit nimeni să-mi explice concret. Medicii au discutat mai mult pe baza intuiţiei lor, însă mie îmi trebuiau dovezi concrete: putea pământul să-l hrănească pe om fără ca acesta să fie nevoit să facă toate acele munci şi având ca unic sprijin buna înţelegere a gândurilor lui Dumnezeu - nevăzutul?

Întors în Rusia mi-au răsunat în memorie cuvintele medicilor europeni şi iarăşi, de-acuma fără o speranţă reală, am încercat să caut dovezi concrete pentru care aş fi fost dispus să mă deplasez acolo unde ar fi fost nevoie. Doar că prea departe nu a trebuit s-ajung. O întâmplare incredibilă, parcă pusă la cale de cineva cu vajnică cerbicie, mi-a adus dinainte nu numai dovezi teoretice, ci chiar unele validări vii şi reale ale cuvintelor Anastasiei.

Iată ce s-a întâmplat...

Grădina veşnică

Am mers la iarbă verde cu un grup de colaboratori ai fondului „Anastasia" din oraşul Vladimir. Ne-am instalat cu toţii pe malul pitoresc al unui lac. Femeile pregăteau salate în timp ce bărbaţii se chinuiau să aprindă un foc de tabără. Eu stăteam pe malul lacului şi priveam la oglinda apei - meditam la ale mele, n-aş putea spune că aveam o stare anume. La un moment dat, Veronica, o ţărăncuţă dintr-un sătuc de pe lângă oraşul Vladimir, îmi spune:

— Vladimir Nicolaevici, la vreo şapte kilometri de aici, pe-un şes se află moşiile unor cheaburi care azi nu mai sunt. Sunt două la număr. De case n-a mai rămas nici urmă, dar au rămas livezile cu pomi roditori. Nimeni nu grijeşte de pomi, dar ei rodesc în fiecare an. Dau mai multe fructe decât cei din grădinile ţăranilor care-i îngrijesc şi le pun îngrăşăminte la rădăcină. În ´76, ger năprasnic a căzut prin aceste locuri, li s-au pârjolit ţăranilor livezile, altele tinere au trebuit să sădească, însă cele două livezi de pe imaş nu

au fost atinse de ger. Nu au suferit de ger şi nu a pierit niciun copac.

— Cum de nu le-a atins gerul? - am întrebat eu. - Ce soiuri cresc - soiuri rezistente la ger?

— Soiuri ca toate soiurile, cresc. Numai că pe acele moşii, totul a fost rânduit cu cap... şi doar pe un hectar de pământ... Înţelegeţi, tot ce creşte prin livezile acelea se aseamănă întocmai cu ce-a spus Anastasia din cărţile dumneavoastră. De jur împrejurul lor, cu două sute de ani în urmă, oamenii au sădit cedrii siberieni şi stejari de-ai noştri... Şi încă ceva - fânul de pe câmpurile acelea este mai mustos şi se păstrează mult timp... Dacă vreţi să vedeţi, am putea merge chiar acum, drumul este de ţară, dar maşina de teren străbate până acolo.

Nu-mi puteam crede urechilor. Cine? Cum? La momentul potrivit şi în locul potrivit, cine mă fericea cu acest dar? Chiar să fie cu totul aleatorii întâmplările pe care le trăim?

— Hai să mergem!

Drumeagul şerpuia prin lanurile pe care demult se întindea o cooperativă. Am spus lanuri - dar ar fi fost mai propriu spus, imaşuri năpădite de buruieni.

— Suprafeţele de însămânţat s-au împuţinat, ferma agricolă nu mai are bani pentru îngrăşăminte, - a comentat Evghenii, soţul Veronicăi. - Aşa că pământul se odihneşte. Şi nu numai pământul. Păsărelele, în anul ăsta, au cântat. Nu au mai ciripit înainte cu atâta veselie. Ce le face să se bucure aşa? Poate că iarba fără chimicale de pe imaş. Înainte de revoluţie, prin aceste locuri se ridicau nişte sătucuri, o băbuţă ne-a vorbit de ele. Astăzi, după cum vedeţi, nu a rămas urmă de sătucuri. Iată-le, acolo, nu departe de drumuşor, pe dreapta, fostele moşii ale bogătaşilor.

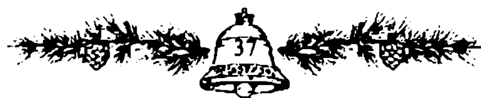

În zare, pe aproape un hectar, se înălţau copaci semeţi, îndesaţi unu-n altul. Acest loc, în inima câmpiilor şi imaşurilor, părea o oază verde virgină, azvârlită aşa la întâmplare. Ne-am apropiat şi eu am reuşit să zăresc printre impunătorii stejari bisecukari şi printre tufişurile dese, o intrare în oaza din şes. Am intrat pe această poartă şi... Înăuntru... Înţelegeţi.. înăuntru, merii cu trunchiurile lor cu coaja toată crăpată îşi răsfirau în spaţiu crengile împovărate de fructe. Nesăpaţi la rădăcini, nestropiţi cu insecticide, crescuţi în mijlocul buruienilor, aceşti meri erau încărcaţi cu mere. Iar merele nu erau viermănoase. Unii erau atât de bătrâni că ramurile li se frânseră sub povara fructelor. Se vedea că erau foarte bătrâni şi probabil aceasta le era ultima recoltă de mere.

Nu vor mai trăi mult, cu siguranţă, însă la rădăcina fiecărui bătrân măr se iviseră deja, prin iarbă, mici vlăstare de meri tineri. «Şi poate că n-or să moară bătrânii meri, - mi-a trecut mie prin minte, - n-or să piară, până ce nu-şi vor vedea învrednicite tinerele vlăstare din sămânţa lor ieşite.»

M-am plimbat prin livadă, am gustat din fructe, am moţăit printre stejarii crescuţi primprejur şi am văzut aievea cum se metamorfozau în lumea reală gândurile omului care a creat această încântătoare oază. Ca şi cum l-aş fi auzit gândind: «Iacă-tă, roată-mprejuru´ ogrăzii, stejari am să pui. De ger or ţine adăpost ogrăzii şi de arşiţă în anii de secetă. Păsările cu cuibarele lor, copacii cei mai 'nalţi le vor umbri şi vor stârni viermii să mâie-n pom. Aicea, îngustă cărăruşă din stejari voi turna, spre malu´ apii ca să mâne. Coroanele lor, stejarii la cer ´şi vor ´nălţa, iar dedesubt alee largă şi umbroasă va şerpi».

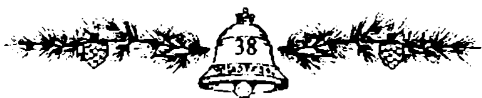
Şi, pe neaşteptate, un alt gând nedesluşit mi-a pus în mişcare prin vene sângele care, acum, pulsa mult mai repede.

Cum de mă necăjea acest gând? Dar, în aceeaşi clipă!.. am înţeles. Sigur că da - Anastasia!! Făr' de cusur ai vorbit tu, Anastasia: <<Doar de creaţia Sa atinge-te, şi-a Sa creaţie mai departe du-o - numai aşa pe Dumnezeu vei putea să-L percepi>>. Nu prin gesturi, nu prin ritualuri de modă nouă; nu recitând, ci nemijlocit adresându-I-te Lui şi gândurilor Sale, vei putea, cu siguranţă, să înţelegi ale Lui dorinţe şi-a ta menire. Iată, eu acum mă aflu pe malul lacului de mâna omului făcut sub stejari şi pot să citesc aievea gândurile acelui om care a zămislit via creaţie. Iar el, acest om, acest rus care a trăit aici cu două secole înaintea noastră, cu siguranţă că mult mai multe gânduri de-ale Creatorului a cunoscut, iată şi de ce a fost în stare să zămislească creaţie paradisiacă. A sa grădină, al său leagăn natal.

A murit demult acest rus, însă grădina sa a rămas şi dă roade şi hrăneşte copiii din sătucurile învecinate care vin aici toamna să se lăcomească la fructe, să le mănânce sau să le adune pentru a le vinde. Însă tu, rusule, ai fi vrut ca aici să trăiască ai tăi nepoţi şi strănepoţi. De la sine se înţelege că aceasta ţi-a fost dorinţa! De aceea ai şi ridicat tu, nu *cottage* efemer, ci vecinică grădină. Unde-or fi acum ei, ai tăi nepoţi şi strănepoţi? Se pustieşte a ta vatră, creşte buruian pe ea, lacul secătuieşte, numai aleea - cum de nu a fost năpădită de buruiene? Pe alee, doar iarba a crescut ca un covor fin. Cu siguranţă, încă-i mai aşteaptă pe-ai tăi nepoţi, de tine plăsmuitul colţ de rai, leagănul tău. Se scurg deceniile şi secolele, dar ea tot aşteaptă şi aşteaptă. Ei, însă, unde-s? Cine sunt ei, acum? Cui slujesc, cui se ploconesc? Cine i-a alungat de-aici?

În Rusia, revoluţie mare a fost. Poate că tocmai revoluţia este vinovată? Oamenii pornesc revoluţiile atunci când în conştiinţa lor se schimbă câte ceva esenţial. Ce s-a

petrecut în minţile contemporanilor tăi, rusule, de ţ-au pustiit vatra?

Localnicii ale căror neamuri trăiesc nestrămutate de secole acolo, povestesc cum şi-a încropit, bătrânul moşier rus, a sa vatră de familie acolo unde mai 'nainte se afla o zalhana sângeroasă.

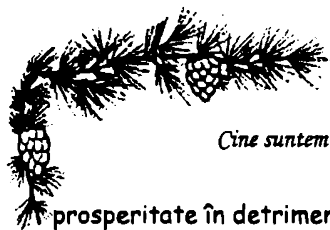
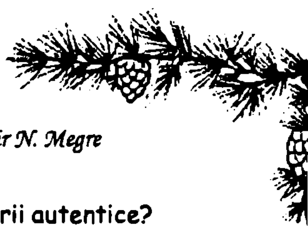
Când din cele două sătucuri învecinate, oameni înverşunaţi de revoluţie şi înfierbântaţi de beţie s-au adunat şi s-au năpustit să-i jefuiască moşia, bătrânul li s-a înfăţişat dinainte cu un coşuleţ plin de mere... şi de carabină cu două ţevi şi-a găsit sfârşitul bietul de el. Încă din ajun ştia omul că aveau să-i jefuiască moşia şi i-a grăit nepotului, - ofiţer rus - să lase casa. A fugit nepotul, rezervist şi cavalier onorat cu ordinul *Sfântu' Gheorghe*, a fugit împreună cu ai săi camarazi pe umerii cărora atârnau puşti calibrul *„3 linii"** folosite pe front, iar de sub coviltirul căruţei se zărea mitraliera botezată deja în focul războiului. Cu siguranţă, acum el este un emigrant şi pe-ai săi nepoţi şi-i creşte pe undeva prin lume.

Cresc, rusule, ai tăi nepoţi în pământ vitreg, în timp ce în Rusia, pe vatra ta, frunzele copacilor din livadă se unduiesc şi rodesc an de an bătrânii meri, uimindu-i pe sătenii din vecinătate cu rodul lor îmbelşugat. De casa ta nici urmă n-a mai rămas şi nici din acareturile din ogradă - au jefuit tot, doar livada continuă să trăiască în ciuda tuturor relelor, trăieşte cu speranţa că se vor întoarce ai tăi nepoţi şi se vor înfrupta din cele mai bune mere din lume. Însă nepoţii tot nu vin şi nu se văd.

De ce se întâmplă aşa, cine ne constrânge să căutăm

*3 linii - puşcă de fabricaţie rusească de la sfârşitul secolului al -XIX-lea; (7,62 mm. echivalentul a trei zecimi din ţolul rusesc).

prosperitate în detrimentul bunăstării autentice?

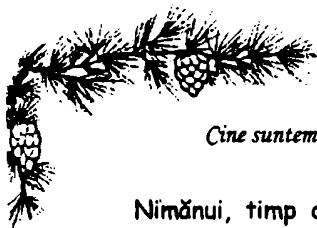
Cine ne constrânge să respirăm aerul îmbâcsit de gaze şi praf în locul polenului florilor şi binefăcătoarelor arome? Cine ne constrânge să bem apa omorâtă cu gaze artificiale? Cine? Cine suntem noi, acum? De ce nu se întorc ai tăi nepoţi, rusule, în vatra ta?

***

Merele din cealaltă livadă erau şi mai gustoase decât din prima. Împrejurul livezii fuseseră plantaţi maiestuoşii cedri siberieni. «Mai demult creşteau şi mai mulţi, acum au mai rămas doar douăzeci şi trei, - au spus localnicii. - În vremurile de restrişte de după revoluţie, oamenilor, în schimbul muncilor pe moşii, li se dădeau seminţe de cedru. Astăzi, nucuşoarele le poate aduna oricine vrea. Doar că azi, oamenii locului bat prea violent cedrii cu prăjinile ca să dea jos conurile încărcate cu nucuşoare».

Săditi cu două sute de ani în urmă de mâna oamenilor, cei douăzeci şi trei de cedri siberieni stăteau în rând ca soldaţii, pavăză vânturilor geroase şi apărau încântătoarea grădină. Au fost mai mulţi, însă au pierit unu' după altu'. În Siberia, împrejurul vlăstarelor de cedri cresc întotdeauna brazi înalţi. Cedrul nu rezistă singur vânturilor puternice, rădăcinile sale nu sunt atât de robuste. Şi cedrul nu se hrăneşte numai prin rădăcini, îşi ia cele necesare şi prin coroană. Iată de ce bradul îi este bun păzitor. În livadă, cedrii erau înşiruiţi în linie dreaptă. Primii o sută cincizeci de ani au rezistat, dar când rădăcinile li s-au întretăiat, cedrii au început, unu' câte unu', să cadă.

Nimănui, timp de o sută cincizeci de ani, nu i-a trecut prin minte să le planteze alături brazi sau puieţi de mesteacăn; au rezistat cedrii siberieni pe un singur rând şi au ţinut piept cruntelor vântoase, protejând livada. Unul din ei a început să se prăvălească pe-o rână, probabil de vreun an încoace, dar s-a poticnit de coroana vecinului său. M-am uitat la tulpina periculos înclinată a copacului a cărui coroană se împletea cu coroana celui de lângă el. Şi-au împletit ramurile între ei şi cel bolnav nu a căzut la pământ. Amândoi copacii erau verzi şi rodnici. Au rămas cu toţii, douăzecişitrei. Încă mai rezistă, se sprijină unu-n celălalt, încă mai dau roade şi încă mai ocrotesc grijulii toată livada.

Mai ţineţi-vă încă puţin, siberienilor. Eu o să scriu...

Ah, Anastasia, Anastasia, tu m-ai învăţat să scriu cărţi, da' de ce nu m-ai învăţat tu pe mine, aşa cuvinte să scriu de oamenii, numai ce citesc, pe loc să le şi înţeleagă? Mulţi oameni deodată! De ce nu reuşesc să scriu pe înţelesul multora? De ce mi se încâlcesc gândurile? De ce pier cedrii şi de ce lumea se uită la ei fără să facă nimic?

Nu departe de cele două foste moşii în care s-au păstrat până în zilele noastre încântătoarele grădini cu alei umbroase, se vedeau nişte sătucuri. Imaginea acestora degrada întregul peisaj al zonei. Privindu-le din depărtare aveai senzaţia că peste imaşul multicolor înflorit s-a târşâit un vierme uriaş, terfelind şi rănind totul în calea lui. Mahalaua cu case cenuşii şi tot soiul de barăci improvizate din materiale putrezicioase (deşeuri industriale), mizeria drumurilor frământate de roţile maşinilor şi tractoarelor - toate la un loc îţi induceau acea senzaţie de degradare totală. I-am întrebat pe locuitorii băştinaşi: «Aţi mers vreodată în livezile îngrădite de cedri şi stejari?». Mulţi dintre ei fuseseră deja şi gustaseră merele. Tineretul merge

des la picnic acolo. «E frumos acolo... », - spuneau şi cei tineri şi cei vârstnici deopotrivă. Iar eu i-am mai întrebat: «Atunci, de ce nimeni nu şi-a rânduit îngrăditura la fel ca acolo?» - şi am primit acelaşi invariat răspuns: «Nu avem noi aşa bani ce a avut moşierul care a ridicat această minunăţie». Bătrânii spuneau că moşierul a cărat taman din Siberia puieţii de cedru. Iar când i-am întrebat: «Da' câţi bani vă trebuie ca să adunaţi nucuşoarele de cedru care cad singure din copaci şi să le însămânţaţi în pământ?» - mâc. Tocmai această muţenie mă face să gândesc că nu din lipsă de bogăţii sau venituri nu răspundem, ci din pricina unor coduri interioare, a unor frustrări de confuziunile noastre proprii pricinuite.

Azi, mai înstăriţii, şi-au ridicat puzderie de vile. Pământul dimprejurul acestora a fost scormonit şi înăbuşit cu asfalt. Peste douăzeci-treizeci de ani, casele vor trebui renovate. Şi nu le vor mai trebui copiilor dărăpănăturile acelea vechi şi putrede. Nu le va trebui lor aşa leagăn părintesc şi aşa patrie; acesta este şi motivul pentru care-şi părăsesc ei locurile natale şi merg în căutarea altora. Însă şi ei, ca şi noi toţi, poartă cu ei aceleaşi stranii coduri interioare moştenite de la părinţi şi calcă pe urmele lor, ducând viaţă de vremelnic pe pământ şi nu de creator în veşnicie. Cine şi cum ar putea să-i elibereze de aceste stranii coduri de nevrednicie evocatoare?

Pe câte unu' îl vor ajuta să se elibereze de coduri, cuvintele Anastasiei despre Rusia de mâine. Iar eu, pentru a spulbera îndoielile scepticilor, am tipărit pe coperţile interioare ale cărţii, fotografii din minunatele grădinile ruse, cu ramurile lor răşchirate, împovărate de fructe - grădini din viitorul Rusiei.

Rusia Anastasiei

Când Anastasia mi-a vorbit despre viitoarele așezăminte alcătuite din vetrele de familie, eu i-am cerut:

— Anastasia, prezintă-mi, te rog, Rusia viitorului. Doar tu poți face asta!

— Pot. Ce loc din viitoarea Rusie ai vrea să vezi, Vladimir?

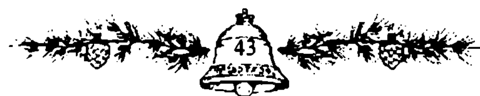
— Moscova, de pildă.

— Vrei să fii singur în viitor, Vladimir, sau vrei să fii cu mine?

— Mai bine ar fi cu tine, îmi mai explici câte ceva din ce văd și nu înțeleg.

Calda atingere a palmei Anastasiei m-a adâncit instantaneu în somn și eu am văzut...

Anastasia mi-a arătat viitorul Rusiei prin aceeași metodă prin care mi-a prezentat și viața pe cealaltă planetă. Cândva, poate că învățații vor înțelege cum face ea, însă în

cazul de față, metoda în sine nu avea absolut nicio importanță. Din punctul meu de vedere, acum, mult mai importantă era informația privitoare la acțiunile concrete prin care se poate penetra în acest minunat viitor.

Moscova viitorului nu era nici pe departe așa cum mi-o imaginasem eu. Orașul nu crescuse pe înălțime. Nu existau scontatele zgârie-nori. Pereții clădirilor erau vopsiți în culori vesele, pe mare parte din ele erau pictate tablouri cu peisaje și flori. După cum aveam să aflu mai încolo, toate aceste decorații au fost realizate de muncitori străini. Mai întâi au acoperit pereții cu o soluție reconstituantă, apoi pictorii - și ei tot străini - au pictat. De pe acoperișurile multor clădiri coborau în jos, de-a lungul pereților, ramuri de plante agățătoare ale căror frunze se unduiau în vânt și dădeau bun venit trecătorilor.

Pe mai toate străzile și bulevardele capitalei se vedeau copaci și flori. Chiar pe mijlocul prospectului Kalinin care conduce spre Novij Arbat se întindea un scuar verde larg de patru metri. Deasupra asfaltului se ridica, cu vreo jumătate de metru, o bordură de beton acoperită cu pământ, pe care creșteau flori sălbatice și iarbă. Apropiați unii de alții, se rânduiau copacii: păducei încărcați cu ciorchine purpurii, mesteceni, plopi, boscheți de agrișe și zmeură și multe alte plante care, în mod firesc, cresc în pădure.

Astfel de fâșii verzi separau majoritatea străzilor și maiestuoaselor bulevarde moscovite. Pe carosabilele îngustate ale străzilor și bulevardelor aproape că nu se zărea mașină. În mare parte circulau autobuze din ferestrele cărora se deslușeau chipuri de oameni complet diferiți de ale rușilor. De asemenea și pe trotuare se plimbau oameni ale căror trăsături nu aminteau câtuși de puțin de ruși. M-am alarmat subit la gândul ca nu cumva Moscova să fi fost

ocupată de ţările mai dezvoltate tehnologic decât Rusia, însă, Anastasia m-a liniştit pe loc, spunându-mi că oamenii pe care-i vedeam nu erau cotropitori, ci simpli turişti străini.

— Ce-i atrage aşa de mult la Moscova?

— Atmosfera măreţei creaţii, apa şi aerul prielnice vieţii. Priveşte, câţi oameni stau de-a lungul râului Moscova şi iau apă; aruncă în râu sticle legate cu sforicele şi-apoi, cu nespusă bucurie, beau din apa râului.

— Cum este posibil să bea apa direct din râu fără să o fiarbă?

— Tu, priveşte, Vladimir, ce apă curată şi limpede curge pe râul Moscova. Apa este vie în râu şi nu otrăvită cu gaze, ca cea din sticlele care se vând prin magazinele din întreaga lume.

— Fantastic, este imposibil să crezi în aşa ceva!

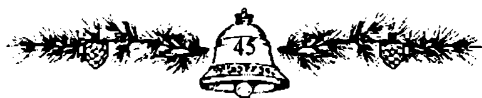
— Fantastic? Tu, Vladimir, sau leatul tău, în tinereţea voastră aţi fi putut, măcar ipotetic, să vă imaginaţi dacă vi s-ar fi spus că în viitor apa se va vinde?

— Aici ai dreptate. Mai mult ca sigur că nu l-aş fi luat în serios pe unu' care mi-ar fi spus aşa ceva. Ce nu înţeleg eu, acum însă; cum de au reuşit să purifice apa, într-un oraş aşa de mare ca Moscova, până să fie chiar bună de băut?

— Au încetat s-o mai infesteze, nu au mai aruncat deşeuri toxice şi nu au mai fost depozitate reziduuri pe malurile râului.

— Aşa de simplu, totul?

— Întocmai aşa; nimic fantastic, totul este simplu şi la îndemâna oricui. Astăzi, râul Moscova este îndiguit până şi de scurgerile de apă de pe asfaltul şoselelor, iar navelor poluante le este interzis să navigheze. Râul Gange care curge prin India a fost considerat sacru, însă acum lumea întreagă

se închină în fața râului Moscova, în fața apei sale, în fața oamenilor - acelor oameni care au întors apa cristalină a izvoarelor primordiale. Merg oamenii din multe țări să vază acest unic miracol, la gust să-l încerce şi să se lecuiască.

— Dar moscoviții unde-s şi de ce sunt aşa de puține automobile pe străzi?

— În capitală, astăzi locuiesc în mod permanent aproximativ o jumătate de milion de moscoviți şi mai bine de zece milioane de turiştii sosesc din toate țările lumii, - a spus Anastasia şi a mai adăugat: - Moscoviții folosesc foarte rar maşinile, deoarece şi-au organizat mult mai rațional ziua în aşa fel încât să nu mai fie nevoiți să călătorească atât de mult. Serviciile, de regulă, le sunt aproape de casă şi se merge pe jos. Turiştii se deplasează doar cu autobuzele şi cu metroul.

— Dar ceilalți moscoviți, unde-s?

— Locuiesc şi muncesc pe înfloritoarele moşii.

— Aha. În fabrici şi uzine cine munceşte, atunci, şi de turişti cine se ocupă?

Şi iată ce a povestit Anastasia vizavi de toate astea:

— La finele celui de-al douămii-lea an calendaristic, conducerea Rusiei încă se mai căznea cu găsirea unei căi de dezvoltare a țării. Cei mai mulți ruşi au dezagreat modelul după care se dezvoltaseră țările occidentale, aşa-zis prospere.

Gustaseră deja din produsele alimentare importate din aceste țări şi nu le plăcură deloc. Tot mai evident deveni faptul că modelul de dezvoltare - aşa zisul progres tehnico-ştiințific aplicat în aceste țări - concură la apariția noilor boli ale trupului şi sufletului. Măresc delicvența şi narcotismul, iar femeile simt tot mai puțin dorința de a avea copii.

Condițiile în care trăiau oamenii din țările considerate dezvoltate nu i-au încântat pe ruşi, în acelaşi timp nici la vechea orânduire nu vroiau să se mai întoarcă, doar că pentru moment, o altă cale nu se întrevedea. Starea de depresie a ruşilor crescuse îngrijorător. Disperarea a cuprins treptat majoritatea populației. Satele Rusiei îmbătrâniseră şi mureau lent.

La debutul noului mileniu, din inițiativa preşedintelui Rusiei, a fost legiferat un Ordin de lege prin care se garanta oricărei familii ruse obținerea gratuită a unui hectar de pământ pe care să-şi înjghebe o gospodărie. În Ordin se vorbea despre posibilitatea de a obține acest hectar de pământ în folosință pe viață şi de a-l putea lăsa moştenire urmaşilor. Bunurile obținute de pe aceste loturi nu erau supuse niciunui impozit de stat.

Parlamentarii au susținut inițiativa Preşedintelui şi au introdus amendamentul necesar în Constituție. Scopurile principale ale acestui Ordin, în viziunea Preşedintelui şi a Parlamentului, erau: reducerea numărului de şomeri, garantarea minimului necesar traiului familiilor nevoiaşe şi reglementarea situației emigranților care părăseau țara. Dar, ceea ce s-a petrecut mai departe, nimeni nu şi-ar fi putut nici măcar imagina.

Când a fost consemnat primul teren pentru punerea bazelor unui aşezământ care număra aproximativ două sute de familii, loturile pe care urmau să fie întemeiate vetrele familiilor n-au fost luate numai de nevoiaşi, de cei rămaşi fără muncă sau de cei condamnați la o neîntreruptă migrare. Acestea au fost revendicate, în primele rânduri, de familiile cu venituri medii şi de unii oameni de afaceri înstăriți, din rândurile cititorilor tăi, Vladimir. Aceştia erau pregătiți pentru acest eveniment. Între timp nu au stat cu mâinile-n

sân, mulți dintre ei însămânțaseră deja, în apartamentele lor, prin oale de argilă, pomii neamului care scoseseră deja micuțele crenguțe de vânjoși cedri și stejari.

Prin însăși inițiativa oamenilor de afaceri și din resurse proprii a fost realizat proiectul unui așezământ cu infrastructura în măsură să asigure o viață comodă, așa cum ai scris tu în cartea „Creația". În proiect au fost prevăzute magazine, un dispensar, o școală, un club, câteva străzi și multe altele. Din numărul total al oamenilor care au fost cuprinși de dorința de a-și construi o nouă viață și o existență în primul nou așezământ, oamenii de afaceri erau aproape jumătate...

Fiecare din ei își avea o afacere proprie și o sursă de venituri. Pentru a demara construcțiile pe loturile abia primite, ei aveau nevoie de forță de muncă. Soluția cea mai eficientă s-a arătat, atunci, atragerea, în această nouă activitate, a vecinilor mai puțin înstăriți. În acest fel, o parte din familii și-a găsit un loc de muncă și, implicit, o sursă de finanțare a propriilor construcții. Oamenii de afaceri au înțeles că, mai profesional și mai conștiincios decât aceia care vor trăi în noul sat, nimeni altcineva nu va munci. Din afară erau angajați doar specialiștii. Asta numai în cazul în care printre locuitorii satului în șantier, nimeni nu era specializat în ceea ce era atunci necesar.

Fiecare s-a străduit să-și sădească cu propriile mâini și livada și pădurea și pomul neamului și grădina vie.

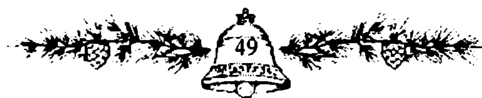
Mulți dintre locuitorii noului sat nu aveau experiența cerută în aranjamentul cât mai rațional al propriului lot, așa că de mare respect și considerație, în rândul viitorilor locuitori, s-au bucurat atunci vârstnicii care dețineau aceste cunoștințe. Nu s-a pus accent numai pe ridicarea caselor sau anexelor din curți. Foarte mare atenție s-a dat peisajului în

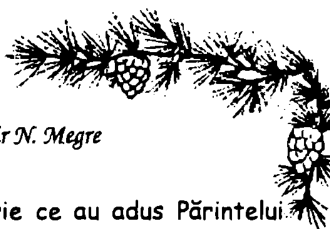
care urma să se încadreze satul. Casele în care aveau să trăiască viitorii locuitori ai aşezământului reprezentau abia o infimă parte din infinita casă vie a lui Dumnezeu.

În numai cinci ani, pe fiecare lot se înălţa câte o casă în care oamenii îşi duceau viaţa de zi cu zi. Casele erau diferite ca înălţime şi arhitectură, însă în scurt timp, oamenii au remarcat că înălţimea casei nu era patrimoniul cel mai de preţ. Esenţial era cu totul altceva, iar acel altceva a început să se contureze din minunatele tablouri create de peisajele fiecărui lot în parte şi ale satului în ansamblu.

Se zăreau deja micii cedri şi stejari răsăriţi în fiecare grădină şi gardurile vii de boscheţi. Şi, cu fiecare nouă primăvară, sârguincioşi înfloreau - încă micuţi - merii şi vişinii de prin livezile verzi, iar florile de pe straturi şi iarba îşi dădeau toată strădainţa să formeze covoare viu colorate. Atmosfera primăvăratecă se încărca de arome binefăcătoare şi polen de flori, în timp ce aerul devenea tot mai plăcut de respirat. Fiecare femeie venită cu traiul în noua gospodărie, îşi dorea să aibă copii. Dorinţa de a avea copii nu a apărut doar printre familiile tinere... Aşa-socotiţii vârstnici au început să viseze şi ei la lărgirea familiilor. Conştienţi fiind că poate-n viaţă nu vor mai fi şi cu ai lor proprii ochi nu vor apuca să vază, oamenii-şi doreau ca măcar ai lor fii să cunoască petecuţul de patrie de mâinile lor zămislit, spre bucuria lor să-l cunoască şi să-l desăvârşească, creaţiile părinteşti pe mai departe să le poarte.

La începutul noului mileniu, germenii minunatului şi fericitului viitor al Rusiei întregi au fost plantele vii de pe fiecare petecuţ de pământ. Oamenii care au întemeiat pe veşnicie primele vetre de familie, nu au realizat încă în totalitate importanţa celor făptuite de ei, au început doar, cu bucurie să privească la lumea lor înconjurătoare. Ei încă

nu puteau realiza nesfârşita bucurie ce au adus Părintelui Ceresc prin ale lor fapte. Lacrimi de bucurie a revărsat Tatăl printre picăturile de ploaie, peste întregul Pământ. Şi a surâs prin razele soarelui şi prin rămuşoarele tinerilor copăcei şi pe furiş s-a stăruit să-i mângâie pe-ai Săi fii care au conştientizat veşnicia şi au început să se întoarcă la El.

Despre noile aşezăminte s-a scris în presa rusească şi mulţi oameni şi-au dorit să vadă minunile şi să facă la fel şi ei. Şi, poate, chiar şi mai bine să facă.

Inspiraţia de a plăsmui minunăţia a învăluit milioane de familii de ruşi. Aşezăminte asemănătoare primului au început să fie ridicate în diferite regiuni ale Rusiei. S-a pornit o mişcare globală asemănătoare mişcării *dacinicilor* din zilele noastre.

La treizeci de ani de la primul ordin prin care li se oferea oamenilor oportunitatea de a-şi pune singuri viaţa la cale şi de a o trăi în fericire, mai mult de treizeci de milioane de familii erau prinse în întemeierea vetrei de familie şi în rânduirea propriului colţ de patrie. Şi-au aranjat splendidele petece de pământ, folosind doar materialele veşnice de Dumnezeu dăruite. Toate acelea, de ei au fost create, împreună cu Dumnezeu.

Fiecare şi-a preschimbat lotul în folosinţă pe viaţă într-un colţ de rai. Pe nesfârşitele întinderi ale Rusiei, un hectar de pământ se proiecta ca o minusculă fâşie, însă fâşiile erau multe şi tocmai ele, adunate la un loc, formau marea patrie. Prin aceste fâşii grijite de mâini bune, a înflorit în grădina raiului, marea Patrie - Rusia!

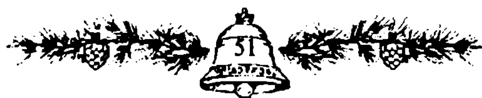
Pe fiecare hectar au fost plantaţi copaci de foioase şi conifere. Oamenii ştiau demult că aceştia vor îngrăşa pământul şi că iarba crescută împrejurul lor va echilibra compoziţia stratului fertil. Şi nimănui nu i-a trecut prin cap

să recurgă la îngrăşămintele chimice sau la insecticide.

În Rusia s-au îmbunătăţit simţitor compoziţiile aerului şi apei. Au devenit de leac. A fost rezolvată pe deplin şi problema alimentară. Fiecare familie reuşea lesne să-şi asigure mâncarea doar de pe lotul de pământ. Mai mult de atât - obţineau surplusuri pe care le vindeau.

A devenit liberă şi bogată fiecare familie de ruşi care avea propria ei moşie, în timp ce Rusia, în comparaţie cu alte state, a devenit cea mai puternică şi bogată ţară din lume.

Cel mai bogat stat

— Așteaptă, Anastasia că nu înțeleg. Din ce s-a îmbogățit țara? Tu însăți ai spus că producția obținută pe loturile în folosință nu era supusă niciunui fel de impozit. Atunci, statul din ce s-a îmbogățit?

— Cum, din ce? Mai atent gândește-te, Vladimir. Tu, doar, ești un om de afaceri.

— Tocmai pentru că sunt, știu: de când e lumea lume, statul, prin toate metodele, i-a constrâns pe oameni să plătească taxe cât se putea de mari. În cazul nostru, treizeci de milioane de familii au fost scutite de impozite. În timp ce fiecare familie se îmbogățea din ce în mai mult, statul sărăcea, implicit, în egală măsură, din moment ce nu încasa impozite.

— Statul nu a sărăcit și nici nu s-a ruinat. În primele faze a dispărut cu desăvârșire șomajul. Celor care nu aveau posibilitatea să se încadreze într-unul din sectoarele de activitatea specifice vremurilor pe care le trăim acum, cum

ar fi industria, comerțul sau să fie angajați la stat, li s-a oferit oportunitatea să-și dedice parte sau chiar tot timpul la dispoziție, unei noi activități, mai exact spus să-și îngrijească lotul în folosință. Lipsa de șomeri a eliberat imediat resursele financiare folosite în susținerea lor. Creșterea puterii de aprovizionare cu alimente, cunoscută grație acestor familii, a absolvit statul de cheltuieli pentru producția agricolă, oricare ar fi fost ele. Însă nu asta era important. Statul rus, mulțumită acestor familii care și-au rânduit loturile de pământ în conformitate cu legile Divine, a avut un câștig mult mai mare decât cel pe care-l are azi din vânzarea petrolului, a gazelor și altor resurse - așa-ziselor surse de venituri tradiționale.

— Ce altceva ar putea aduce mai mare profit decât țițeiul, gazul sau comerțul cu armament?

— Multe, Vladimir; ca de exemplu aerul, apa, parfumurile naturale, percepția energiei creațiilor, contemplarea plăcutului.

— Nu prea te înțeleg, Anastasia, vorbește concret. Banii de unde au apărut?

— O să încerc. Extraordinarele transformări petrecute în Rusia au atras atenția multor oameni din toată lumea. Despre impresionanta schimbare a vieții majorității rușilor a început să scrie presa internațională. A devenit subiectul cel mai popular de pe planetă. Rusia a fost asaltată de un adevărat potop de turiști. Erau atât de mulți încât părea imposibil să fie găzduiți toți, mulți au fost nevoiți să aștepte chiar ani de zile ca să le vină rândul. Guvernul Rusiei a fost nevoit să limiteze perioada de ședere a turiștilor străini pe teritoriul țării, deoarece mulți vizitatori, vârstnicii cu precădere, își doreau să rămână în Rusia mai multe luni, uneori ani de-a rândul.

Guvernul Rusiei a majorat taxele pentru fiecare turist care avea de gând să viziteze țara, dar nici asta nu a redus numărul doritorilor.

— De ce să-şi fi dorit să ajungă până aici din moment ce ar fi putut să vadă toate astea mult mai comod - la televizor? Nu tu ai spus că presa şi mass-media difuza neîntrerupt ştiri despre Rusia?

— Multă lume din țări străine visa să respire acel aer al Rusiei care devenise de leac. Să bea apa vie şi să se înfrupte din fructele care nicăieri în lume nu se mai găseau. Să vorbească personal cu oamenii care au păşit în mileniul Divin, să-şi încânte sufletul şi să-şi lecuiască trupul suferind.

— Ce fructe neobişnuite au apărut? Cum se numeau?

— Denumirile erau cele de până atunci, caracteristicile, însă, cu totul altele. Tu cunoşti deja, Vladimir, diferența în mai bine, dintre pătlăgica sau castravetele crescute pe pământ în natură, sub mângâierea directă a soarelui şi cele din seră. Mult mai gustoase şi binefăcătoare sunt fructele şi legumele cultivate pe un sol pe care n-au fost împrăştiate chimicalele otrăvitoare. Şi mai de leac vor fi atunci când în apropierea lor vor creşte şi alte soiuri de plante şi pomi. Importantă este şi starea de spirit a celor care le cultivă. Eterurile conținute în fructe aduc omului un beneficiu incomensurabil.

— Ce sunt eterurile?

— Eterurile sunt parfumuri. Prezența parfumurilor în fructe trădează existența eterurilor care nu nutresc doar trupul dar şi planul subtil - invizibil - al omului.

— Nu înțeleg, creierul sau ce?

— Se poate spune că eterurile intensifică energia gândirii şi hrănesc sufletul. Şi doar pe pământurile Rusiei creşteau aceste poame. Întrucât era ştiut că efectul cel mai

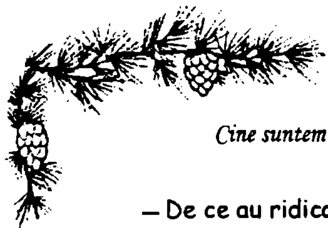
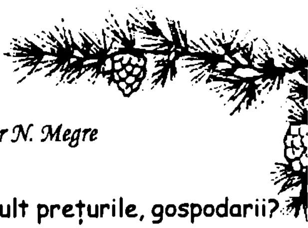
eficace şi binefăcător se obţinea doar când fructele sau legumele erau consumate chiar în ziua recoltei, vizitatorii din toată lumea făceau toate eforturile să vină personal în Rusia. Măcar să guste acele poame de leac.

Roadele culese de pe loturile ruşilor nu au înlocuit numai fructele şi legumele de import, dar şi pe acelea care se mai cultivau încă pe marile terenuri agricole de stat. Oamenii au început să simtă şi să deosebească însuşirile acestora. Multe băuturi răcoritoare printre care şi faimosul pepsi-cola au fost înlocuite de sucurile naturale din fructe, băuturile spirtoase, chiar şi cele mai costisitoare - de marcă - nu au rezistat concurenţei lichiorurilor preparate din fructele crescute natural.

Eterurile binefăcătoare s-au păstrat şi în aceste băuturi. Oamenii care le preparau pe moşiile lor ştiau că din momentul recoltei trebuiau să treacă doar câteva minute înainte ca aceste fructe să fie prelucrate şi conservate sau ca din ele să fie făcute lichiorurile.

O altă inepuizabilă resursă de venituri a familiilor care trăiau în gospodăriile lor, au devenit plantele medicinale pe care le adunau din livezi şi grădini sau de pe câmpurile învecinate.

Plantele medicinale din Rusia au primat în faţa celor mai costisitoare preparate medicinale străine. Au avut succes doar plantele culese din grădinile oamenilor, în timp ce acelea cultivate pe vastele terenuri ale gospodăriilor agricole au început să piardă treptat din apreciere. Plantele crescute pe lanurile infinite nu au cum să tragă din pământ şi să absoarbă din spaţiu toate cele necesare bunăstării omului. Cu toate că preţul produselor de pe moşiile ruşilor a depăşit de multe ori preţul producţiei obţinute prin aşa-zisa metodă industrială, oamenii le preferau pe primele, celor de pe urmă.

— De ce au ridicat atât de mult prețurile, gospodarii?

— Nivelul minim al prețurilor a fost impus de guvernul Rusiei.

— De guvern? Ce interes să fi avut guvernul, atâta vreme cât nu încasa nicio taxă pentru această producție? Ce interes ar fi avut să îmbogățească fiecare familie?

— Vezi tu, Vladimir, statul este compus din toate familiile adunate la un loc, iar familiile acestea au fost nevoite să-şi finanțeze singure infrastructurile aşezămintelor: şcolile sau străzile, de exemplu. Uneori şi-au investit banii în anumite proiecte guvernamentale. Politicienii şi economiştii şi-au lansat programele lor, însă au fost aprobate doar acelea în care oamenii au găsit de cuviință să-şi investească banii.

— Şi ce programe erau socotite mai populare de majoritatea oamenilor?

— Achiziționarea concernelor chimice de peste graniță, a uzinelor de armament şi a centrelor de cercetare.

— Asta da, schimbare. Dacă nu greşesc, chiar tu, cu gura ta, ai spus că în toți aceşti oameni s-a născut o nouă conştiință - conştiința Divină şi bunătatea? Întregul Pământ a început să se preschimbe în grădină paradisiacă, tocmai mulțumită lor, însă tu acum vorbeşti despre achiziționarea combinatelor chimice şi a concernelor producătoare de armament.

— Țelul acestor proiecte nu era producția chimică sau de armament, ci scoaterea lor din circuit. Guvernul Rusiei s-a ocupat cu reorientarea resurselor financiare ale lumii. Puterea financiară care alimenta producția acestor lucruri aducătoare de moarte, s-a reorientat spre lichidarea lor.

— Şi a dispus Rusia de fonduri atât de mari pentru a pune în aplicație un proiect costisitor ca acesta?

— A dispus. Rusia nu a devenit doar cel mai bogat stat din lume, Rusia a devenit neîntrecut de bogată față de alte state. Întregul capital mondial a fost înrâurit spre Rusia. Atât oamenii cu venituri medii cât şi cei bogați şi-au depozitat economiile în băncile ruseşti. Multe persoane bogate şi-au lăsat, prin testament, averile programelor de dezvoltare ruseşti: au fost ei primii care au înțeles interdependența dintre realizarea acestor programe şi viitorul întregii umanități. Turiştii străini, odată ce vizitau Rusia şi vedeau noii ruşi, nu mai puteau să trăiască după scara de valori de până atunci. Cu entuziasm povesteau prietenilor lor şi cunoştințelor despre cele văzute, iar numărul turiştilor se mărea aducând tot mai mari venituri statului rus.

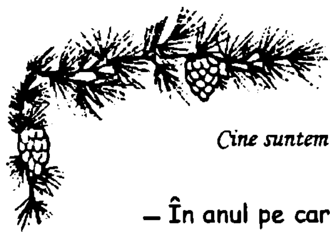
— Spune-mi, Anastasla, oamenii care trăiau în Siberia cu ce s-ar fi putut îndeletnici ca să fie la fel de bogați ca şi ceilalți din centrul țării? În Siberia, se ştie, vara este scurtă iar din grădină nu te îmbogățeşti cine ştie ce.

— Şi familiile din Siberia, Vladimir, au început să-şi cultive loturile în folosință. Ei au însămânțat pe pământurile lor culturile potrivite climatului, însă au avut un mare avantaj în fața oamenilor din regiunile sudice. Acestor familii siberiene, statul le-a acordat parcele de pământ în taiga, aşa că fiecare s-a îngrijit de bucățica sa de taiga şi a adunat darurile de pe ea. Au început să apară din Siberia plantele medicinale de leac şi uleiul de cedru...

— La cât s-a ridicat prețul uleiului de cedru peste hotare, în dolari?

— O tonă, patru milioane de dolari.

— În sfârşit, l-au apreciat la valoarea reală. A crescut prețul de opt ori. Cât ulei reuşeau siberienii să producă într-un sezon?

— În anul pe care-l vezi tu acum, au realizat trei mii de tone.

— Trei mii!? Asta înseamnă că au agonisit douăsprezece miliarde de dolari doar din recolta de nucuşoare de cedru?

— Mai mult. Tu uiţi că din nucuşoarele de cedru presate se obţine şi făină foarte bună.

— Cam cât ar fi putut să câştige o familie siberiană, prin eforturile depuse, aşa aproximativ, în dolari, pe an?

— În medie, trei-patru milioane de dolari.

— Ohooo! Şi nu-mi spune că nici ei nu plăteau impozitele la stat?

— Nu, nu le plăteau.

— Atunci ce-ar fi putut ei să facă cu atâta amar de bănet? Eu am fost personal în Siberia şi am văzut că, în sătucurile siberiene, cel care este harnic poate să mai câştige şi cu pescuitul. Însă aici, atâta bănet!

— Şi ei, ca şi restul ruşilor, îşi investeau banii în programele socio-guvernamentale. De exemplu, la început, când în Rusia oamenii încă nu învăţaseră cum să corecteze mişcarea norilor, siberienii au fost nevoiţi să cheltuie fabuloase resurse financiare ca să achiziţioneze avioane.

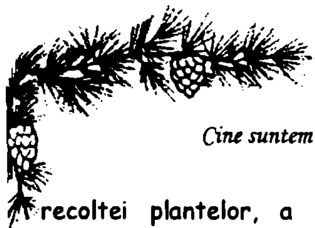
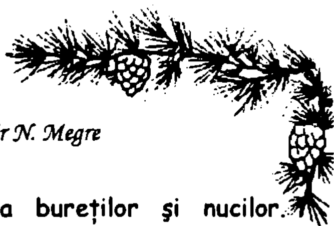
— Avioane? Ce să facă cu ele?

— Să oprească norii şi smogul, încărcate cu sedimente nocive. Aceste formaţiuni gazoase proveneau din ţările care încă mai produceau deşeuri nocive. Aviaţia siberiană combătea aceste formaţiuni de nori.

— Dar cu vânătoarea, se mai îndeletniceau ei pe teritoriul Siberiei?

— Siberienii au încetat complet să vâneze şi să ucidă animalele. Mulţi dintre ei şi-au ridicat pe moşiile lor câte o baracă în care se instalau pe timp de vară pe perioada

recoltei plantelor, a fructelor, a bureților și nucilor. Animalele care se nășteau acolo, văzându-i încă de mici pe oamenii care nu le pricinuiau niciun rău, s-au obișnuit cu ei, i-au luat drept parte integrantă a mediului și au început să intre în contact cu oamenii și să se împrietenească. Siberienii au domesticit multe specii de animale și le-au învățat să-i ajute la muncă. De exemplu, veverițele aruncau din copaci conurile de cedru mature. Această act[illegible] le dădea veverițelor o infinită plăcere. Unii siberien[illegible]-au învățat pe urși să care cu spatele coșurile și sac[illegible] cu nucușoare și să curețe copacii căzuți la pământ.

— Ia te uită, până și urșii puneau umărul.

— Nu e nimic de mirare în toate astea, Vladimir. În vremurile considerate de oameni antice, ursul era unul dintre cele mai de neînloc[illegible] [illegible]utoare din gospodăriile oamenilor. Cu labele scotea din p[illegible] bulbii comestibili, îi aduna în coșuri și singur căra du[illegible]ul legat cu o sfoară spre beciuri, nu departe de loc[illegible]i. Desprindea de pe copacii din pădure știubeiele cu m[illegible] și le căra până la locuința omului sau îi conducea pe copii spre îmbietoarele tufișuri cu fructe și multe altele mai făcea ursul prin gospodăria omului.

— Ia te uită, substituia plugul și tractorul, aducea foloase neprețuite și, pe deasupra, mai făcea și pe dădaca!

— Întreaga iarnă, ursul hiberna fără să aibă nevoie de întreținere și revizii. Primăvara se prezenta din nou la locuința omului și omul îi oferea ursului poame rămase de toamna trecută.

— Aha, am înțeles tâlcul: din reflex, urșii credeau că omul punea deoparte toate aceste provizii doar pentru ei.

— Putem să-i zicem și reflex, devreme ce tu accepți ca fiind logică expresia asta, dar poate că așa a fost lăsat de Tatăl. Eu pot doar să spun că nu numai poamele erau impor-

tante pentru urşi, primăvara.

— Ce altceva îi mai atrăgea?

— După o iarnă întreagă de hibernare în singurătate, în bârlogul lui, se trezea ursul primăvara şi mergea întins la om, mângâiere ca să primească de la el şi laude - alintarea omului le este necesară tuturor.

— Poate că-i aşa cum spui tu, dacă te referi la câine şi la pisică, dar animalele din taiga?

— Treptat li s-a găsit şi locuitorilor taigalei câte-o menire, iar cele mai mari premii pentru locuitorii domesticiţi ai teritoriului, erau cuvintele de mângâiere, gesturile, netezeala sau scărpinarea celor mai deosebiţi. Uneori, unii erau puţin geloşi şi dacă se întâmpla ca omul să dea mai multă atenţie cuiva, se mai luau la harţă din această pricină.

— Iarna cu ce se îndeletniceau siberienii?

— Cu prelucrarea nucuşoarelor. Ei nu dezghiocau conurile aşa cum se face astăzi pentru înlesnirea transportului; ei depozitau conurile răşinoase în locuri întunecoase. În aceste condiţii, nucuşoarele se păstrează chiar şi mai mulţi ani de-a rândul. Femeile, iarna, se mai ocupau cu lucrul de mână. Uite un exemplu: astăzi costă foarte scump cămaşa făcută manual - ţesută din fibre de urzică şi cusută de mână. Siberienii mai găzduiau şi oamenii din toată lumea şi-i lecuiau.

— Anastasia, devreme ce Rusia a devenit un loc atât de prielnic supravieţuirii omului, multe state ar fi trebuit să fie tentate să o atace. Pe deasupra, tu ai mai spus că uzinele de arme au fost închise. Rusia a devenit practic o ţară agrară, fără nicio protecţie împotriva agresorilor externi.

— Rusia nu s-a transformat într-o ţară agrară, ea a devenit centrul internaţional al ştiinţei.

Iar uzinele producătoare de arme ucigătoare, în

Rusia, au fost lichidate după ce a fost descoperită o sursă de energie în fața căreia cele mai moderne sisteme de armament s-au dovedit nu numai ineficiente, dar au început să reprezinte pericol iminent pentru însăşi statele care le dețineau.

— Despre ce energie vorbeşti? Din ce se obține şi cine a inventat-o?

— Această energie o stăpâneau atlanții. Doar că ei au folosit-o prematur, din cauza asta a şi dispărut Atlantida de pe fața Pământului. Copiii Rusiei au redescoperit-o.

— Copiii Rusiei?! Hai, mai bine, explică-mi totul în detaliu, Anastasia.

— Bine. O să-ți explic.

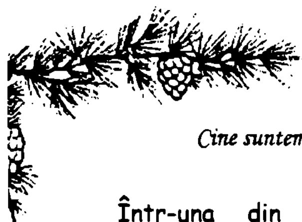
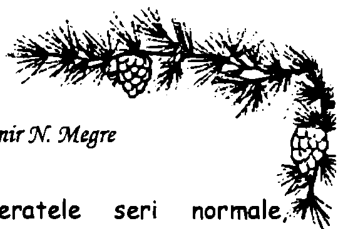

Iar pe Pământ să fim buni

Pe una dintre noile moşii trăia o familie unită. Soţul, soţia şi cei doi copii: un băieţel de opt anişori - Constantin - şi fetiţa - Daşa - de cinci. Tatăl lor era considerat unul dintre cei mai iscusiţi informaticieni din Rusia. În cabinetul lui se aflau câteva computere pe care el făcea programe pentru armată. Uneori, când era podidit de treabă, rămânea în faţa computerelor chiar şi pe timpul serii.

Membrii familiei, obişnuiţi să se adune la un loc seara, mergeau în cabinetul său şi acolo, fiecare se îndeletnicea cu ale lui. Soţia se aşeza în fotoliu şi cusea. Fiul citea sau desena, prefigurând peisajele noilor aşezăminte. Doar micuţa Daşa nu-şi găsea niciodată o ocupaţie după inimioara ei şi-atunci se lăfăia în fotoliu într-o poziţie în care să fie văzută de toţi membrii familiei şi privea îndelung la fiecare în parte. Din când în când închidea ochii şi pe faţa ei se oglindea o întreagă gamă de trăiri interioare.

Într-una din aşa-consideratele seri normale, întreaga familie şedea în cabinetul tatălui şi ca de obicei, fiecare se îndeletnicea cu ce-i plăcea. Uşa cabinetului era deschisă. La un moment dat cu toţii auziră din camera alăturată cabinetului, sunetul ceasului mecanic cu cuc. De obicei, ceasul suna doar la orele din zi, dar acum era deja seară. Tatăl, stingherit de sunet, şi-a întrerupt ocupaţia şi s-a uitat în direcţia uşii. Ceilalţi membri ai familiei au privit şi ei spre uşa dinspre care tocmai se auzise semnalul ceasornicului. Doar micuţa Daşa rămase, ca mai înainte, în fotoliu, cu ochii închişi fără să dea nicio atenţie întâmplării. Pe buzele ei se întrezărea un zâmbet imperceptibil. La scurt timp, cucul ceasului se auzi din nou ca şi cum în camera copiilor s-ar fi aflat cineva şi ar fi mişcat limbile ceasului, grăbind ceasul cu cuc să sune la fiecare oră care trecea forţată. Ivan Nichiforovici - aşa îl chema pe tatăl de familie - s-a răsucit în fotoliu spre fiul său şi i-a spus:

— Costea, mergi şi vezi de opreşte ceasul sau de-l reglează. Atâţia ani ne-a servit darul lui bunicu'... Ciudat cum de s-a stricat... Ciudat... Fă tu ceva, Costea.

Copiii erau întotdeauna ascultători. Nu o făceau de frică, lor nu le-a fost impus niciodată nimic. Costea şi Daşa îşi iubeau părinţii. Cea mai mare plăcere a lor era să facă ceva împreună cu părinţii sau să le îndeplinească cerinţele. Auzind vorbele lui tătâne-su, Costea s-a ridicat imediat de la loc dar, spre mirarea părinţilor, nu a mers în camera copiilor. S-a ridicat în picioare şi s-a uitat la surioara mezină care şedea în fotoliu cu ochii închişi. Ca şi mai înainte, s-a auzit încă o dată ceasul cum cântă din camera copiilor. Costea o privea atent pe surioară, fără să clipească.. Galina, mama celor doi copii, privi îngrijorată la feciorul ei rămas în picioare. Se ridică vioaie şi-i strigă speriată:

— Costea... Costea, ce-i cu tine?

Feciorașul de opt anișori s-a întors spre mamă-sa și mirat de preocuparea ei, i-a răspuns:

— Cu mine totul este în regulă, mămicuțo, am vrut numai să-i satisfac dorința lui tata, dar nu pot.

— Cum nu poți? Nu te poți mișca? Nu poți să mergi până în cameră?

— Pot să mă mișc, - și Costea și-a agitat energic mâinile și a bătut cu picioarele în pământ, - dar nu e nevoie să ajung până în cameră, ea este aici și este mai puternică.

— Cine este aici? Cine este mai puternică? - L-a întrebat tot mai agitată, mama.

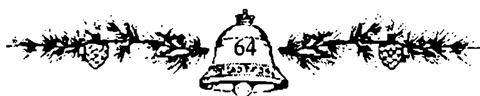
— Dașa, - a spus Costea, - și a arătat în direcția surioarei mai mici care zâmbea cu ochii închiși, șezută, ca și până atunci, în fotoliu. - Ea învârte acele ceasului. Eu am încercat să le dau înapoi așa cum ar trebui să fie numai că nu-mi reușește când ea...

— Ce vorbești tu, Costea? Și tu și Dașenka sunteți aici în fața noastră, vă văd bine, cum puteți să fiți aici și-n același timp să mișcați acele ceasului în cealaltă cameră?

— Da, suntem aici, - a spus băiatul, - doar că gândul este acolo unde este ceasul și gândul este mai puternic. Uite așa se face că ceasul cântă atâta timp cât ea, cu gândul, îi zorește limbile. În ultima vreme, ea se joacă foarte des așa. Eu i-am spus să nu mai facă treaba asta. Eu știam că voi v-ați putea îngrijora, dar Dașei îi e totuna, numai ce se încordează, începe cu ale ei...

— Pe ce se concentrează Dașa? – s-a băgat în vorbă Ivan Nichiforovici. – Și de ce nu ne-ai vorbit despre asta mai înainte, Costea?

— Ce să vă spun eu, vedeți și singuri că se încordează mereu. Limbile ceasornicului sunt insignifiante pentru ea, se

distrează pe seama lor. Şi eu pot să le mişc, dar nu trebuie să mă deranjeze nimeni. Nu pot, în niciun caz, să mă concentrez ca Daşa. Odată intrată în meditaţie, nimeni nu-i mai poate încurca gândurile.

— La ce meditează Daşa, tu Costea ştii?

— Nu ştiu. Întrebaţi-o voi. Eu, acum, o să-i întrerup concentrarea, să nu mai facă iar de-ale ei...

Costea s-a apropiat de fotoliul în care şedea surioara cea mică şi, o idee mai tare decât de obicei, i-a spus la ureche:

— Daşa, încetează să te concentrezi. O zi întreagă n-o să-ţi vorbesc de data asta, dacă nu încetezi. Ai speriat-o straşnic pe mama.

Pleoapele micuţei fetiţe au fremătat. I-a cântărit din priviri pe toţi cei prezenţi în cabinet şi, tresăltând ca trezită din somn, a sărit din fotoliu. Şi-a cerut scuze de la ceilalţi şi şi-a coborât privirile-n pământ. Cântecul ceasului cu cuc s-a întrerupt şi în cabinet, o bucată de timp, s-a lăsat liniştea deplină, întreruptă doar de vocea ispăşită a micuţei Daşa care vorbi la o vreme. Şi-a ridicat capul, i-a privit cu ochişorii săi sclipitori şi blânzi pe mama şi pe tatăl ei şi a rostit:

— Mămicuţo şi tăticuţule, iertaţi-mă dacă v-am speriat, dar a trebuit neapărat să mă concentrez. Nu pot să nu mă gândesc la asta. Iar mâine, în timp ce-o să mă odihnesc, tot la asta o să mă gândesc.

Buzele fetiţei tremurau, mai-mai să plângă, însă a continuat:

— Tu, Costea, chiar de n-o să mai vorbeşti cu mine, eu o să continui, totuna, să mă concentrez până am să reuşesc.

— Vino la mine,fetiţa mea, - a spus Ivan Nichiforovici

cu reținere în glas, întinzându-şi brațele spre fetiță s-o îmbrățişeze.

Daşa s-a aruncat în brațele lu´ tătâne-su. I s-a cocoțat pe genunchi, l-a apucat cu mânuțele de grumaz şi a rămas o vreme cu obrăjorul lipit de fața lui, după care a coborât şi a rămas în picioare alături cu căpşorul plecat.

Ivan Nichiforovici, deschizându-şi cu greu inima, i-a vorbit fiicei:

— Tu nu te frământa, Daşenka, mama de-acuma n-o să se mai sperie când o să te concentrezi. Spune-mi mai bine, la ce te gândeşti tu când te concentrezi? Ce trebuie să aprofundezi aşa neîntârziat şi de ce acele ceasornicului se rotesc aşa repede pe cadran în timp ce tu te gândeşti?

— Eu, tăticuțule, vreau ca tot ce-i bun, cât mai mult timp să dureze, iar ce este neplăcut, tot mai puțin şi neînsemnat să rămâie şi îndeobşte, vreau să mă concentrez ca limbile ceasornicului să treacă iute peste ce-i neplăcut ca să nu mai existe defel.

— Vezi tu, Daşenka, cele plăcute sau neplăcute nu de acele ceasornicului depind.

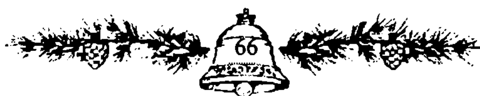
— Nu de ace, tăticuțule. Eu am înțeles că nu de ace. Numai că eu, din curiozitate, le-am mişcat ca să simt timpul. Cucul marchează viteza mea de gândire... pentru că eu trebuie să mă grăbesc... De asta mişc acele.

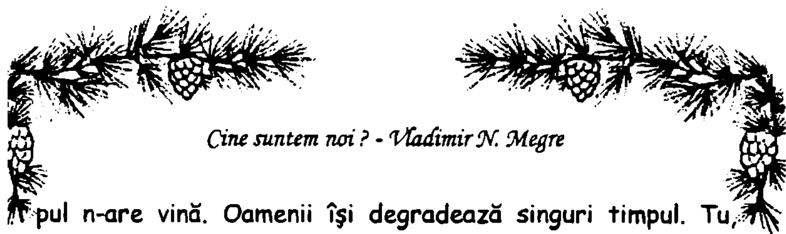
— Cum faci, Daşenka?

— Simplu. Îmi imaginez în minte şănțulețele pe care se mişcă limbile ceasului, apoi gândesc că ele trebuie să se mişte tot mai iute şi-atuncea ele se rotesc din ce în ce mai repede în timp ce eu gândesc tot mai repede.

— Fetița mea, ce vrei să atingi prin gândurile tale? Ce nu-ți place acum?

— Ce văd eu, îmi place. Nu demult am înțeles că tim-

pul n-are vină. Oamenii îşi degradează singuri timpul. Tu, tătuţule, deseori stai în faţa computerelor tale, pe urmă pleci pentru multă vreme. Tu, tătuţule, degradezi timpul atunci când pleci.

— Eu? Îl degradez? Cum?

— Timpul cel mai bun este acela în care stăm împreună. Când noi stăm împreună, minunate minute se scurg, ore şi chiar zile. Atunci, toate cele dimprejurul nostru se bucură. Ţi-aminteşti, tătuţule, când merii au început de-abia, de-abia să înflorească... Tu cu mama aţi găsit primele floricele, iar tu ai luat-o pe mama în braţe şi ai învârtit-o. Iar mama, aşa de zgomotos s-a bucurat că toate cele-mprejur s-au bucurat laolaltă. Şi frunzuliţele şi păsărelele s-au bucurat. Iar eu nu mai aveam motiv să fiu tristă. Tu ai învârtit-o pe mama în braţe, nu pe mine, dar eu m-am bucurat pentru că o iubesc foarte mult pe mama. Eu m-am bucurat împreună cu toate celelalte de acele vremuri. Apoi vremurile s-au schimbat. Acum am înţeles că tu eşti vinovat, tătuţule, că s-au schimbat. Tu te-ai înstrăinat de la noi multă vreme. Merişorul începuse să rodească, iar tu nu te mai întorceai... mama mergea la merişor şi stătea acolo de una singură. Nimeni n-o mai învârtea în braţe, nu mai râdea zgomotos şi nimeni împrejur nu avea de ce să se bucure. Şi, în genere, mama surâde altfel când tu nu eşti. Zâmbetul ei este trist. Acestea sunt vremuri urâte.

Daşa a vorbit repede şi cu însufleţire. Făcu o scurtă pauză neaşteptată, apoi răbufni:

— Tu nu trebuie să înrăutăţeşti timpul când este bun... Timpul,... Tătuţule...

— Daşa... Tu ai dreptate pe de-o parte. Sigur că da... Însă, tu nu ştii totul despre timpurile în care noi... noi toţi trăim. - a îngăimat Ivan Nichiforovici.

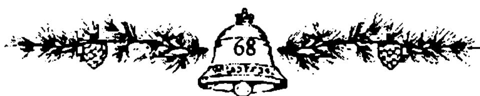

Tatăl Daşei s-a emoţionat. Simţea nevoia să-şi justifice cumva plecările. Să-i explice cât mai coerent micuţei fetiţe. Dar, negăsind nimic mai bun, Ivan Nichiforovici a început să-i vorbească despre munca lui şi să-i arate pe ecranul computerului nişte scheme şi modele de rachete balistice.

— Înţelege, Daşenka. Sunt de acord cu tine că nouă ne este bine aici. Vecinilor, de asemenea, le este bine şi lor. Numai că pe lume mai există şi alte locuri, alte ţări. Şi în multe din aceste locuri există tot felul de arme şi multe... Tata uneori trebuie să plece ca să ne putem apăra casa şi grădina şi... Ţara noastră, ca şi toate celelalte, trebuie să aibă şi ea multe arme ca să se poată apăra... Nu demult... Daşenka... Înţelegi, nu demult, într-o ţară, nu a noastră, a fost inventată o armă nouă... În acest moment, arma lor este mai eficace decât a noastră... Uite, aici pe ecran, Daşenka, - Ivan Nichiforovici a tastat ceva pe claviatură şi pe ecran a apărut imaginea unei rachete cu o formă ciudată.

— Uite, Daşenka. Racheta asta este enormă, pe fuzelajul ei sunt fixate alte şaizeci şi cinci de rachete mai mici. Racheta mai mare îşi ia zborul la comanda omului şi se îndreaptă spre un punct dinainte stabilit pentru a ucide tot ceea ce este viu acolo. Racheta asta este foarte dificil de abătut. În clipa în care vreun obiect intenţionează s-o atace, un computer intră în acţiune şi comandă uneia dintre cele şaizeci şi cinci de rachete mai mici prinse pe fuzelajul ei să se desprindă şi să distrugă atacatorul.

Viteza cu care se deplasează racheta mică este cu mult mai mare decât cea a rachetei-mamă, întrucât la viteza ei de deplasare se sumează şi viteza inerţială a rachetei mari. Ca acest monstru să fie doborât, în întâmpinarea lui trebuie lansate cincizeci şi şapte de rachete. Ţara care

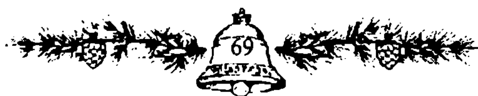
produce această aşa numită rachetă-casetă, pentru moment deţine doar trei exemplare. Aceste rachete sunt bine dosite prin mine, adânc sub pământ, dar la comanda transmisă prin radio, ele îşi pot lua zborul. Un mic grup de terorişti au şantajat deja câteva ţări, ameninţându-le cu distrugeri enorme. Misiunea mea, Daşenka, este de a localiza computerul-creier al acestor rachete-casetă.

Ivan Nichiforovici s-a ridicat şi a început să se plimbe prin cameră. A vorbit precipitat şi fără întrerupere, tot mai absorbit de gândurile sale la programe, uitând pur şi simplu de fetiţa care, acum, stătea în faţa computerului. Ivan Nichiforovici s-a apropiat în grabă de monitorul computerului pe care tocmai se contura corpul unei rachete şi a scris iarăşi ceva pe tastatură. Într-o secundă, pe ecran au apărut, rând pe rând, schemele sistemelor de alimentare cu combustibil şi de radiolocaţie a complexului de rachete, iar la urmă a reapărut imaginea exterioară a rachetei. În tot acest timp în care a schimbat necontenit aceste imagini, Ivan Nichiforovici nu i-a dat nicio atenţie fetiţei care stătea lângă el. A rostit doar, cu voce tare:

— Este evident că ei au dotat fiecare segment cu un sistem propriu de radiolocaţie. Sigur că da, fiecare... Dar programul nu poate fi diferit pentru fiecare în parte. Programul este unul singur...

Dintr-odată computerul de alături a început să emită un semnal de alarmă prin care reclama atenţie neîntârziată. Ivan Nichiforovici s-a întors spre ecranul computerului în alarmă şi a înlemnit. Pe ecran apărea cu intermitenţă un text: «*Alarmă X*», «*Alarmă X*». A tastat grăbit ceva pe tastatura computerului. Instantaneu, pe ecranul computerului a apărut un soldat îmbrăcat în uniformă de luptă.

— Ce se întâmplă? - a întrebat Ivan Nichiforovici

adresându-i-se imaginii de pe ecran.

— Au fost identificate trei explozii ne-ordinare. - a răspuns omul din monitor. - A fost emis ordin de alertă de gradul unu pentru întregul complex de apărare. Explozii de mică intensitate mai sunt încă în curs de desfăşurare. În Africa s-a produs un cutremur. Nimeni nu revendică acţiunile. În situaţii asemănătoare, toate blocurile militare planetare sunt puse în stare de alertă de gradul unu. Nu a fost încă localizată provenienţa acestor explozii care continuă şi pe care noi încercăm să le explicăm. Toţi colaboratorii noştri au primit ordinul de a analiza situaţia, - a răspuns hotărât şi războiniceşte omul de pe ecran adăugând, nu fără urmă de preocupare şi teamă, la sfârşitul raportului:

— Exploziile continuă, Ivan Nichiforovici, exploziile continuă, eu închid...

De pe ecran, imaginea soldatului în uniformă a dispărut, dar Ivan Nichiforovici a continuat să privească ecranul întunecat, forţându-se vădit să pătrundă sensul celor văzute şi auzite. Copleşit de gânduri, s-a întors încetişor spre fotoliul în care, ca şi mai înainte, şedea micuţa Daşa şi s-a cutremurat la taina de nepătruns.

Abia atunci a putut s-o observe pe fiica lui care, cu priviri străpungătoare şi fără să clipească, se uita la imaginea rachetei ultramoderne de pe monitorul computerului.

Corpuşorul fetiţei tresăltă pe neaşteptate. Daşa suspină de uşurare, apăsă butonul *enter* de pe tastatură, iar când se prezentă imaginea unei alte rachete, Daşenka îşi miji din nou privirile şi o scrută insistent.

Ivan Nichiforovici s-a ridicat în picioare şi ca şi paralizat şi neputincios să se mişte din loc, repetă ca pentru sine: ‹‹Chiar Daşa le dezintegrează!? Cu gândul le face să

explodeze, pentru că nu-i plac. Incredibil! Oare chiar ea le dezintegrează!? Cum este posibil?» Ivan Nichiforovici dădu să-i strige fetiței să înceteze, dar din gură nu-i ieşi nici măcar un cuvânt. A apucat doar să şoptească: «Daşa, Daşenka, fetița tatii, opreşte-te!»

Costea care între timp urmărise toată scena a sărit instantaneu de la locul lui, s-a îndreptat spre surioara mai mică, a bătut-o cu delicatețe pe coapsă vorbindu-i tulburat:

— Uite, Daşa, acum l-ai speriat şi pe tata. Pentru asta, două zile n-o să mai vorbesc cu tine. Una pentru mama, una pentru tata. Mă auzi? Îți spun, pe tata l-ai speriat, mă auzi?

Revenindu-şi gradual din starea de concentrare, Daşa s-a răsucit către frățior şi cu privirea-i destinsă dar rugătoare şi ispăşită l-a privit lung în ochi. Văzând lacrimile care-i umpluseră ochişorii surioarei, Costea i-a pus mâna pe umăr şi ceva mai blajin i-a vorbit: «Gata, ajunge cu tonul aprins, numai că de azi înainte, fundițele ți le legi singură dimineața, eşti mare de-acuma.» A îmbrățişat-o apoi cu tandrețe şi i-a spus: «Nici prin minte să nu-ți treacă să plângi!»

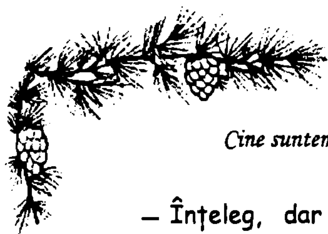
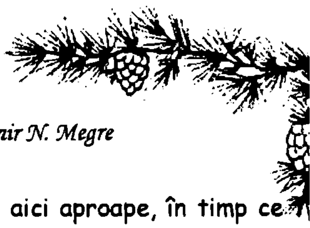
Fetița îşi afundă fețişoara în pieptul lui Costea, umerii îi tresăltară şi cu amărăciune-n glăscior rosti: «Iar i-am speriat. Sunt o nesuferită. Am vrut să fac totul cât mai bine, dar n-am reuşit decât să-i sperii».

Galina s-a apropiat de copii, s-a ghemuit lângă Daşa şi a mângâiat-o pe creştet. Fetița, în aceeaşi secundă, i s-a aruncat în gât mamei şi a început să plângă înăbuşit.

— Costea, cum face ea toate astea? Cum? - l-a întrebat pe băiat tatăl în timp ce-şi revenea încet-încet în fire.

— La fel ca şi cu acele ceasornicului, tăticule, - i-a răspuns Costea.

— Înţeleg, dar ceasul este aici aproape, în timp ce rachetele sunt departe, iar locul în care sunt amplasate, este strict secret şi păzit cu străşnicie.

— Tăticule, Daşenkăi îi este totuna unde se află rachetele. Îi ajunge să vadă aspectul exterior al obiectului.

— Şi exploziile? Pentru ca explozia să se producă, în rachete trebuie făcute nişte contacte.. Şi nu unu´ - multe! Dar rachetele sunt păzite şi sunt protejate de coduri...

— Daşa, tăticule, zăpăceşte contactele până declanşează explozia. Câtva timp în urmă, ea făcea asta în destul de mult timp, uneori în cincisprezece minute, acum doar într-un minut şi jumătate.

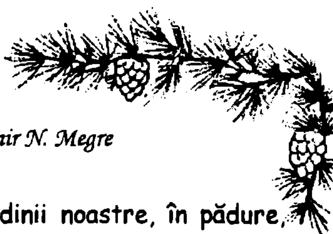
— Înainte?!

— Da, tăticule, dar nu cu rachetele. Ne jucam... Când ea, pentru prima oară a mişcat acele ceasornicului, eu i-am arătat maşinuţa electrică cea veche, cu care mă plimbam când eram mic. Eu, tăticule, am ridicat capota din faţă şi am rugat-o să facă contactele la faruri, eu, cu degetele mele nu puteam aşa uşor. Şi ea le-a legat. Când mi-a cerut voie să se plimbe şi ea cu maşinuţa, eu i-am spus că era prea mică ca să poată acţiona pedalele de acceleraţie şi frână. Am văzut că insistă şi m-am învoit. I-am explicat cum să pornească, însă Daşa a făcut totul în legea ei. Daşa s-a urcat, a apucat volanul şi a început să meargă fără să pornească nimic. S-a făcut numai că porneşte, da´ eu am văzut că nu a făcut nimic cu mânuţele. Mai bine zis, ea a pornit maşinuţa, numai că a pornit-o cu mintea. Şi încă ceva tăticule; Daşa s-a împrietenit cu microbii. Aceştia au început chiar s-o asculte.

— Cu microbii?! Care microbi?

— Cu aceia care sunt mulţi şi trăiesc pretutindeni împrejurul nostru şi în noi. Nu se văd, dar există.

Ţi-aminteşti, tăticule, pe hatul grădinii noastre, în pădure, erau împrăştiate nişte resturi de la stâlpii de înaltă tensiune?

— Da. Şi ce-i cu asta?

— Erau blocuri de beton şi fiare înfipte în ele toate ruginite şi crampoţite. Când am mers să culegem bureţi, Daşa a văzut hidoşeniile acelea şi a spus; <<păcat că ruginile astea nu lasă fructele şi bureţii să crească>>. Apoi a adăugat: <<Ar trebui să le mâncaţi repejor-repejor>>.

— Aşa...

— Peste două zile, toate blocurile de beton cu tot cu fiare dispăruseră. Doar pământ curat, încă pârlog şi fără iarbă... Microbii mâncaseră metalul şi betonul.

— De ce? De ce tu, Costea, nu ai vorbit mai înainte despre toate aceste lucruri care se petreceau cu Daşa?

— M-am temut, tătuţule.

— De cine?

— Am citit în cartea de istorie... că în vremuri nu prea îndepărtate, oamenii cu haruri deosebite veneau izolaţi. Eu am vrut să vă spun tot, ţie şi mamei, însă nu ştiam, nu găseam cuvintele potrivite să mă fac înţeles şi crezut de voi...

— Costea, tu ştii bine că noi te credem de fiecare dată şi oricum, ai fi putut să ne dovedeşti... Mai bine spus, ai fi putut să-i ceri Daşei să-şi arate harul într-un fel în care să nu aducă prejudiciu nimănui.

— Eu, tăticule, nu de asta mă temeam... Ea ar fi putut, desigur, să vă demonstreze... - Costea amuţi, iar când reîncepu să vorbească, glasul îi era răvăşit. - Tata, eu vă iubesc - pe tine şi pe mama... Cu Daşa uneori sunt sever, dar o iubesc şi pe ea. Ea este bună. Daşa este bună cu tot ce o înconjoară. Nici măcar pe insecte nu le necăjeşte. Şi nici ele pe ea... A mers la stupul cu albine, s-a proţăpit dinaintea stupu-

lui şi le-a privit. Se uita la ele cum zburau. Albinuţele... O mulţime de albinuţe i s-au îngrămădit atunci pe mânuţe, pe picioruţe şi pe gât, dar nu a înţepat-o niciuna. Daşenka le-a întins palma albinuţelor în zbor şi unele i-au depus ceva în palmă. Ea a lins palma şi a râs cu poftă. Ea este bună, tătuţule...

— Stai liniştit, Costea, calmează-te. Hai, mai bine, să analizăm cu atenţie situaţia. Chiar aşa, totul trebuie cântărit cu calm... Daşa este încă o copilă şi a dezintegrat deja câteva complexe de rachete moderne. S-ar fi putut declanşa un război mondial. Un război teribil. Da' chiar şi fără război... Dacă i s-ar fi expus o hartă cu poziţiile nu numai ale rachetelor inamice, dar şi alor noastre... Dacă ar fi început să facă să explodeze rachetele existente în toate ţările, omenirea ar fi putut să se regăsească pe marginea unei catastrofe globale. Ar fi putut să se prăpădească sute de milioane de vieţi umane. Şi eu o iubesc pe micuţa noastră Daşa, numai că toate acele milioane... Trebuie neapărat să discutăm. Trebuie găsită neîntârziat o soluţie. Însă, pentru moment... Nu ştiu cum... Daşa trebuie neutralizată... într-un fel sau altul... Da. Se poate face. O s-o adormim pentru o vreme. E o posibilitate. Altfel cum? Ce să fac altceva?

— Tătuţule, tătuţule... aşteaptă. S-ar putea elimina de pe pământ toate acele rachete aducătoare de moarte care nu-i plac deloc Daşei?

— Eliminate? Nu!... Pentru a fi eliminate, e necesar ca toate ţările să-şi dea acordul. Toate blocurile militare. Numai că asta cere timp. Degrabă nu se poate. Şi, poate că nici nu este posibil. Însă acum, pe moment...

Ivan Nichiforovici s-a repezit la computerul pe care încă se mai vedeau imaginile rachetelor pe care Daşa nu a putut să le dezintegreze din cauza întreruperii lor. A închis

fereastra cu rachetele, s-a închinat peste tastatura computerului şi a cules grăbit acest text: <<Către cartierul general! Prezentul anunț va trebui distribuit urgent tuturor blocurilor militare şi mijloacelor de informare în masă internaționale! Motivul care stă la baza seriei de explozii ale complexelor de rachete îl reprezintă bacteriile - în măsură să submineze integritatea contactelor. Bacteriile sunt ghidabile. Trebuie neutralizate fără ezitare toate rezervele de muniții explozibile. Toate!! De la cel mai mic cartuş până la cel mai sofisticat complex de rachete balistice. Călăuza bacteriilor nu are nevoie absolut deloc să cunoască locul în care se află corpul explozibil, îi este de ajuns să ia cunoştință doar o singură dată cu imaginea exterioară a obiectului!"

Ivan Nichiforovici s-a uitat la Daşa care, deja jubilantă, discuta însuflețit cu mama şi adăugă declarației: <<Locul în care se găseşte autorul exploziilor este necunoscut>>. A încheiat textul şi l-a transmis statului major.

În dimineața imediat următoare, Consiliului Militar al Rusiei ținu o şedință extraordinară.

Împrejurul sătucului în care se afla gospodăria lui Ivan Nichiforovici s-a organizat pază militară. Gărzile, ca să treacă neobservate, se camuflaseră în salopete de lucrători la drumuri şi poduri.

Împrejurul satului, la o distanță de cinci kilometri, a fost instalată o garnizoană de pază, sub pretextul că se va începe turnarea unei şosele de centură. Se *lucra* simultan şi la foc continuu pe fiecare metru de drum. În toată gospodăria lui Ivan Nichiforovici au fost instalate camere video care imortalizau fiecare minut din viața micuței Daşa. Imaginile erau retransmise apoi către un centru ce aducea mult cu centrul de comandă al aeronauticii spațiale. Zeci de

specialişti, psihologi şi ofiţeri militari erau pregătiţi să-şi aducă aportul necesar în caz extrem şi, pe ture, făceau de gardă în faţa monitoarelor. Specialiştii psihologi, printr-o legătură specială, le dădeau neîntrerupte recomandări părinţilor micuţei Daşa, despre ce şi cum să facă ca s-o distreze şi să n-o lase să intre iarăşi în starea de concentrare.

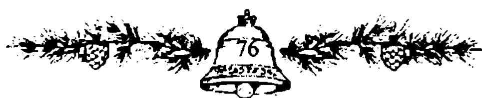
Guvernul rus a lăsat o declaraţie oficială multor ţări prin care informa că în Rusia existau forţe în măsură să dezintegreze orice model de armament, oriunde s-ar fi aflat acesta şi că aceste forţe nu erau sub oblăduirea deplină a guvernului Rusiei, dar erau tratative în curs. Eventuala impresie de lipsă de temeinicie a declaraţiei care ar putea să fi cuprins ţările participante, trebuia negreşit contraargumentată cu dovezi plauzibile. Astfel, în cadrul consiliului internaţional, s-a luat decizia de a se fabrica o serie de proiectile cu o formă ciudată. Carcasele acestora aveau să fie paralelipipedice. Fiecare ţară participantă la experiment a pregătit câte douăzeci de proiectile de acest tip şi le-a dosit în diferite locuri pe teritoriul naţional.

— De ce, cu carcase paralelipipedice? De ce nu le-au folosit pe cele deja existente? - am întrebat-o eu pe Anastasia.

— Le-a fost frică, Vladimir, că ar fi putut exploda nu numai toate proiectilele existente în lume, dar şi cartuşele din încărcătoarele pistoalelor poliţiei şi armatei, sau ale tuturor celor care aveau asupra lor arme încărcate cu muniţii.

— Aha, clar... Şi cum s-a desfăşurat experimentul cu *proiectilele paralelipipedice*?

Ivan Nichiforovici a chemat-o în cabinet pe micuţa Daşa, i-a arătat fotografia cu *proiectilele paralelipipedice* şi

i-a cerut să le dezintegreze.

Daşa s-a uitat la fotografie şi a spus:

— Eu te iubesc mult, tătuţule, dar nu pot să-ţi îndeplinesc nicicum dorinţa.

— De ce? - a întrebat-o mirat, Ivan Nichiforovici.

— Pentru că nu pot.

— Cum aşa, Daşenka, înainte reuşeai; tu ai dezintegrat o serie întreagă de rachete moderne, iar acum nu mai poţi?

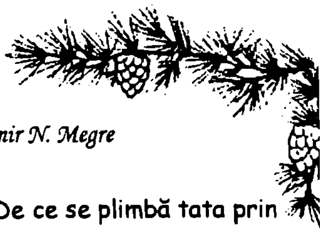
— Atunci mi-a reuşit pentru că eram necăjită, tăticule. Nu vroiam ca tu să pleci şi nici nu vroiam ca tu să stai atâtea ceasuri în faţa calculatorului. În timp ce stai la computer, tu nu vorbeşti cu nimeni şi nu faci nimic interesant. Dar acum, tu eşti tot timpul aproape de mine. Tu ai devenit bun, tătuţule, iar mie nu-mi mai reuşeşte nicio explozie.

Ivan Nichiforovici a înţeles imediat că Daşa nu va fi în stare să dezintegreze *proiectilele paralelipipedice* atâta timp cât nu va vedea un scop clar în asta şi un sens. A început să se plimbe agitat prin cabinetul său şi să gândească frenetic cum să găsească ieşire. Vorbea de unul singur cu voce tare insistând s-o convingă pe Daşa:

— Nu poţi? Ahh, ce păcat! Milenii de-a rândul au tot avut loc războaie în lume. Într-o ţară războiul s-a mântuit, într-alta unu' nou s-a pornit. Milioane de oameni au pierit şi încă mai pier şi acuma. Pentru arme se risipesc resurse covârşitoare... Iar acu', că s-a ivit ocazia ca tot acest calvar să ia sfârşit...

Ivan Nichiforovici o privi pe Daşa care stătea în fotoliu. Daşa avea o expresie destinsă. Îl privea cu luare-aminte pe tatăl ei cum se plimba bezmetic prin cabinet şi vorbea. Însă nu se sinchisea câtuşi de puţin de sensul vorbelor tatălui ei. Nu putea înţelege, ea, ce este acela război şi nici care erau acele resurse irosite.

Se gândea doar la ale ei: «De ce se plimbă tata prin cabinet, printre computerele austere şi lipsite de energii proprii? De ce nu vrea să iasă în grădină unde înfloresc copacii şi cântă păsărelele, unde fiecare ierbuşoară şi rămurea de copac îţi mângâie întreg corpul cu ceva nevăzut? Acum, în grădinuţă stă mama şi frăţiorul meu Costea. Cât mai degrabă de-ar termina tata cu monologul lui inutil ca să ieşim numaidecât împreună în grădină. Mama şi Costea numa´ cum ne-or vedea, pe loc s-or bucura. Mama o să zâmbească, iar Costea o să povestească, după cum a promis cu o seară înainte, cum poţi ajunge o steluţă îndepărtată, doar atingându-te de-o pietricică şi de-o floricică. Costea, de fiecare dată-şi ţine promisiunile...»

— Daşenka, nu te interesează să mă asculţi sau nu înţelegi ce spun? - a întrebat-o pe fiică, Ivan Nichiforovici. - Tu te gândeşti la ale tale?

— Eu, tătuţule, mă întreb de ce stăm noi doi aici şi nu în grădină, unde toate cele ne aşteaptă!?

Ivan Nichiforovici a înţeles că trebuia să-i vorbească sincer şi concret fiicei. Şi-i vorbi:

— Daşenka, când ai dezintegrat rachetele, doar uitându-te la imaginile lor, ne-a venit ideea de a pune la încercare, de data asta programat, harul tău. Cu alte cuvinte, va trebui să arăţi omenirii întregi puterea Rusiei de a distruge toate rezervele de muniţie din lume. Şi-atunci nu le vor mai fabrica deloc. Fără de sens şi periculoase vor fi. Iar cele ce au fost deja fabricate vor fi dezintegrate. Se va începe dezarmarea mondială. *Proiectilele paralelipipedice* au fost concepute special ca tu să-ţi poţi dovedi harul şi ca întreaga omenire să vadă că pot fi dezintegrate fără ca cineva să moară prin asta. Distruge-le, Daşenka.

— Acum nu pot, tăticule.

— De ce? Mai înainte puteai, acum nu?

— Mi-am dat cuvântul ca pe viitor, niciodată, nimic să nu mai fac să explodeze. Şi devreme ce mi-am dat cuvântul, darul meu de a dezintegra nu-l mai stăpânesc.

— Nu-l mai stăpâneşti? Şi de ce ţi-ai dat cuvântul?

— Frăţiorul Costea mi-a arătat nişte poze dintr-o cărticică de-a lui: am văzut cum se descompune în bucăţele corpul uman de la explozii, cum se tem oamenii de explozii, cum cad copacii şi pier de la explozii, - şi am jurat...

— Daşenka, vrei să spui că nu o să mai poţi face aşa ceva pe viitor? Nici măcar odată... O singură dată... Uite, numai aceste *proiectile paralelipipedice* şi gata.

Ivan Nichiforovici i-a întins fiicei o fotografie cu *proiectilele paralelipipedice.*

— Au fost special pregătite pentru acest experiment şi au fost dosite tainic pe teritoriul multor ţări. Nici în preajma lor şi nici în zonele învecinate nu se află oameni. Distruge-le, fetiţa mea, prin asta nu-ţi vei încălca jurământul făcut. Nimeni nu va muri. Dimpotrivă...

Daşa s-a uitat încă odată fără tragere de inimă la fotografia cu *proiectilele paralelipipedice* şi a răspuns calmă:

— Chiar de-ar fi să-mi încalc cuvântul, aceste proiectile nu vor mai exploda, tăticule.

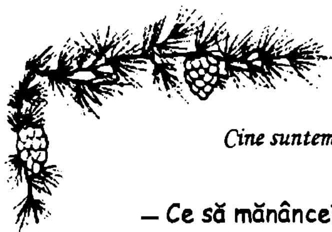
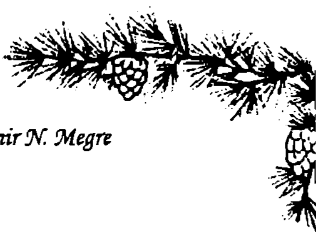
— De ce?

— De ce, de ce?... Pentru că tu, tătuţule, tot vorbeşti şi vorbeşti, da'eu, numa' ce-am văzut poza, nu mi-au plăcut deloc caracatiţele acestea pătrate. Sunt hâde, oribile şi uite, acum...

— Acum, ce?.. Daşenka... Cee?

— Tu mă iartă, tăticuţule, da' aşa de mult ai mai vorbit după ce mi-ai arătat poza, că ele aproape că le-au gătit de mâncat.

— Ce să mănânce?

— *Proiectilele voastre paralelipipedice* - aproape că le-au terminat de mâncat. Deîndată ce au simțit că nu-mi plac hâdoşeniile acelea din poză, s-au apucat de treabă şi le-au mâncat repejor.

— Ele, care ele?

— Ele... sunt mici, ele. Sunt foarte mici şi sunt peste tot împrejurul nostru şi în noi. Ele sunt bune. Costea spune că se cheamă bacterii şi microorganisme. Dar eu, mai bine, le chem în felul meu: *mititelele mele, bunuțele*. Le place mai mult aşa. Uneori mă joc cu ele. Lumea nu le dă aproape nicio atenție, însă ele se străduiesc neobosite să facă bine oricui. Dacă omul se bucură, atuncea şi ele se simt bine de la energia fericirii, dacă omul este mâhnit sau ucide ceva viu, ele mor în număr foarte mare. În locul celor moarte se grăbesc să vină altele. Câteodată nu apucă să le înlocuiască pe toate cele moarte şi atunci corpul omului se îmbolnăveşte.

— Dar tu eşti aici, Daşenka. Iar proiectilele se află departe, în alte țări, bine ascunse sub pământ. Când au apucat ele - *micuțele* - din depărtare, să afle aşa repede dorința ta?

— Ele sunt înlănțuite una de alta, între ele îşi povestesc totul foarte repede, mult mai repede decât electronii care aleargă prin computerul tău...

— Computer... Legături... Acum... Eu, acum, o să controlez, pe teritoriul dimprejurul fiecărui proiectil au fost instalate camere video. Uite.

Ivan Nichiforovici s-a răsucit spre unul din computere. Pe ecran a apărut imaginea unui proiectil paralelipipedic. Mai bine spus, ceea ce mai rămase din el. Carcasa era ruginită şi găurită toată, focosul era desprins de corp şi avea dimensiunile considerabil micşorate.

Ivan Nichiforovici schimbă iute imaginea, dar şi cu celelalte proiectile se petrecuse acelaşi lucru. Brusc, pe ecranul computerului a apărut imaginea unui om îmbrăcat în uniformă militară.

— Bună ziua, Ivan Nichiforovici, aţi luat deja cunoştinţă singur cu toate astea?

— Consiliul ce spune? - l-a întrebat Ivan Nichiforovici pe soldatul de pe monitor.

— Membrii consiliului s-au împărţit în grupuri şi se consultă. Consiliul de securitate încearcă să găsească măsuri eficiente pentru siguranţa obiectului în discuţie.

— Nu o numiţi obiect pe fiica mea.

— V-aţi aprins, Ivan Nichiforovici, în aceste situaţii nu este indicat. În zece minute va sosi la dumneavoastră un grup de experţi compus din şefii grupurilor de specialişti, psihologi, biologi şi radioelectronişti. Sunt deja pe drum. Înlesniţi-le contactul cu fiica dumneavoastră. Pregătiţi-o.

— Care este decizia comună spre care înclină majoritatea membrilor Consiliului?

— Pentru moment, izolarea familiei dumneavoastră în perimetrul gospodăriei. Dumneavoastră va trebui neapărat şi grabnic să înlăturaţi orice fel de aparatură electrică sau mecanică. Rămâneţi alături de fiică şi ţineţi-o necontenit sub observaţie.

Odată sosit pe proprietatea lui Ivan Nichiforovici, grupul de specialişti ai Consiliului Militar s-a consultat cu Daşa timp de o oră jumătate. Micuţa a răspuns răbdătoare la întrebările adulţilor, dar după o oră jumătate, toţi cei care urmăreau pe un enorm ecran ceea ce se petrecea în centrul Consiliului de securitate, au avut prilejul să asiste la o dezordine de nedescris. După o oră jumătate de dialog neîntrerupt cu micuţa Daşa, uşa umilului cabinet al lui

Nichiforovici s-a ferit în lături. În cabinet a intrat Costea, frăţiorul Daşei. Ducea cu el un ceas cu cuc care suna fără întrerupere. Costea a aşezat ceasul pe masă. Acele ceasornicului indicau orele unsprezece, iar numai ce cucul termina de cântat de atâtea ori cât indica ceasul, limba cea mare a orelor sălta iute la o altă oră de pe cadran, iar cucul începea totul de la cap. Cei prezenţi priviră nedumeriţi, ba la ciudatul ceasornic, ba la Daşa apoi muţiră cu toţii.

— Oi, oi - ca trezită din somn, strigă Daşa, - am uitat cu totul! Trebuie să merg să fac ceva foarte important. Acele ceasornicului le învârte prietena mea, Verunka. Aşa ne-am învoit. De-aveam să uit. Trebuie musai să plec.

Doi gardieni s-au postat în uşă, blocând trecerea.

— Ce să uiţi, Daşenka? - au întrebat-o pe fiica lui Ivan Nichiforovici.

— Să merg în grădinuţa casei în care trăieşte prietena mea, Verunka, şi să-i alint floricica şi s-o ud. Altminterea se întristează dacă n-o alinţi. Vrea s-o priveşti tot timpul cu duioşie.

— Floricica nu-i a ta, - a spus Ivan Nichiforovici, - de ce nu o mângâie ea singură, prietena ta? Este a ei floarea, nu?

— Tăticule, da´ Verunka a plecat în ospeţie cu părinţii.

— Unde?

— Pe undeva prin Siberia.

Murmurele celor de faţă umplură casa:

— Ea nu este singura?

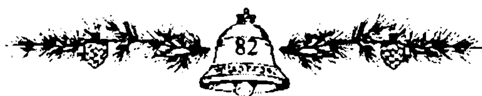
— Prietena ei ce capacităţi are?

— Nu este singura!

— Câţi sunt?

— Cum se pot deosebi?

— Trebuie luate măsuri urgente cu fiecare în parte.

Toată tevatura încetă în momentul în care se ridică de pe locul lui retras, un bătrânel cu capul sur. Acest bărbat nu era doar cel mai mare în grad peste toţi cei prezenţi în cabinetul lui Ivan Nichiforovici, el era chiar preşedintele Consiliului de securitate al Rusiei. Cu toţii se întoarseră spre el şi amuţiră. Bărbatul cu capul nins privi la micuţa Daşa şezută pe un mic scăunel de lemn, iar pe obraz i se prelinse o lacrimă. Se îndreptă spre ea, i se aşeză într-un genunchi dinainte şi-i întinse mâna. Daşa se ridică, făcu un pas, îşi apucă poalele rochiţei şi schiţă o reverenţă, după care îşi aşeză mânuţa în palma bătrânului. Vârstnicul cărunt privi un timp la ea, apoi îşi înclină capul şi, ca şi cum ar fi sărutat mânuţa fetiţei, rosti:

— Iartă-ne, te rog, micuţă zeiţă.

— Pe mine mă cheamă Daşa, - răspunse fata.

— Da, aşa este, te cheamă Daşa. Tu spune-ne, pe Pământ cum să fim?

Fetiţa îl privi mirată în ochi pe vârstnic, se apropie de el şi cu seamă îi şterse cu pălmuţa lacrima de pe obraz şi cu un degeţel îi atinse mustaţa. Se întoarse apoi spre fratele mai mare şi-i spuse:

— Tu, Costenka, mi-ai promis că o să mă ajuţi să vorbesc cu crinii din iazul Verunkăi. Ţi-aminteşti că mi-ai promis?

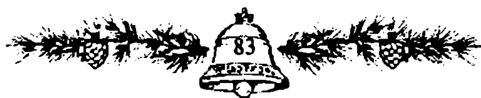
— Mi-amintesc, - răspunse Costea.

— Atuncea, mergem?

— Mergem.

În tocul de lemn al uşii deja eliberată de cei doi gardieni care se proţăpiră mai înainte, Daşa se opri şi întorcându-se spre bărbatul care încă mai şedea într-un genunchi, zâmbi şi rosti sigură de sine:

— Iar pe Pământ să fim... Să fim buni!

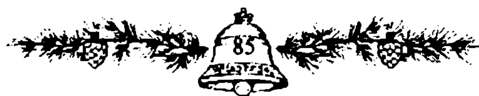
După şase ore, înfăţişându-se în faţa plenului Consiliului de securitate al Rusiei, preşedintele cărunt deliberă:

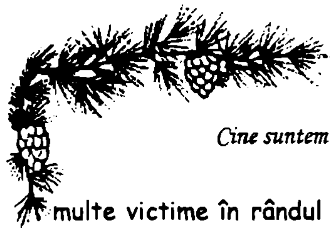
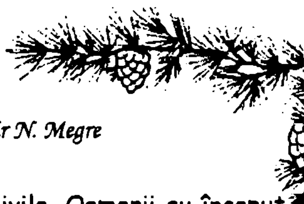
— Pe lume, totul există în strânsă corelaţie. Vizavi de generaţia noastră, cea nouă se relevă asemănătoare Divinităţii. Nu ea cu noi trebuie să se compare, ci noi cu ea. Întreaga forţă militară planetară, cu extraordinarele ei cuceriri tehnologice, a rămas neputincioasă în faţa unei singure fetiţe a noii generaţii. Iar grija noastră, datoria şi obligaţia în faţa noii generaţii, stă în curăţirea mizeriilor. Noi trebuie să ne mobilizăm toate forţele şi să curăţim Pământul de armamente. Cuceririle noastre tehnologice şi descoperirile sunt aplicate în ceea ce este mai modern, însă, din cât se pare, toate acele complexe militare extraordinare, în faţa noii generaţii, s-au dovedit a fi doar gunoaie inutile. Iar noi trebuie să le curăţim.

Cursa dezarmării

A avut loc congresul internaţional al Consiliilor de securitate ale blocurilor militare din diferite ţări de pe toate continentele. La această întâlnire au fost trasate măsuri de recuperare urgentă a tehnicii militare şi arsenalelor de muniţii. Oamenii de ştiinţă din toate ţările participante au făcut schimb de experienţă în domeniul strategiilor de recuperare şi reprofilare a arsenalului belic. Psihologii interveneau constant în campaniile de informare în masă, încercând să preîntâmpine panica în rândul populaţiei posesoare de orice tip de armă de foc. Panica s-a propagat şi mai mult după răspândirea prin mass-media a informaţiei legate de fenomenul rusesc, deoarece toate faptele au fost denaturate.

Mijloacele occidentale de informare în masă susţineau că Rusia, în caz extrem, va utiliza arsenalele de armament de pe propriul teritoriu şi că în ceasul „x" va distruge arsenalele celorlalte ţări provocând, prin asta,

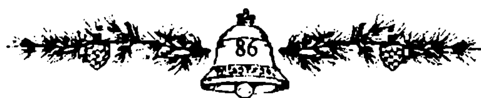

multe victime în rândul populației civile. Oamenii au început să se debaraseze de armele în posesie și de muniții, aruncându-le în râuri sau îngropându-le prin locuri pustii. Au ales să se elibereze în acest fel, deoarece punctele oficiale de colectare nu mai răzbeau să primească tot ce sosea.

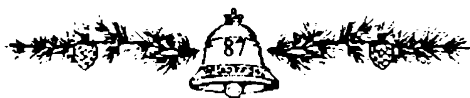
Au fost impuse amenzi pipărate pentru utilizarea armelor din proprie inițiativă. Firmele intermediare au impus tarife mari pentru colectarea fiecărui cartuş în parte, dar nici asta nu i-a oprit pe oameni să se izbăvească de ceea ce, acum, reprezenta un real pericol pentru întreaga familie. Populația din zonele limitrofe bazelor militare a cerut conducerilor acestora să lichideze neîntârziat, arsenalele. În aceste condiții, industria de armament, care între timp și-a reprofilat activitatea pe dezamorsarea armelor existente, funcționa, acum, în plin regim. În presa multor țări occidentale a început să se propage din ce în ce mai zgomotos vestea că, din vina Rusiei, omenirea era amenințată de catastrofă. Omenirea nu era în măsură să se elibereze într-un timp atât de scurt de toate rezervele de arme acumulate în anii precedenți. Multe întreprinderi care se ocupau cu recuperarea arsenalelor de armamente și muniții lucrau la limitele capacităților. Oricum nu ar fi reușit în doar câteva luni să dezintegreze armamente fabricate timp de decenii.

Guvernul Rusiei a fost învinuit că ar fi fost mai de mult timp la cunoștința faptului că se vor naște generații de copii cu capacități paranormale și că a pus la cale, din timp, un program eficient de recuperare a armelor de distrugere în masă. Acest zvon a mai fost alimentat și de faptul că guvernul Rusiei, între timp, a început să achiziționeze și să dezasambleze întreprinderile primejdioase pentru ecologie nu numai din teritoriul propriu dar și din vecini. Așa că, fiind

țara care va apuca să se elibereze înaintea tuturor de armele de foc, Rusia va fi pregătită să nimicească țările care mai sunt încă în curs de dezarmare.

Distrugerile și consecințele unei eventuale catastrofe globale au fost în mod premeditat deformate. Zvonurile iscate au adus, în acest fel, și mai mari avantaje firmelor care se ocupau cu recuperarea arsenalelor. Le-au dat un motiv bun să ridice prețurile pentru serviciile prestate. De exemplu, oricine preda spre recuperare cartușe de revolver, trebuia să plătească douăzeci de dolari pentru fiecare cartuș. Îngroparea neautorizată sau aruncarea armamentului era considerată diversiune. Panica a mai crescut și datorită faptului că nu s-a găsit nimeni în stare să propună o protecție eficace vizavi de capacitățile înnăscute ale noilor generații de copii ruși. Președintele Rusiei a făcut - așa cum le-a părut tuturor atunci - un gest disperat și nechibzuit: a hotărât să intervină într-o transmisiune în direct pe toate canalele televiziunilor din lume, înconjurat de copii cu capacități neobișnuite. În ziua în care a fost anunțată apariția președintelui Rusiei în direct și la ora prestabilită, în fața ecranelor tv s-a adunat aproape toată populația globului. Cu o oră înainte de începerea transmisiunii, multe întreprinderi și-au întrerupt activitatea, magazinele au fost închise și toate străzile au rămas pustii - toți oamenii așteptau informația din Rusia. Președintele Rusiei, prin intervenția sa, dorea să liniștească lumea întreagă și să încredințeze că noua generație de copii ruși nu era o generație de monștri sângeroși. Copiii noii generații erau obișnuiți și de ei nu trebuia să-i fie teamă nimănui. Pentru a fi cât mai convingător, Președintele Rusiei le-a cerut colaboratorilor să-i aducă în cabinet treizeci de copii înzestrați cu capacități paranormale și a hotărât să rămână singur cu ei

în biroul prezidențial. Şi s-a făcut întocmai.

— Şi ce a declarat preşedintele Rusiei în fața comunității umane?

— Tu poți să vezi singur dacă vrei şi să auzi cele petrecute, Vladimir.

— Da, aş vrea.

— Priveşte.

Preşedintele Rusiei stătea la o mică tribună, lângă biroul său de servici. Pe ambele laturi ale tribunei, pe scăunele micuțe, şedeau copii de vârste între trei şi zece anişori. În spațiul din fața cabinetului era poziționat un grup de jurnalişti şi o echipă de televiziune. Preşedintele şi-a început discursul:

— Stimate doamne, stimați domni şi concetățeni! Eu am invitat special aceşti copii la întâlnire. Şi, după cum singuri vă puteți convinge, mă aflu în acest cabinet singur cu ei, fără santinele, psihologi sau părinți. Aceşti copii nu sunt monştri, aşa cum încearcă să-i zugrăvească mijloacele de informare în masă occidentale. Voi înşivă puteți vedea că sunt copii obişnuiți. Pe chipuri şi în comportamentul lor lipsesc cu desăvârşire trăsăturile agresivității. Unele dintre capacitățile lor sunt considerate de noi paranormale. Dar, o fi chiar aşa în realitate? Este posibil ca aceste capacități înnăscute ale generației care se ridică acum să fie comune fiecărui individ uman. Iar neobişnuite şi inacceptabile pentru existența comunității umane să fie creațiile noastre. Comunitatea umană a creat un sistem de comunicație şi un potențial belic în măsură să poarte planeta spre catastrofă.

De-a lungul secolelor, între guvernele lumii cu potențiale militare majore, s-au încheiat acorduri de pace, însă înarmarea nu a încetat nicio clipă. Astăzi există o posibilitate concretă ca infinitul proces distrugător să ia

sfârşit. În momentul de faţă, în condiţiile cele mai privilegiate se află acele ţări pe teritoriile cărora nu sunt concentrate arme de distrugere în masă. Această condiţie este nefirească pentru mentalitatea contemporană. Dar, haideţi să judecăm, de ce în conştiinţa noastră s-a împământenit convingerea că, pentru comunitatea umană este firesc ca aceste arme aducătoare de moarte să fie fabricate şi întregi popoare să fie ameninţate cu mijloacele de distrugere în masă?

Noua generaţie a inversat priorităţile şi ne-a împins să acţionăm în direcţia opusă - adică să ne dezarmăm. Spaima, panica, febrilitatea în acţiuni - accesorii ale acestui proces - se materializează în mare parte din răstălmăcirea informaţiei. Guvernul Rusiei este învinuit că demult ar fi ştiut despre apariţia în ţară a copiilor cu capacităţi paranormale. Aceste acuze sunt lipsite de orice temei. Pe teritoriul Rusiei, în momentul de faţă, se află un impunător arsenal militar şi noi, ca multe alte ţări, facem tot ce putem pentru a-l lichida.

Guvernul Rusiei este învinuit că nu face îndeajuns pentru a scoate la iveală copiii cu capacităţi paranormale şi nu procedează la izolarea acestora, lăsând să se înţeleagă prin asta suprimarea siluită până la finalizarea procesului de dezarmare. Guvernul rus nu intenţionează să fac acest pas. Copiii sunt cetăţeni ai Rusiei, aşadar au drepturi egale cu ceilalţi cetăţeni ruşi. Dar, haideţi să judecăm de unde vine această dorinţă? De ce să fie izolaţi cei care nu agreează instrumentele morţii şi nu cei care le produc? Guvernul rus ia măsuri de prevenire a impulsurilor emoţionale la copiii care ar putea, prin acţiunea lor, să declanşeze dezintegrarea violentă a modelelor de arme pe care nu le agreează.

Din programele canalelor televizive ruse au fost ex-

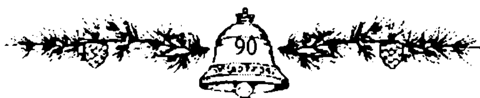
cluse cu desăvârşire filmele care pun în mostră arme de orice fel. Au fost distruse toate jucăriile care imită arme. Părinţii se află permanent în preajma copiilor lor şi fac tot ce le stă în putinţă să prevină orice reacţie negativă neaşteptată a acestora. Rusia...

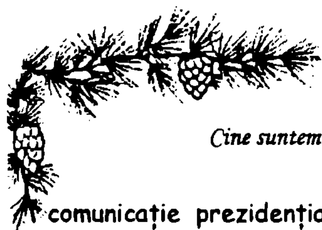
Preşedintele şi-a întrerupt brusc monologul. Un băieţel bălăior, de vreo cinci ani, s-a ridicat de pe locul său şi s-a apropiat de trepiedul unei camere video. Mai întâi s-a uitat la levierele trepiedului, apoi le-a apucat cu mâinile. Operatorul speriat a abandonat camera şi s-a retras în spatele jurnaliştilor. Preşedintele s-a repezit către băieţelul care tocmai speriase operatorul, l-a luat de mânuţă şi l-a condus spre scăunelul pe care, cu câteva clipe înainte, stătuse liniştit, spunându-i:

— Te rog să stai aici liniştit până când termin eu.

Discursul, însă, nu continuă. La pupitrul pe care erau montate toate legăturile audio-video, doi băieţei de vreo trei-patru anişori au început să cerceteze aparatura. Copiii, care la începutul întâlnirii stătură smirnă, acum se împrăştiară prin tot cabinetul găsindu-şi, fiecare, de treabă în legea lui. Doar copiii mai mărişori - puţini la număr - au rămas pe locurile lor, urmărindu-i din priviri pe jurnalişti şi pe operatorii video. Printre ei se afla o fetiţă cu fundiţe în codiţe. Am recunoscut-o imediat. Era Daşa, fetiţa care dezintegrase complexele de rachete ultramoderne. Cu un aer necopilăresc cântărea gânditoare şi cu atenţie tot ceea ce se petrecea în jurul ei şi urmărea reacţia jurnaliştilor.

Oamenii din întreaga lume, adunaţi în faţa ecranelor televizoarelor, au văzut în direct chipul buimăcit al Preşedintelui Rusiei. Se uita, necrezându-şi ochilor, la copiii ce mişunau prin cabinetul lui. Observă doi băieţei care, între timp, se apucaseră să cotrobăiască prin sistemul de

comunicație prezidențial, privi spre ușa la care se aflau consilierii săi și părinții copiilor invitați, dar nu chemă pe nimeni în ajutor. Se scuză pentru întrerupere, se apropie grăbit de cei doi băieței care demontaseră deja un aparat din pupitru, îi apucă de subțiori și le spuse: „Nu sunt jucării pentru voi, astea". Unul din băieții de sub brațul Președintelui îl zări pe amicul său atârnând în cealaltă mână și râse zgomotos. Celălalt se eliberă printr-o mișcare agilă și-i scutură cravata președintelui, strigându-i obraznic: „Jucării!"

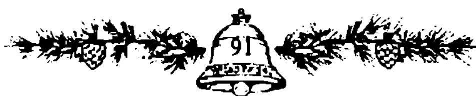
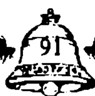
— Așa crezi tu, dar nu sunt jucării.

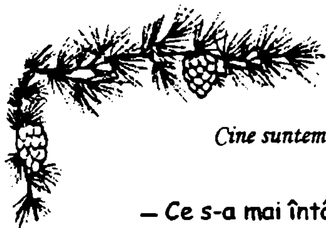
— Jucării, jucării, - repetă vesel băiețelul, zâmbind.

Președintele urmări câțiva copii care, atrași de sunete și de beculețele colorate, se apropiară de sistemul de comunicație și traseră afară cablurile telefonice. Îi lăsă jos pe cei doi zbânțuiți, alergă spre birou și, apăsând niște taste, pronunță: «Întrerupeți imediat comunicațiile cu cabinetul».

Imediat după asta a scos pe birou câteva foi albe de hârtie. Pe fiecare foaie a pus câte un creion sau un pix și le-a spus copiilor răspândiți prin cabinet: «Ia, uitați ce vă dau. Poate să deseneze fiecare ce vrea. Voi desenați, când ați terminat vom analiza și vom decide împreună, care din voi a desenat mai frumos».

Copiii au încercuit biroul, și-au ales colile, creioanele și pixurile. Pe cei mai mici de statură care nu ajungeau la birou, Președintele i-a ridicat și i-a așezat pe scaune. Încredințat că a reușit să-i liniștească cu desenul, Președintele s-a apropiat din nou de tribună, le-a zâmbit telespectatorilor, a tras aer adânc în piept pregătindu-se să-și continue monologul, însă.. în zadar. De el s-a apropiat un băiețel scund și l-a zgâlțâit de pantaloni.

— Ce s-a mai întâmplat? Tu ce vrei?

— Pi... - răspunse micuțul.

— Ce?

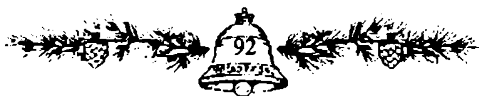
— Pi...

— Pi, pi. Vasăzică, vrei la baie? - şi Preşedintele îşi aruncă iarăşi privirea spre uşa care conducea afară din cabinet.

Uşile se deschiseră în lături şi, ca la un semn, două santinele din garda personală a Preşedintelui se precipitară înăuntru. Un bărbat cu privirea gravă schiță câteva grimase severe, se apleacă şi-l apucă pe micuț de mânuță. Însă puştiul, fără să lase cracul pantalonilor prezidențiali, se scutură, îşi eliberă mânuța din strânsoarea bărbatului cu privirea aspră care-l trăgea afară din cabinet şi făcu un gest de protest celorlalți bărbați care se apropiau de el. Bărbații rămaseră cu toții derutați. Puştiul îşi ridică din nou ochişorii şi privindu-l de jos pe Preşedinte, îl scutură din nou de cracul pantalonilor şi-i spuse iar: „Pi", - şi apoi se lăsă pe vine.

— Nu-i momentul cel mai potrivit, pentru „pi"-ul ăsta al tău. Ce-i cu capriciile astea, la tine? - vorbi Preşedintele înşfăcându-l de mânuță pe puşti, se scuză în fața jurnaliştilor şi se îndreptă spre ieşire, spunând din mers: „Numaidecât rezolvăm chestiunea" - şi ieşi.

Pe sute de milioane de ecrane tv, telecamerele au încadrat rând pe rând copiii care se jucau, desenau sau discutau între ei. Cel mai insistent era încadrată tribuna prezidențială, acum goală. Şi, în acel moment, micuța Daşa s-a ridicat de pe locul ei, a luat un scaun şi l-a târşâit până la tribuna prezidențială. S-a urcat în picioare pe el, s-a uitat la ziariştii din cabinet, apoi în obiectivele camerelor de luat vederi orientate spre ea, şi-a dres fundițele din codițe şi a început calmă să vorbească:

— Mă numesc Daşa. Unchieşul nostru - domnul Preşedinte - este un om bun. Acuşica se-ntoarce. Se întoarce şi o să vă povestească tot. Este puţin îngândurat, dar o să poată să vă spună la toţi cum o să fie de bine peste tot-peste tot, pe Pământ. Şi noi nu trebuie să ne temem de nimeni. Frăţiorul meu, Costea, mi-a povestit cum sunt speriaţi acum copiii, pentru că eu am distrus rachetele acelea noi şi mari. Da' eu n-am vrut să le fac să explodeze doar aşa... eu am vrut numai ca tăticu' să nu mai plece şi să ne lase singuri atâta vreme şi să nu se mai gândească aşa de mult la rachete. Şi să nu se mai uite la ele. Mai bine la mama să se uite. Ea este mai frumoasă decât toate rachetele. Şi mama este fericită când tăticu' se uită la ea şi când discută amândoi. Dar, când el pleacă mult timp sau când se uită la rachete, mama se întristează şi eu nu vreau ca mama să fie tristă. Costea, frăţiorul meu, este foarte inteligent şi conştiincios şi Costea mi-a spus că eu am speriat mulţi oameni. De-acum încolo nu am să mai detonez rachete. Nu-mi place deloc treaba asta. Alte ocupaţii îmi plac, mai importante şi mai interesante. Ele aduc multă fericire tuturor. Şi cu rachetele... o să rezolvaţi voi cumva. O să aranjaţi aşa, ca niciodată, nimeni să nu le detoneze. Şi de noi să nu vă fie teamă, vă rugăm.

Veniţi pe la noi în ospeţie. Veniţi cu toţii. O să vă dăm apă vie să vă ostoim setea. Mama mi-a povestit cum trăia lumea mai 'nainte. Roboteau şi roboteau, îşi făceau treburile lor, construiau tot felul de fabrici şi uzine şi aşa s-au luat cu treaba, că dintr-odată!... apa vie a dispărut. Tot mai murdară a devenit. Şi o vindeau doar îmbuteliată prin magazine. Dar în sticlă apa era moartă şi stătută, iar oamenii au început să se îmbolnăvească. Aşa era mai 'nainte, numai că eu nu pot să-mi imaginez cum a fost posibil aşa ceva... cum

de oamenii murdăreau apa pe care ei înşişi trebuiau s-o bea? Tata mi-a vorbit că pe Pământ mai există şi acum ţări întregi în care nu se mai găseşte apă vie, pură şi că oamenii din aceste ţări pier din cauza unor boli chinuitoare. Nici mere nu se fac în aceste ţări şi nici alte fructe gustoase, pentru că tot ce este viu suferă, iar omul care cumpără poame bolnave, se chinuie.

Veniţi la noi în ospeţie, cu toţii să veniţi, că noi o să vă ospătăm cu mere sănătoase şi cu pătlăgele, cu pere şi cu multe poame. Voi o să le gustaţi, iar când o să vă întoarceţi acasă o să vă ziceţi în sinea voastră: *nu trebuie să mai murdărim de-acum încolo, mai bine în curăţenie să trăim*. Şi atunci când şi pe la voi va fi totul curat, noi o să venim în vizită cu daruri.

Preşedintele care abia se întoarse cu puştiul în braţe, rămase în uşă ascultând-o pe Daşa. Când fata tăcu, el se îndreptă spre tribună şi fără să-l lase jos pe micuţul care, între timp, i se cuibărise confortabil în braţe, adăugă: <<Sigur că da... Voi să veniţi! Într-adevăr, la noi vă puteţi vindeca de multe boli. Dar nu acest lucru este cel mai important, important este ca fiecare din noi să se înţeleagă pe sine şi pe-a sa menire s-o afle. Acest lucru este important şi trebuie pătruns, pentru a nu fi măturaţi de pe faţa Pământului ca nişte gunoaie. Cu toţii laolaltă va trebui să strângem din urma noastră toată murdăria lăsată. Vă mulţumesc pentru atenţie.

Scena din cabinetul Preşedintelui se stinse şi vocea Anastasiei continuă:

— Greu de osebit, discursul cui - al preşedintelui sau al micuţei Daşa? - a avut efect asupra oamenilor care-au urmărit transmisiunea în direct din Rusia... Nu se ştie. Ceea ce se ştie, însă, este că de-atunci oamenii nu au mai plecat

urechea la zvonurile despre agresivitatea Rusiei. Oamenii vroiau să trăiască... şi să trăiască fericiţi - credeau în această posibilitate. Numărul celor care-şi doreau să viziteze Rusia crescu brusc după discursul în direct de la Kremlin. Cei care se întorceau după vizita din Rusia nu mai puteau trăi ca înainte. Conştiinţa sclipi în fiecare ca prima rază de soare strălucitoare în dimineaţă.

Ştiinţa şi falsa-ştiinţă

Anastasia, cum au reuşit ruşii să găzduiască un număr atât de mare de vizitatori? Cu siguranţă că nu le-a fost deloc uşor. Îmi închipui cum e să trăieşti în gospodărie cu familia ta, în timp ce dincolo de gard o grămadă de curioşi te observă în fiecare minut.

— Turiştii străini sosiţi în Rusia la vindecare, erau găzduiţi în apartamentele rămase libere în oraşe. Mâncarea le era adusă turiştilor de pe gospodăriile de la ţară, însă ei nu puteau merge acolo. Doar câţiva avură norocul să fie duşi pe locurile în care trăiau în permanenţă noii ruşi. Psihologii îi avertizau constant pe gospodarii noilor moşii asupra efectelor activităţii lor de găzduire a turiştilor. Mulţi vizitatori, cu precădere cei veniţi din ţările până atunci considerate superdezvoltate, odată întorşi acasă sufereau violente şocuri psihologice. În sprijinul avertismentelor psihologilor mai veneau şi unele întâmplări reale. Aproape patruzeci la sută din vizitatorii străini veniţi pe moşiile

ruse, întorcându-se acasă, cădeau într-o stare depresivă care nu de puţine ori se concretiza în sinucidere.

— Cum de s-a ajuns la aşa ceva? Tu, doar, spuneai că în gospodăriile ruşilor totul avea să fie fermecător. Peisajele în care aveau să fie amplasate satele vor fi fermecătoare, mâncarea, de asemenea, va fi aleasă, iar armonia din familii perfectă.

— Totul era întocmai aşa, numai că pentru mulţi oaspeţi străini, totul apărea prea minunat. Imaginează-ţi, Vladimir, un vârstnic care a trăit cea mai mare parte a vieţii într-o metropolă, un om care toată viaţa a aspirat la câte ceva; cât mai mulţi bani să facă şi să devină ceea ce-şi doreşte - să nu fie mai prejos decât ceilalţi. În schimbul banilor, omul a obţinut locuinţă, maşină, haine şi de mâncare. Şi iată că, şade omul în casa mobilată, maşina-i stă în garaj, mâncarea în frigider.

— Îmi imaginez. Stă bine omul. Mai departe?

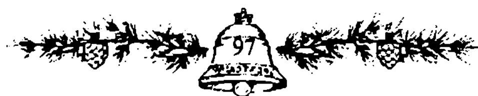
— Vladimir, tu răspunde-ţi singur la întrebare: «Şi mai departe?».

— Mai departe... Mai iese cu maşina la plimbare, îşi mai cumpără câte-o mobilă nouă sau îşi schimbă maşina.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă? Nu ştiu, ce mai este pe urmă?

— Pe urmă, acest om moare. Moare, poate, pe vecie sau, poate, pentru milioane de ani tereştri. Nu poate al doilea Eu al lui - Sufletul său - să-şi redobândească forma terestră. Nu mai poate, pentru că în viaţa terestră, omul nu a plăsmuit nimic bun pământesc. Intuitiv, fiecare ştie asta, iată şi pentru ce îi îngrozeşte moartea pe mulţi oameni. Când aspiraţiile majorităţii sunt aceleaşi şi modul de viaţă asemănător, oamenii consideră că trebuie să trăiască doar aşa cum trăiesc toţi ceilalţi şi că doar aşa se poate şi

trebuie. Şi uite-aşa a cunoscut omul pe Pământ o viaţă cu totul străină lui. A văzut Raiul Pământenesc, Spaţiul de Iubire creat de mâna omului asemănător Creatorului, însă a sa viaţă o socoate deja consumată şi trăită în iad.. şi moare acel om în chinuri şi i se prelungesc suferinţele pentru multe milioane de ani.

— Cum de nu cad într-o astfel de depresie toţi cei care-au văzut noul trai al ruşilor?

— Unii înţeleg intuitiv că de vor începe chiar în pragul bătrâneţii, cu mâna lor deja vlăguită, să-şi creeze Spaţiu de Iubire pe Pământ, a lor viaţă Creatorul le-O va prelungi. Şi îndreptându-se bătrânii, cu al lor chip de zâmbet luminat, în ajutorul tinerilor vor porni.

— Nici aşa nu e bine, Anastasia; nu poate turistul venit de peste mări şi ţări în Rusia, să se plimbe pe uliţele noilor sătucurilor de ruşi şi aerul curat să-l respire.

— Şi turiştii care veneau să viziteze oraşele puteau să simtă respiraţia proaspătă a Pământului şi apa dătătoare de viaţă s-o bea. Prin oraş, lin vântişorul adia, aducând cu el de prin gospodăriile înveşmântate în verde, miresmele pure şi polenul florilor. Turiştii, în timpul excursiilor, admirau aceste oaze paradiziace de la mică distanţă şi îşi dădeau silinţa să nu deranjeze familiile care trăiau în ele. Uite, cum s-a petrecut totul. Priveşte!

Şi iarăşi apăru minunatul tablou al viitorului. Am desluşit o şosea pentru automobile care lega oraşul Vladimir de Suzdal - aflat la vreo treizeci de kilometri. Am avut ocazia să străbat şi mai înainte acest traseu. Doar că se întâmpla rar să vezi vreun autocar cu turişti care să vină în vizită la bisericile antice şi la mănăstirile Suzdalului. În rest, ruta era practicată de automobile cu numere din zonă. Acum, însă, această stradă arăta cu totul altfel. Pe asfaltul de două

ori mai larg al şoselei se plimbau autocare elegante. Erau propulsate, cu siguranță, de motoare electrice, din moment ce nu se vedeau nici gaze de eşapament şi nici nu se auzea trăncănitul motoarelor. Se putea percepe subtilul şuşuit al anvelopelor pe asfalt. În electromobilele viitorului călătoreau turiştii străini veniți din toate colțurile lumii. Marea majoritate a acestora se uita prin binoclu la peisajele din împrejurimi.

La aproape un kilometru de şosea, deasupra vârfurilor copacilor se zăreau acoperişurile căsuțelor pitite. Îmbrăcate în mantie verde de vegetație deasă, se întindeau gospodăriile ruşilor. Pe ambele laturi ale şoselei, din doi în doi kilometri, se ridicau magazine cochete cu două nivele şi restaurante micuțe. Dinaintea fiecăruia era turnată o mică platformă asfaltată pe care se opreau electromobilele atunci când găseau locuri libere. Din ele coborau grupuri de turişti care încercau să guste pe loc sau să cumpere pentru drum tot ceea ce se vindea.

Toate magazinele şi restaurantele se aprovizionau cu produse obținute în grădinile din vecinătate. În magazine se vindeau cămăşi ruseşti cusute de mână, ştergare țesute din fibră de copaci şi multe alte articole de artizanat. Anastasia mi-a explicat că oamenii cumpărau cu ahotnicie aceste lucrături, deoarece ştiau că o cămaşă cusută de mâinile bune ale unei femei fericite este neasemuit de prețioasă în comparație cu una făcută de un angrenaj mecanic.

Privind de sus la fâşia de pământ de dedesubt se distingeau alei umbroase şi pâlcuri de pădurice frumos conturate, care împrejmuiau gospodăriile localnicilor. O fâşie îngustă de pădurice îmbrățişa un sătuc de vreo nouăzeci de gospodării. Dinapoia sătucului se întindea o porțiune de câmp deschis, apoi un alt sătuc împrejmuit şi acesta de pădurice şi

aşa mai departe de-a lungul a treizeci de kilometri. Chiar dacă sătucurile, ca mărime, erau egale unele cu altele, între ele nu erau asemănări de niciun fel. Pe o parte din loturi predominau grădinile, pe o altă parte livezile cu specii forestiere: brazi graţioşi, cedri stufoşi, mesteceni şi stejari.

Pe fiecare gospodărie, nelipsit era iazul sau piscina. Casele erau toate împrejmuite cu straturi de flori. Se vedeau vile mari cu două etaje sau căsuţe pe un nivel, fiecare din ele fiind construite după diferite stiluri: o parte aveau acoperişurile plate, o parte ţuguiate, unele din ele erau văruite în alb şi aduceau mult cu bojdeucile din cătunele Ucrainei. Pe uliţele-alei ce despărţeau gospodăriile nu se zărea urmă de automobile. Atmosfera satelor era relaxantă, prin gospodării nu se simţea nicio agitaţie sau activitate deosebită. Ca şi cum, toată această frumuseţe ireală ar fi venit de undeva din cer iar locuitorii nu ar fi trebuit să facă altceva decât să se bucure de ea. În centrul fiecărui sătuc se înălţa câteo clădire mare cu două etaje în apropierea căreia mişunau grupuri de copii. Am înţeles de aici că şcolile şi cluburile dedicate activităţilor culturale fuseseră construite în centrele satelor... şi i-am spus Anastasiei:

— Văd că în centrul sătucului, pe lângă şcoală şi club, tot se mai simte un pic de viaţă, dar prin gospodării... o plictiseală... Odată ce gospodarii au predispus totul ca să nu trebuiască să mai îngraşe pământul sau să se mai chinuie cu buruienile şi dăunătorii, ce altceva le mai rămâne de făcut? Eu gândesc că, oricum, omul ca să fie fericit, trebuie să trudească uneori, să facă ceva, să meşteşugărească. Doar că aici nu văd aşa ceva.

— Vladimir, pe gospodăriile pe care le vezi acum, oamenii tocmai cu aşa ceva se ocupă, cu tot ce-ai pomenit tu, iar îndeletnicirile lor sunt însemnate, pentru că toate aceste

activităţi cer un bun intelect, cer inspiraţie şi luciditate mai multă decât au meşteşugarii din lumea ta, aşa-zis obişnuită.

— Şi dacă-s cu toţii artişti şi meşteşugari, unde sunt, atunci, rezultatele eforturilor lor?

— Vladimir, tu-l socoţi artist doar pe acel om care ia în mână un penel şi pictează pe pânză frumos peisaj?

— Sigur că da. Oamenii admiră tabloul şi dacă le place îl cumpără sau îl expun într-o galerie de artă.

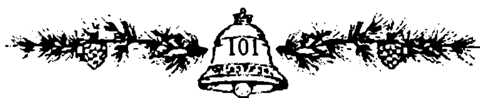
— Atunci de ce tu nu-l consideri artist pe omul care, în loc de pânză, ia un hectar de pământ şi creează pe el un peisaj, iată, ca acesta sau unu' şi mai frumos? Însă, ca să creeze din materiale vii, creatorul nu trebuie să fie înzestrat numai cu gust artistic şi talent, ci trebuie, mai ales, să cunoască compoziţia marii majorităţi a materiilor vii. În ambele cazuri, creaţiile au menirea să trezească în admiratori emoţii binefăcătoare şi să încânte ochiul. Spre deosebire de cel pictat pe pânză, tabloul viu mai este şi multifuncţional. Purifică aerul, emană pentru om arome binefăcătoare şi-i hrăneşte corpul. Tabloul viu îşi schimbă nuanţele culorilor şi poate fi desăvârşit la nesfârşit. Este legat prin firişoare nevăzute de Univers. Mult mai desăvârşit decât acela pictat pe pânză este, prin urmare şi creatorul care l-a plăsmuit mult mai măreţ este.

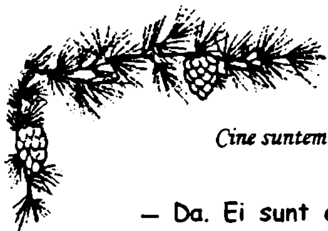
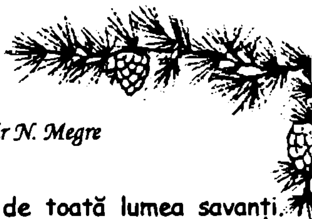
— Ai dreptate. Îmi vine greu să nu fiu de acord cu tine, ceea ce nu înţeleg eu însă: de ce îi numeşti tu pe proprietarii acestor gospodării deopotrivă şi meşteşugari şi învăţaţi? Au ei, cumva, legătură cu ştiinţa?

— Au legătură şi cu ştiinţa.

— Dă-mi un exemplu?

— Un exemplu? Tu, Vladimir, îl consideri om de ştiinţă pe omul care se ocupă cu selecţia culturilor şi cu ingineria genetică?

— Da. Ei sunt considerați de toată lumea savanți. Toți aceşti specialişti studiază prin institutele de ştiință şi cercetare. Născocesc noi soiuri de fructe şi legume şi multe alte plante.

— Adevărat, născocesc. Însă cele mai importante sunt, totuşi, rezultatele şi importanța eforturilor lor.

— Rezultate sunt! Au fost scoase soiuri rezistente la ger, legume foarte puțin perisabile sau cartofi imuni la gândacii de colorado. În țările superdezvoltate au reuşit chiar să cloneze din câteva celule, un animal viu, acum se studiază cum să fie produse organele pentru transplanturi pe oameni bolnavi. Uite - rinichii - de exemplu.

— Da, şi asta este adevărat. Însă tu, Vladimir, nu te-ai întrebat niciodată cum se face că în aceste țări superdezvoltate apar în permanență noi boli? De ce ocupă aceste țări primele locuri în bolile de cancer? De ce au nevoie de tot mai multe preparate medicinale? De ce tot mai mulți oameni sunt loviți de sterilitate?

— De ce?

— Pentru că mulți dintre cei pe care tu-i numeşti învățați nu sunt ființe absolut deloc inteligente. Geniul uman din ei este paralizat şi doar prin ei - doar la înfățişare umani - acționează forțele distrugerii. Judecă singur, Vladimir, aceşti aşa-zişi învățați au început să modifice aspectul plantelor existente în natură, ca urmare şi fructele lor le-au schimbat. Au început să le modifice fără să ghicească, în tot acest timp, adevărata menire a fructelor. Tu ştii că în Univers totul este strâns legat şi trăieşte în interdependență. De exemplu, dacă de pe maşina ta ar fi demontat un mecanism sau modificat un detaliu, să spunem radiatorul, maşina, încă o bucată de timp, va mai funcționa dar, peste puțin ce se va întâmpla?

— Va fi scos din uz întregul sistem refrigerant şi motorul va intra în ebuliţie.

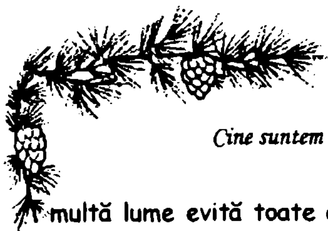
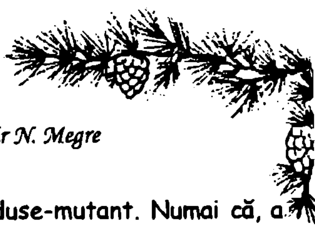
— Asta înseamnă că fiecare parte a automobilului îşi exercită un rol al său, iar înainte ca acea parte să fie atinsă, ar fi bine ca funcţia ei să fie cunoscută cu exactitate.

— Da! Nu trebuie să fii mecanic ca să înţelegi asta.

— Natura, şi ea, este un mecanism desăvârşit, încă necunoscut în totalitate de nimeni. Fiecare parte componentă a acestui măreţ mecanism viu are o funcţie a sa strâns interdependentă cu structura complexului. Modificarea compoziţiei sau eliminarea uneia dintre părţile componente va influenţa implicit funcţionarea întregului mecanism natural. Dar natura este înarmată cu multe moduri de a se proteja. Mai întâi va semnala acţiunile nepermise. Dacă prima avertizare nu ajută, se va vedea constrânsă să suprime elementul deranjant. Roadele naturii, omului îi sunt hrană. Omul care se hrăneşte cu fructe şi legume mutanţi, implicit devine el însuşi, mutant. Mutaţia este inevitabilă în cazul unei alimentaţii cu astfel de alimente modificate genetic şi deja se petrece în lume. Este debilitat totodată şi sistemul imunitar al omului şi intelectul şi simţurile. Omul va începe să-şi piardă treptat capacităţile şi independenţa doar lui specifice şi se va transforma într-un biorobot uşor de aservit. Apariţia bolilor - martore ale acestor schimbări - nu este altceva decât semnalul însuşi al inacceptabilităţii acţiunilor omului.

— Să spunem că ai dreptate. Nici mie nu-mi plac aceste plante hibrid. Când au apărut erau foarte lăudate, dar cu timpul, conducerile multor state au dat legi prin care se cerea ca în magazine, pe alimentele produse cu ajutorul ingineriei genetice, să fie lipite etichete súi-géneris. Această măsură a fost aplicată şi în Rusia, iar ca rezultat,

multă lume evită toate aceste produse-mutant. Numai că, a se descotorosi complet de ele, pentru moment pare imposibil, deoarece au fost făcute o sumedenie, în timp ce alimentele pur naturale au rămas puține şi costă mult mai mult.

— Aşadar, vezi, Vladimir? Forţele distructive au reuşit în intenţia lor, au reuşit să subjuge omenirea prin dependenţă economică. Au reuşit să-i sugereze: «Dacă nu mănânci produsele noastre vei muri de foame». Dar nu este aşa, Vladimir. Dimpotrivă, omul va muri dacă le va mânca.

— Este posibil, Anastasia, dar nu mor toţi. Mulţi deja ştiu şi nu mănâncă O.M.G.

— Cum se recunosc, Vladimir? Tu cum le deosebeşti?

— Nu cumpăr legume de import... Sunt mult mai bune alea pe care le vând ţăranii noştri pe pieţele agroalimentare, cultivate prin grădinile lor de la ţară.

— Şi de unde îşi procură ţăranii, seminţele, după tine?

— Cum, de unde? Le cumpără. Astăzi, cu comerţul de seminţe se ocupă multe firme. Sunt vândute în ambalaje frumos colorate.

— Aşadar, oamenii cumpără seminţele, orientându-se doar după indicaţiile de pe ambalaj? Fără să fie siguri de fidelitatea informaţiei despre conţinut, scrisă pe pungă.

— Tu vrei să spui că este posibil ca şi seminţele să fie modificate genetic?

— Da. Iată, de pildă, astăzi pe Pământ au mai rămas doar nouă soiuri de mere care rodesc ca în Primordialitate. Mărul este pentru om una dintre cele mai binefăcătoare şi gustoase creaţii Dumnezeieşti. Dar a fost printre primele fructe supuse mutaţiei genetice. Chiar în Vechiul Testament se întâlneşte avertismentul: *«să nu altoiţi ...»*. Însă ei au făcut-o ostentativ, numai că nu le-a ieşit niciun măr. Nimic din ce vezi tu prin livezi sau prin magazine nu corespunde

fructului Divin. Pe aceia care distrug sau denaturează creația primordială Dumnezeiască, tu îi numești învățați, atunci cum să-i numești pe aceia care restabilesc corectele funcțiuni ale părților componente ale mecanismului natural?

— Tot învățați, probabil, mai înzestrați și mai instruiți.

— Familiile de ruși care trăiesc pe aceste loturi pe care le vezi tu acum, restabilesc ceea ce a fost schilodit.

— De la cine au primit ei mai multă învățătură decât selecționatorii de semințe sau geneticienii?

— Această învățătură sălășluiește în fiecare om încă de la început. Țelul, intențiile și conștientizarea propriei meniri permit acestei învățături să se ridice la conștiință.

— Așadar, după cum lași tu să se-nțeleagă, oamenii care trăiesc acum pe gospodăriile lor sunt în același timp și pictori și învățați! Și noi? Cine suntem noi? - oamenii care trăim astăzi pe planetă?

— Fiecare, sieși, o definiție să-și dea va putea, dacă măcar pentru nouă zile, ale sale gânduri în libertate să călătorească-și va lăsa.

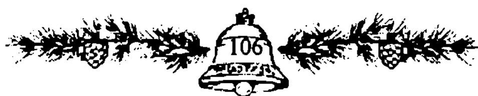
Este, oare, liberă mintea noastră?

Ce înseamnă „în libertate"? Minţile oamenilor sunt deja libere.

— Vladimir, în condiţiile vieţii de tip tehnocratic, mintea oamenilor este subordonată standardelor şi convenţiilor acesteia. Lumea tehnocrată poate exista doar în condiţiile lichidării, subjugării şi înăbuşirii libertăţii minţilor umane.

— Nu înţeleg prea bine. Omul, de-a lungul întregii sale vieţi, se poate gândi la tot felul de lucruri. Există ţări în care libertatea cuvântului este mai mare, altele în care este mai mică, totuşi, fiecare om este liber să gândească ce-i place.

— Este o iluzie, Vladimir. Marea majoritate a oamenilor este constrânsă să se gândească la aceleaşi lucruri toată viaţa. Descompunând în secvenţe distincte momentele în care individul tipic vremurilor tale gândeşte şi făcând, apoi, o confruntare a gândurilor de acelaşi tip, ai putea lesne

înțelege că nu-i așa cum spui tu. Prin acest banal test vei reuși să descoperi gândul esențial al omului contemporan.

— Interesant. Hai să aflăm împreună acest gând.

— Bine. După tine, care este media de vârstă a omului contemporan? Spune-mi, te rog.

— Este așa de important?

— Nu este deosebit de important, având în vedere similitudinea în gândirea oamenilor, totuși cifra ne va folosi la calculele ulterioare.

— Bine. Media de vârstă din vremurile noastre este de optzeci de ani.

— Și uite-așa, omul se naște. Mai exact spus se materializează în planul terestru al existenței sale...

— Mai bine, se naște - este mai simplu.

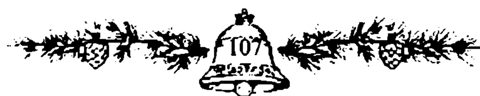
— Bine. Încă micuț, copilașul privește la lumea care-i este prezentată spre cunoaștere. Hăinuțele, mâncarea, locuința - toate astea i le pun la dispoziție părinții. De asemenea, tot părinții, prin comportamentul lor și prin raportul benevol sau nu cu el, se străduiesc să-i transmită gândurile și comportamentul lor față de lumea înconjurătoare. Evidentul proces de cunoaștere se prelungește de-a lungul a aproape optsprezece ani, în toți acești ani lumea tehnocrată depune toate eforturile să-i insufle tânărului om imaginea însemnătății sale. Mai departe, în cei șaizeci și doi de ani rămași, se poate presupune că omul își administrează în mod independent activitatea minții.

— Da, e posibil, însă tu ai mai vorbit de ceva care l-ar încurca.

— Da, am vorbit. Hai să socotim împreună, câtă vreme poate el să gândească liber?

— Bine.

— Zilnic, omul își cheltuie o parte din timp în somn

– se odihneşte. Câte ceasuri doarme omul zilnic?

— În medie, opt.

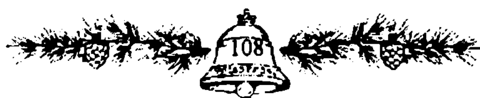
— Făcând calculul de opt ore de somn zilnic pe baza celor şaizeci şi doi de ani de viaţă ai omului, rezultă că 181164 de ore din viaţa sa, omul doarme. Somnul său de opt ore zilnice se transformă în aproape douăzeci şi unu de ani de somn neîntrerupt. Scădem aceşti douăzeci şi unu de ani de somn din cei şaizeci şi doi de viaţă şi ne rămân patruzeci şi unu de ani de trezie. În timpul treziei, majoritatea oamenilor îşi pregăteşte mâncarea. Cât timp, după tine, cheltuie omul pe gătitul şi consumul mâncării?

— De regulă gătesc femeile, dar este adevărat că bărbaţii irosesc şi mai mult timp pentru a face rost de alimente.

— Şi cât timp, după tine, Vladimir, se cheltuie pe gătitul şi consumarea mâncării?

— Dacă adunăm timpul necesar cumpărăturilor şi pregătirii celor trei mese zilnice, cred că minim trei ore pe zi sunt necesare. Dar nu toţi din casă gătesc. Toţi mănâncă, asta-i sigur. Poate că unu′ ajută la cumpărături, altu′ la spălatul vaselor... aşadar să spunem câte două ore jumătate pentru fiecare.

— În realitate mult mai mult, dar hai să fie cum spui tu, să presupunem că în total se pierd două ore jumătate pe zi. Înmulţim cele două ore jumătate cu totalul de zile trăite şi vom avea un total de 56615 ore sau 2359 zile care înseamnă aproape şapte ani. Îi scădem din cei patruzeci şi unu de ani şi rămân treizeci şi trei de ani şi jumătate. Pentru a-şi putea face rost de mâncare, haine şi locuinţă, omul care trăieşte în lumea tehnocrată trebuie să îndeplinească una din activităţile obligatorii acestei lumi - munca. Aş vrea să specific, Vladimir, că omul munceşte sau se îndeletniceşte cu

câte ceva, nu pentru că aşa-i place lui, ci pentru că aşa-i cere lumea tehnocrată, altminterea, această lume îl va priva de cele indispensabile vieţii de zi cu zi.

Cât timp iroseşte majoritatea oamenilor zilnic la muncă?

— În Rusia, câte opt ore. Dar, pe lângă acestea, omul mai pierde timpul pe drum spre muncă şi înapoi acasă - aproape câte două ore zilnic. De reţinut că, totuşi, două zile pe săptămână le are libere.

— Socoteşte singur, atunci, cât timp iroseşte omul zilnic pentru ceea ce, nici pe departe nu-i place în mod deosebit - adică pentru muncă.

— Este greu de calculat fără computer, spune-mi tu.

— Prins în vâltoarea generală, de-a lungul celor treizeci de aşa-zişi ani de trudă necesară, zece ani omul îi iroseşte muncind neîntrerupt pentru ceva anume - pentru lumea tehnocrată. Acum vom scădea aceşti zece ani din cei treizeci şi trei rămaşi. Rămân douăzeci şi trei.

— Ce altceva mai face omul, zilnic, de-a lungul întregii sale vieţi?

— Se mai uită la televizor.

— Câte ore pe zi?

— Trei ore, nu mai puţin.

— Aceste trei ore devin opt ani de neîntreruptă şedere în faţa ecranelor tv. Îi scădem şi pe aceştia din cei douăzeci şi trei rămaşi şi ne mai rămân cincisprezece ani. Dar nici măcar aceşti cincisprezece ani, omul nu este liber să se îndeletnicească cu ceea ce-i este caracteristic - cu gândirea. Gândirea umană este inertă. Nu se poate comuta instantaneu de la un subiect la altul. Ea trebuie să analizeze un oarecare timp informaţia primită. Prins în tumultul general, un om considerat statistic mediu, de-a lungul

întregii sale vieți reflectă asupra aspectelor universale doar cincisprezece-douăzeci de minute. Unii nu se gândesc niciodată la asta, alții poate ani întregi. Fiecare își poate analiza și defini singur anii trăiți în viață. Fiecare om este o individualitate, este mai important decât toate galaxiile la un loc, deoarece el le poate crea. Totodată, fiecare om mai este și o părticică a întregii comunități umane care, în întregul său, poate fi privită ca un organism compact, ca o entitate distinctă. Căzând în capcana servituții lumii tehnocrate, preamăreața esență Universală se ferecă în sine însăși, își pierde libertatea autentică și devine dependentă, declanșând mecanismul autodistrugerii.

Cu totul divers și osebit de banalitate este stilul de viață al oamenilor care trăiesc în sătucurile viitorului. Gândirile lor neatârnate și autentic umane, într-o unică aspirație conjugate, vor scoate comunitatea umană din obscuritate. Galaxiile freamătă de la fericea presimțire a împreunării viselor omenești într-o unică rază. În curând va vedea Universul cele nou născute și zămislite. O nouă planetă minunată, ale lor vise vor materializa.

— Ooo, cât de grandilocvent vorbești tu despre săteni! La vedere și ei sunt doar niște simpli oameni.

— Până și la față sunt diferiți. Strălucirea unei mărețe energii se oglindește în chipurile lor. Cu mai multă atenție tu privește-i, uite bunicuța cu nepoțelul... care merg...

Călăreața din viitor

Dintr-un sătuc am zărit ieşind o căruţă sau, mai bine spus, o caleaşcă cu coviltir trasă de un cal brun. Pe băncuţa moale a caleştii şedea o femeie în vârstă cu coşuleţe de legume şi mere dinainte-i. Pe capra căruței trasă de cal, un băiețel de şapte ani, cu bustul gol, stătea în picioare şi ținea frâiele, însă nu strunea calul. Se vedea că nu era prima dată când băiețelul şi calul călătoreau împreună, devreme ce animalul mergea la trap vioi pe drumul care părea să-i fie binecunoscut.

Băiețelul s-a întors către bătrână şi i-a spus ceva. Bunicuța a râs ş-a-nceput să cânte. Nepoțelul îi ținea isonul, mai ales la refren. Din autocarele electrice care se perindau pe acolo în acel moment, turiştii au auzit cântecul celor doi. Caleaşca trasă de calul brun gonea la mai puțin de un kilometru de şoseaua asfaltată.

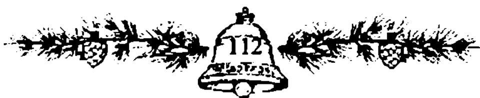
Majoritatea turiştilor se uitau prin binocluri la cei doi din caleaşcă cu respirația tăiată de parcă s-ar fi uitat la

extratereştri sau la cine ştie ce ciudăţenie nemaivăzută, şi-atunci eu am gândit din nou: «ce anapoda e şi aşa; vin oamenii de prin ţări îndepărtate şi nu pot să-i cunoască natural pe cei doi din caleaşcă, pot doar să-i urmărească prin binoclu de la distanţă». Nepoţelul cu bunicuţa nu i-au învrednicit nici măcar cu o privire pe cei din autocare. Un autocar a încetinit şi rula paralel şi la aceeaşi viteză cu trapul calului. În autocarul care-şi redusese viteza călătorea un grup de copii străini. Cu toţii făceau din mâini bătrânei din căruţa frumoasă şi mai ales băieţelului. El, însă, nu i-a învrednicit nici măcar c-o privire. Dintr-un sătuc împrejmuit cu gard viu şi verde îşi făcu apariţia, ca prin minune, o tânără călăreaţă. Armăsarul de cursă pe care-l încăleca tânăra femeie se apropia vertiginos de caleaşcă, avântat în galop. Ajuns în dreptul căruţei, înspumatul armăsar se potoli şi încetini la trap. Femeia în vârstă zâmbi uşor ascultând ce-i spunea călăreaţa.

Băiatul, nemulţumit că a trebuit să-şi întrerupă cântecul, totuşi cu bucurie lăuntrică şi cu ton convingător, spuse: «Uite-te la tine, mama, neastâmpărată ce eşti, nu stai singură un minut». Tânăra femeie a râs cu poftă şi a scos dintr-o desăguţă legată la ciochina şeii o plăcintă şi i-a întins-o băieţelului. El o luă, îmbucă un dumicat şi-i vorbi bătrânei: «Gustă bunicuţo, încă-i călduţă.» - îi întinse bătrânei plăcinta, trase de sfori şi opri căruţa. Se aplecă şi apucă cu amândouă mâinile coşuleţul plin cu mere frumoase, i-l întinse călăreţei şi-i spuse: «Te rog, mama, ia-l», - arătând cu privirea spre autocarul oprit lângă ei.

Tânăra călăreaţă ridică fără efort deosebit, într-o mână, coşul greoi cu fructe, cu cealaltă pălmui delicat mândrul armăsar pe grumaz care o duse la trap aproape de autocarul cu copii. Între timp, lângă autocarul cu copii se mai

opriseră şi alte autocare electrice, din care toţi pasagerii priveau cu entuziasm la tânăra călăreaţă care gonea pe imaş cu coşul de mere în mână. Zbură spre grupul de copii care se împrăştiau din autobuz, calul se opri, ea se aplecă vioaie la pământ şi, fără să coboare din şa, puse coşuleţul cu mere dinaintea copiilor adunaţi împrejurul ei.

Apucă din treacăt să mângâie un băieţel şaten pe creştet, le făcu tuturor din mână în semn de salut şi se îndreptă cu armăsarul ei, drept spre centrul largii autostrăzi. Şoferul autobuzului în care călătoreau copiii anunţă prin amplificator: «Ia uitaţi-vă, ce încântare!! Uitaţi-vă la ea cum goneşte chiar pe mijlocul autostrăzii, chiar pe linia întreruptă!»

Mai multe autocare pline cu turişti s-au retras pe marginea autostrăzii şi au parcat. Călătorii au coborât sprinteni din autocare, s-au înşiruit de-a lungul trotuarului de pe marginea şoselei şi cu respiraţia tăiată au admirat formidabilul galop al tinerei călăreţe. Nu exclamaţii, ci murmure de admiraţie s-au ridicat de pe buzele tuturor turiştilor. Era şi de la ce să te entuziasmezi! Înfierbântatul armăsar avântat în uluitoarea-i cursă, făcu să-i sară scântei din copite. Nimeni nu-l mâna, stăpâna nu avea nici bici şi nici măcar o vărguţă în mâini, însă armăsarul îşi accelera tot mai tare galopul, copita abia de-i atingea asfaltul, iar coama-i flutura înverşunată-n unda goanei. Poate că vroia să se arate destoinic de stăpâna lui sau poate că era prea mândru de frumuseţea ce-o purta în spinare...

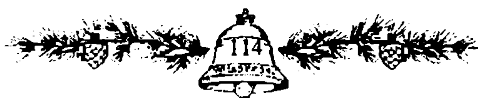
Trăsăturile exterioare ale frumoasei rusoaice erau nemaipomenite! Puteai lesne admira trăsăturile-i graţioase ale feţei, cosiţele-i blonde ruse şi lungile-i gene. De sub bluziţa-i albă şi de sub fusta - amândouă garnisite cu broderii de romaniţă - se întrevedeau discret graţioasele

sinuozităţi ale fermecătorului trup feminin. Liniile mlădioase ale corpului femeii lăsau impresia unei misterioase şi nebănuite energii. Bujorii arzători din obraji imprimau acestei energii măreţie şi putere de nestăvilit. Enigmatica tânără-călăreaţă inspira mai multă vrednicie şi sănătate decât toţi ceilalţi oameni adunaţi pe marginea drumului. Şedea în şeaua înfierbântatului armăsar fără urmă de încordare, nu se ţinea nici de şa, nici de frâie, iar picioarele-i, ambele de-o parte a spinării calului, nu erau proptite în scări. Îşi coborî pleoapele cu graţiozitate şi cu un gest de deosebită rafinateţe feminină îşi aranjă în galop şuviţele de păr rebele din cocul de pe cap, răvăşite de vânt. Uneori, frumoasa îşi ridica pleoapele şi atunci privirea ei pârjolea cu un foc nevăzut şi plăcut pe câte cineva din mulţime; cel care-i întâlnea privirea se ridica pe vârfuri şi devenea parcă şi mai înalt de statură.

Se părea că oamenii percepeau cu simţămintele lor lumina şi energia emanate de călăreaţă şi încercau să se îndestuleze cu ele. Ea, înţelegându-le voirea, cu generozitate îi înfrupta... şi înainta... şi era fermecătoare. Pe neaşteptate, un italian temperamental alergă precipitat în stradă, taie calea armăsarului şi cu braţele larg deschise îi strigă: <<Russia! I love you, Russia!>>. Nu tresăltă călăreaţa şi nici nu se sperie de armăsarul care cabră pe copitele dinapoi şi tropăi pe loc agitat. Scoase, doar, o floricică din coroniţa care-i împodobea creştetul şi i-o aruncă italianului. Acesta prinse darul din zbor, îl strânse cu afecţiune la piept ca pe-o nepreţuită comoară şi repetă fără răgaz: <<Ooo, mamma mia, ooo, mamma mia!>>

Dar ea, nu de italianul înflăcărat a fost atrasă, ci, cu abilitate mânui frâul calului şi-l duse la pas dănţuitor spre un grup de oameni de pe marginea şoselei. Mulţimea îi făcu loc

să treacă. Tânăra călăreață sări sprintenă din șeaua calului și se opri în fața unei femei cu trăsături tipic europene care ținea o copilă în brațe. Fetița dormea.

Ușor adusă de spate, palidă la față și cu ochii injectați, femeia, cu greu reușea să țină copila în brațe, străduindu-se să nu-i deranjeze somnul. Călăreața i se opri dinainte și-i zâmbi. Și-atunci li se întâlniră privirile celor două femei, celor două mame. În expresiile fețelor se distingea deosebirea abisală dintre trăirile interioare ale celor două femei-mamă. Paloarea femeii cu copila în brațe inspira imaginea unei flori ofilite în contrast cu tânăra călăreață care, cu imaginea-i, inspira infinita și abundenta florescenț-a mii de grădini.

Cele două femei s-au privit liniștit în ochi. Ca trezită din vrajă, femeia-mamă cu fetița dormindu-i în brațe, fremătă vizibil. Ceva înăuntrul ei, evident, se trezise, conștiința-i pătrunse ceva esențial, că se îndreptă și pe chip îi îmboboci un zâmbet. Prin câteva mișcări rafinate, de infinită grație feminină, rusoaica își ridică de pe creștet frumoasa coroniță și i-o puse pe cap celeilalte mame. Nu și-au spus niciun cuvânt. Sărind sprintenă în spinarea armăsarului rămas nemișcat la locul lui, frumoasa călăreață porni iarăși la galop. Oamenii au aplaudat-o, femeia surâzătoare cu fetița-i de-acum trează și zâmbitoare în brațe, o urmărea cu privirea, iar înflăcăratul italian, desfăcându-și de la mână un ceas scump, alerga în urma ei și-i striga: ‹‹Souvenir, ooo, mamma mia!››... Însă frumoasa era deja departe.

Neastâmpăratul armăsar abandonă șoseaua și se îndreptă spre o piață, unde, la mese lungi ședeau turiștii și beau cvas și must de fructe și gustau bucatele purtate de ospătari din căsuțele de lemn frumos sculptate. Lângă piață

se ridica o casă în construcție. Doi bărbați tocmai montau pe tocul ferestrei de la casa cea nouă (sau restaurant), o ramă de geam frumos intarsiată. La auzul ropotului de copite, unul din bărbați se întoarse spre călăreața care se apropia, îi șopti ceva tovarășului și săltă jos de pe schele. Focoasa și încântătoarea călăreață își struni calul, sări jos din șa, își desfăcu grăbită trăistuța de la gât, alergă spre bărbat și i-o întinse fâstâcită.

— Plăcintuțe... Sunt umplute cu mere, cum îți plac ție, încă-s călduțe.

— Uite-te la tine, neastâmpărată Ekaterina, - îi vorbi duios bărbatul și scoase o plăcintă din trăistuță, o gustă și închise ochii în semn de plăcere.

Turiștii dimprejurul mesei s-au oprit din băut și mâncat și îi admirau pe cei doi îndrăgostiți. Stăteau unul în fața celuilalt, bărbatul și frumoasa tânără abia descălecată de pe înspumatul armăsar, de parcă nu erau soț cu soție deja cu copii, ci doi înflăcărați îndrăgostiți. După galopul de mai bine de cincisprezece kilometri, sub privirile pline de admirație ale turiștilor, atotputernica și stăpâna de sine - frumoasa călăreață - ședea sfiită în fața iubitului său, ba ridicându-și ochii spre el, ba coborându-și încurcată pleoapele. Bărbatul termină de mestecat și vorbi:

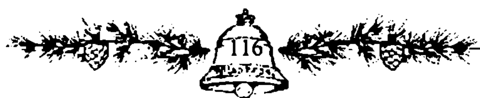
— Ekaterinușka, uite, ai o pată umedă pe bluziță, înseamnă că e timpul să-l alăptezi pe Vanecika.

Tânăra femeie își acoperi cu palma micuța pată umedă de pe sânul abundent de lapte și răspunse sfioasă:

— Mai este timp. Încă doarme. O să dovedesc.

— Atunci, grăbește-te. Vin și eu imediat acasă. Mai întâi trebuie să terminăm treaba începută. Uite, îți place?

Călăreața se uită la fereastra împodobită cu ramă frumos sculptată.

— Da, îmi place foarte mult. Şi vroiam să-ţi mai spun...

— Spune.

Frumoasa se apropie de soţ, se ridică pe vârfurile degetelor şi se apropie de urechea lui. El se apleacă, la rândul lui, ca s-o asculte, dar în aceeaşi secundă, printr-un gest dibaci, tânăra călăreaţă îl sărută iute pe gât apoi sări sprintenă în şeaua armăsarului. Râsul copios şi debordant de fericire al frumoasei rusoaice acoperi ropotul copitelor de cal. Se porni spre casă, dar nu pe asfaltul străzii ci pe covorul de iarbă al imaşului. Ca şi până atunci toţi turiştii o urmăreau cu privirile.

Ce era, oare, atât de deosebit în această tânără femeie la galop pe armăsarul său înflăcărat, mamă de doi copii? Frumoasă? Da, era frumoasă. Şi era şi bună. Energia ei biciuia peste meleaguri. Şi de ce toţi acei oameni priveau din urmă-i, fără să clipească? Sau, poate că nu era numai o femeie oarecare călare la galop pe imaşuri? Poate că era fericirea materializată care zorea spre casă, pe micuţul prunc să-l hrănească ş-apoi pe soţ să-l întâmpine? Şi se iubeau aceşti oameni.. de fericire spre casa lor atraşi.

Oraşul de pe Neva

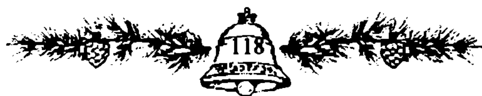
În Sankt Petersburg au avut loc aceleaşi schimbări ca şi-n Moscova? - am întrebat-o eu pe Anastasia.

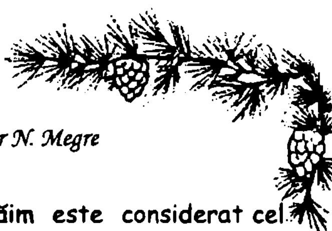
— Puţin altfel s-au petrecut schimbările în oraşul de pe malul Nevei. Copii au simţit primii nevoia să-şi *construiască singuri un alt viitor. Înaintea adulţilor. Şi* singuri s-au apucat să schimbe oraşul, nu au aşteptat decrete de stat pentru asta.

— Iarăşi copiii? Cum a început totul?

— La intersecţia dintre *Nevskij Prospekt* şi fluviul *Fontanki*, în timpul săpăturilor la canalul de pe malul apei, un băieţel de unsprezece ani a căzut accidental şi şi-a fracturat un picior. Neputându-se mişca, băieţelul petrecea ore în şir la fereastra apartamentului din blocul 25 de pe malul fluviului *Fontanki*. Fereastra casei nu dădea spre fluviu, ci spre curtea interioară. În faţa ferestrei se înălţa zidul de cărămidă coşcovit al unei clădiri cu acoperişul ruginit.

Într-o zi, băieţelul l-a întrebat pe tătâne-su:

— Tata, oraşul în care trăim este considerat cel mai frumos oraş din ţară?

— Bineînţeles că este, - i-a răspuns tătâne-su, - şi nu codaş în lume.

— Şi de ce este cel mai frumos?

— Cum, de ce? În oraşul nostru au fost înălţate o mulţime de monumente şi muzee de toate felurile, iar arhitectura din centru încântă lumea întreagă.

— Da´ şi noi tot în centru locuim, numai că de la fereastra casei se poate contempla doar un zid tot coşcovit şi un acoperiş mâncat de rugină.

— Zidul... Mda... aşa e - nu prea am avut noroc cu panorama din fereastră.

— Tu zici că numai noi am fost ghinionişti?

— Nu ştiu... poate că mai sunt şi alţi câţiva, dar în genere...

Băiatul a fotografiat priveliştea de la fereastra casei şi imediat ce a putut să meargă din nou la şcoală, a luat cu el fotografiile şi le-a arătat tuturor prietenilor săi.

Priveliştea din fereastra locuinţei au fotografiat-o rând pe rând toţi copiii din clasă şi au comparat fotografiile între ele. Tabloul general nu încânta deloc ochiul. Împreună cu prietenii săi, băieţelul a mers la redacţia unui ziar cu întrebarea pusă şi lui tătâne-su:

— De ce este considerat oraşul nostru cel mai frumos dintre toate?

În redacţie s-au străduit să le explice şi să le vorbească elogiator despre *obeliscul lui Aleksandr´* , despre *Ermitaj şi despre Kazanskij Sobor* şi, cu mare mândrie, despre legendarul *Nevskij Prospekt...*

— Ce are aşa frumos *Nevskij?* - i-a întrebat băieţelul cu ton iscoditor. - Mie-mi pare că aduce mai degrabă cu un

tranşeu de piatră cu pereţii coşcovi.

S-au străduit cu încăpăţânare să-l convingă de desăvârşirea arhitecturii şi de măiestria finisajelor de pe faţade. Şi l-au mai informat că oraşul nu dispune încă de resurse financiare suficiente pentru a pune în act o restaurare simultană a tuturor clădirilor şi că în curând banii se vor ivi şi-atunci vor vedea cu toţii cât este de frumos nemaipomenitul *Nevskij*.

— Cum poate fi minunat un tranşeu de piatră, fie el şi cu pereţii făţuiţi şi renovaţi? Nu mult va trece şi se va coşcovi din nou şi-atunci va trebui, din nou, ca cineva să-i cârpească găurile şi să-i refacă faţada.

Băieţelul şi prietenii săi au colindat rând pe rând mai multe redacţii de ziare, le-au arătat tuturor numeroasele lor fotografii cu priveliştile din ferestre şi au continuat cu una şi aceeaşi întrebare. Îndârjirea lui, la început, a îngrijorat jurnaliştii. Pe coridorul redacţiei unei publicaţii pentru tineret, un reporter i-a spus într-una din vizitele sale:

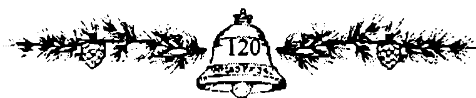
— Ia te uită, iar pe la noi? Măcar de-ai veni singur. Nu!... Tu îţi cari după tine şi şleahta de colaboratori care, văd, că se-ngroaşă pe zi ce trece. Nu vă place oraşul şi priveliştea din ferestre? Da´ voi înşivă sunteţi în stare să faceţi ceva? Critici se găsesc şi fără voi. Căraţi-vă pe la casele voastre şi lăsaţi-ne să muncim!

A auzit aspra admonestare şi un ziarist mai în vârstă. Privind la grupul de copii care mergeau spre ieşire, cu un aer meditativ, i-a spus colegului său mai tinerel:

— Ştii, încăpăţânarea lui mi-aminteşte în mod straniu de-o poveste.

— De-o poveste? Care poveste? - l-a întrebat reporterul mai tânăr.

— „Hainele noi ale împăratului"! - în acea poveste

sunt şi cuvintele astea.

Nu a mai necăjit redacţiile băieţelul cu întrebările lui şi nu le-a mai arătat mormanul de fotografii pe care le scotea de fiecare dată din ghiozdanul său. Anul şcolar s-a încheiat, un altul nou a început. Prin toate redacţiile s-a răspândit zvonul că şi-a făcut iar apariţia băieţelul cu trupa sa de complici şi prieteni. Pentru a n-a oară, se afla bătrânul ziarist în faţa colegilor de breaslă de la Uniunea ziariştilor şi podidit de emoţii le vorbi:

— A reapărut... ehh... Închipuiţi-vă, a reuşit să treacă de secretariat. Şi nu de unu' singur... Au rămas cu toţii în tăcere acolo la recepţie preţ de vreo trei ceasuri. Le-am acordat o audienţă. I-am avertizat să vorbească repede şi să se încadreze în două minute. Au intrat şi au desfăşurat pe biroul meu o schiţă executată pe coli de desen tehnic. Am privit la opera lor de artă şi am amuţit. Am continuat să mă uit fără să clipesc şi am tăcut. S-or fi scurs aşa mai bine de două minute, că deodată l-am auzit pe băiat spunându-le celorlalţi:

— Trebuie să plecăm. S-au scurs cele două minute acordate.

S-a întors spre mine şi m-a privit o vreme, iar eu am simţit asupră-mi... Ehh... câte mai avem noi de înţeles... Ehh...

— A spus măcar o vorbă? Se va mai întoarce? Evită explicaţiile inutile şi spune-ne! - s-au auzit apostrofările celor din sală, la care bătrânul redactor a răspuns:

— S-a reîntors şi la întrebarea mea a răspuns: «Înaintea dumneavoastră se află al nostru *Nevskij*. Deocamdată doar pe hârtie. Mai încolo, tot oraşul va arăta aşa», - şi uşa s-a închis în urma lui.

Pentru a n-a oară s-au plecat jurnaliştii peste proiect şi s-au minunat de nemaivăzuta frumuseţe.

Clădirile de pe *Nevskij Prospekt* nu se mai îngrămădeau una într-alta ca să formeze un perete interminabil de piatră. Din clădirile vechi doar o parte mai era în picioare, fiecare a doua din şir fusese demolată. Pe spaţiile recuperate între clădirile rămase, se întindeau acum mirifice oaze de verdeaţă. Păsărelele se cuibăriseră prin fagi, prin brazi şi cedri. Tabloul era natural şi aveai impresia că auzi aievea trilurile păsărilor. Sub coroanele copacilor, oamenii şedeau pe bănci, înconjuraţi de fermecătoare straturi de flori şi de tufişuri de zmeură şi agrişe. Oazele verzi invadaseră bulevardul, iar acum *Nevski Prospekt* nu mai arăta ca un tranşeu de piatră. Devenise o încântătoare alee vie şi verde.

Pe faţadele clădirilor erau montate multe oglinzi. Mii de fascicule de raze de soare se răsfrângeau în ele, jucându-se cu trecătorii, mângâind petalele floricelelor, zbenguindu-se prin fântâniţele împânzite prin fiecare oază verde. Oamenii beau apa în care se scăldau razele de soare şi surâdeau...

— Anastasia, băieţelul nu a mai apărut de atunci?

— Care băieţel?

— Cum, care? Cel care a colindat neostoit toate acele redacţii cu întrebarea sa.

— Băieţelul a plecat pentru totdeauna. Măreţ arhitect a devenit. Împreună cu prietenii săi complici, minunate oraşe ale viitorului au ridicat. Oraşe şi sate în care au început să trăiască oameni fericiţi. Însă, a sa prima minunată creaţie pe Pământ a fost oraşul ce se ridică pe Neva.

***

— Anastasia, spune-mi, în ce an va demara minunatul viitor al Rusiei?

— Anul, Vladimir, poţi singur să-l stabileşti.

— Cum adică, singur? Timpul este subordonat omului?

— De-a lungul timpului, faptele fiecărui om îi sunt subordonate. Tot ceea ce a fost creat în vis, există deja în spaţiu. Multe suflete umane - ale cititorilor tăi - prin ale lor vise, visul Divin în realitate-l vor transpune. Cele de tine văzute s-ar putea împlini atât de bine peste trei secole cât şi chiar în această clipă.

— Într-o clipă?... În numai o clipă nu ridici o casă şi un copac nici într-un an nu creşte îndeajuns.

— Da' tu n-aştepta. Acolo unde acum îţi duci traiul, în apartamentul tău însămânţează într-un micuţ vas sâmburele pomului neamului. El se va face mare şi va dăinui în vatra ta...

— Dar tu acum vorbeşti de ce va fi, nu de ce este. Înseamnă că nu se poate materializa într-o clipă visul.

— Cum să nu se poată... vezi doar, sâmburele de tine însămânţat... este el însuşi principiul preschimbării în materie. Cu toate câte sunt în Univers, micul vlăstar va trăi în strânsă legătură, al tău vis în realitate-l va materializa, minunate energii luminoase te vor îmbrăţişa, iar tu însuţi în faţa Tatălui, materializarea visului Său vei deveni.

— Da, interesant. Înseamnă că trebuie să trec neîntârziat la fapte?

— Sigur că trebuie.

— Numai, spune-mi unde şi cum să aflu cuvintele cu care să-i lămuresc pe oameni?

— Cuvintele o să le găseşti, de vei reuşi, sincer şi au-

tentic în fața oamenilor să vorbești.

— Indiferent ce va ieşi, eu o să mă apuc de treabă. Mi s-a cuibărit în suflet visul tău, Anastasia. Şi foarte mult îmi doresc ca cele văzute în viitor să se preschimbe cât mai grabnic în realitate.

Cum se transpune în realitate

Mai înainte de toate trebuia să verific neîntârziat, dacă se găseau oameni intenționați să se-apuce de construcția așezămintelor ecologice și prin urmare să trăiască și să muncească pe ele. Am apelat la asociația culturală *Vladimirskij Fond* și la fundația artistică *Anastasia* din orașul Vladimir să răspândească ideea înființării unor așezăminte ecologice după proiectul Anastasiei. În numai două luni și-au dat asentimentul și și-au anunțat intenția de a pune în aplicare planul de construcție a satelor viitorului mai bine de 139 de persoane. Printre acești oameni, mulți erau cetățeni ruși emigrați peste hotare. Prin difuzarea cărții care vorbea despre viitorul Rusiei și care răspândea informația despre noul model de viață al rușilor, numărul doritorilor va crește, cu siguranță, de sute sau mii de ori, iar interesații vor fi din toate regiunile Rusiei. Consecutiv, înființarea și organizarea satelor ecologice va trebui să înceapă concomitent în mai multe regiuni.

Aflându-se în miezul problemei şi făcând de colector şi difuzor de informaţii, *Vladimirskij Fond*, cu ajutorul bazei juridice deja existente care se ocupa cu soluţionarea problemei în discuţie, a propus cititorilor adepţi ai punctelor de vedere ale Anastasiei, să înceapă astfel:

Punctul unu: Să se înceapă cu instituirea în regiune a unui grup de iniţiativă căruia, ulterior, să-i fie înmânat statutul legislativ juridic corespunzător deja existent.

Este posibil ca în unele regiuni să existe deja cluburi de cititori sau organizaţii obşteşti care să reunească cititorii Anastasiei şi care să-şi poată asuma răspunderea de a face primii paşi organizatorici. Oricum, dacă în regiunea voastră nu există astfel de cluburi sau organizaţii, intraţi în legătură cu Fondul *Anastasia* din oraşul Vladimir. Fondul primeşte foarte multă corespondenţă şi vă poate ajuta trecându-vă adresele de care aţi putea avea nevoie. În mod deosebit, eu am mari speranţe în oamenii de afaceri. Aceştia au o vastă experienţă în problemele organizatorice şi în cazul în care în regiune există deja o organizaţie de acest tip, cu siguranţă nu va întârzia să intre în contact cu aceşti oameni de afaceri.

Neapărat să fie ales, chiar de vremelnic sau pe un termen deja experimentat în alte locuri, un prezidiu cu depline funcţii - un preşedinte - care, să vă reprezinte în organele de stat (care să anunţe intenţia de împământenire a familiilor, să convoace la nevoie adunările, etc). Să-i fie acordat acestui reprezentant un salariu modic. Rolul de reprezentant îl va putea îndeplini atât ca persoană fizică cât şi juridică.

Ca figură juridică ar putea, de exemplu, să atragă în proiect un trust important de construcţii care, ulterior, cu priorităţile obţinute prin lege, să dea curs construcţiei atât

caselor sătenilor, cât şi infrastructurii aşezămintelor. Trustul în posesia unui proiect atât de vast va avea doar de câştigat. Încasările nu vor veni doar din construcţia propriu-zisă, ci şi din asumarea întregii tevaturi birocratice necesare pentru împărţirea, legificarea şi documentarea loturilor, ş.a.

Punctul doi: Va trebui să vă adresaţi organelor administrative locale şi, nemijlocit, conducerilor regiunilor în care trăiţi, cu o cerere oficială prin care cereţi să vă fie cedate loturi de pământ cu o suprafaţă cumulată nu mai mică de 150 hectare. Desigur, suprafaţa loturilor va depinde direct proporţional de numărul cererilor pretendenţilor la pământ şi de posibilităţile regiunii voastre.

Va trebui neapărat să ţineţi cont de faptul că în viitorul aşezământ vor trăi permanent mai multe familii, prin urmare, va trebui să existe o şcoală primară, un dispensar medical şi un cămin cultural - toate, construcţii care pot fi lesne ridicate prin efortul reunit al mai multor familii. Aşezămintele mici nu vor putea să-şi garanteze o infrastructură completă.

Punctul trei: Odată primit pământul, va trebui să vă adresaţi specialiştilor funciari, arhitecţilor şi constructorilor şi să puneţi la punct proiectul aşezământului. Este fundamental deoarece ei vă vor ajuta să cunoaşteţi cu precizie adâncimea la care se află pânza freatică pe pământul primit, în acest fel să puteţi aduce apă în fiecare casă prin forarea de puţuri. De asemenea să ştiţi cât de profund să turnaţi fundaţia şi dacă este posibil să se sape câte un iaz pe fiecare proprietate. Planificarea de ansamblu a satului este necesară şi la stabilirea poziţiei în care va fi ridicată şcoala, locul de odihnă obştesc şi căile de acces.

Însărcinaţi de organizaţia *Vladimirskij Fond*, unii specialişti competenţi lucrează deja la un proiect tip care,

dacă va fi gata înainte de organizarea grupului vostru de inițiativă, îl puteți cere de la *Fond*. În acest fel vă va costa mai ieftin. Va trebui, apoi, să prezentați proiectul tip administrației locale, să aduceți modificările necesare şi să-l propuneți şi altor grupuri de inițiativă din alte sate. Vor fi aprobate propunerile de succes care vor place şi altor grupuri, iar ca rezultat final vom reuşi cu toții să realizăm un proiect comun.

Punctul patru. Odată încheiată munca la proiectul aşezământului la care vor putea lua parte nu numai specialiştii ci şi viitorii locuitori, veți primi o schemă detaliată, un proiect de ansamblu în care vor fi reprezentate loturile distincte cu suprafețe nu mai mici de un hectar. Fiecărei familii îi va fi atribuit oficial, de dorit prin tragere la sorți, o parcelă de pământ. Darea în folosință a lotului de pământ va trebui certificată nemijlocit prin acte juridice şi va fi excluziv nominală şi nu pe numele asociației, aşa cum s-a făcut în Auroville-ul indian.

Vă aflați în sfârşit pe petecul vostru de pământ, pe hectarul vostru. Acest cuib vă va fi vatră familiei. Cuibul în care vor veni pe lume şi se vor zburătăci urmaşii voştri. Cu drag îşi vor aminti de voi ca de *tatăl-obârşiei**, sau poate vă vor imputa bineintenționați o greşeală sau alta pe care ați făcut-o când ați rânduit grădina. Proiectul care va fi aplicat pe lotul în folosință va depinde de-acum încolo doar de voi. Unde veți planta *copacul neamului***: un stejar sau un cedru, de exemplu, care trăiesc până la 550 de ani şi pe care-i vor contempla, poate, nouă generații de urmaşi, pomenindu-vă.

*întemeietorul familiei;

**prin *copacul neamului* se înțelege un copac propriu zis care să fie plantat ca bază de pornire a unui arbore genealogic.

Unde veți decide să săpați iazul, să plantați livada şi o mică pădurice cu copăcei sălbatici, unde să vă ridicați casa şi unde să aşterneți straturile cu flori. Cu ce gard viu să împrejmuiți vatra familiei voastre. Poate aşa cum a descris-o Anastasia sau poate mult mai încântătoare şi mai funcțională decât am prezentat-o eu în cartea precedentă. O puteți crea deja de pe acum. Chiar înainte de a primi documentele pe pământ, înainte de instituirea grupului de inițiativă din rândul celor cu aceeaşi viziune. Întemeiați-vă vatra familiei, concepând în minte fiecare colțişor în parte.

Luați aminte că o casă, oricât de solidă a-ți clădi-o, va dura o sută de ani după care se va dărăpăna, în timp ce o gospodărie vie, de mâna voastră făurită, se va desăvârşi în veac, se va dezvolta şi va procrea de-a pururea. Va transmite peste veacuri sau milenii, urmaşilor voştri al vostru vis viu.

Puteți începe deja de pe acum să creați şi nu numai cu gândul. Puneți de pe acum în pământ prin glastre, la fereastră, semințele viitorilor preamăreți copaci ai neamului care vor creşte în vatră. Puteți, desigur, să cumpărați şi puieți deja crescuți de prin sere specializate sau să săpați arbuşti din pădure fără să o schilodiți, ca să vă completați păduricea pe unde-i rară. Se poate... dar... gândesc eu: are dreptate Anastasia - mai bine să vă creşteți puieții cu mâna voastră şi mai ales aceia care vor fi copacii neamului. Puieții din seră sunt ca şi copiii de la orfelinat. Nu sădiți doar un puiet, ci mai mulți şi de multe specii. Înainte de a pune sămânța în pământ, impregnați-o cu informații despre voi.

Înțeleg bine că, pentru a depăşi obstacolele birocratice care s-ar putea ivi în unele regiuni, va fi necesară o bună susținere la nivel guvernamental, iar dacă susținerea nu va fi posibilă, atunci măcar neîmpotrivirea... şi tot va fi bine. Este indispensabilă o politică consensuală a organelor

legislative de stat. Ca să nu stau cu mâinile încrucişate şi să nu aştept până când se va întâmpla de la sine, sau când una dintre celelalte organizaţii politice deja existente va întrevedea posibilitatea de a susţine proiectul nostru, la cererea mea, Fondul *Anastasia* din Vladimir a pus la cale un proiect de instituire al unui nou partid - partidul proprietarilor funciari. Am numit această formaţiune obştească nou-născută „Creaţia". În statutul ei, la care încă se mai lucrează, există, după mine, un punct esenţial: <<Fiecărei familii dornice, statul se obligă să-i cedeze, în folosinţă pe viaţă, un hectar de pământ pe care să-şi stabilească vatra de familie.>>

Această mişcare este încă tânără şi la ora actuală nu are o călăuză, dar cred că în cadrul ei vor intra cu timpul politicieni competenţi, oameni capabili să-i desăvârşească un statut concurenţial la nivelul politicii guvernamentale. Pentru moment, „Creaţia" se rezumă a funcţiona ca centru informativ. Pe măsura apariţiei mijloacelor financiare, va începe să activeze şi cabinetul juridic. Pentru moment, buna funcţionare a „Creaţiei" este asigurată de către secretariatul fondului cultural şi de susţinere al creaţiei artistice, *Vladimirskij Fond*.

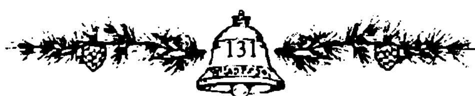
Grupurile regionale de iniţiativă însărcinate cu structurarea noilor aşezăminte vor avea realizări mai consistente doar după ce vor primi ajutor din partea administraţiilor locale. Chestiunea este că acestea le vor acorda un ajutor concret doar în condiţiile unor avantaje materiale pentru regiune. Şi ar cam fi timpul să le arătăm aceste avantaje. Există şi sunt semnificative. Încercaţi să daţi curs unor dezbateri asupra acestui proiect în presa locală şi fie ca specialiştii, ecologişti, economişti şi sociologi să-şi spună părerile despre posibilităţile de influenţă poziti-

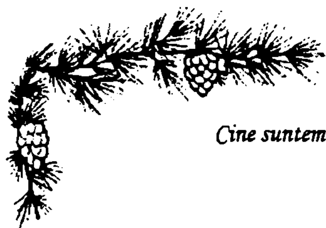

vă a proiectului asupra condiției regiunii voastre.

Pentru a-mi aduce şi eu cumva aportul la proiectul de atribuire a loturilor de pământ familiilor, am hotărât să scriu şi să public în această carte o scrisoare deschisă preşedintelui Rusiei.

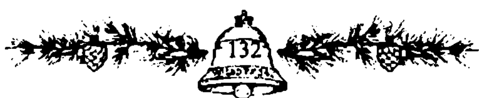

Scrisoare deschisă

Preşedintelui Federaţiei Ruse
Vladimir Vladimirovici Putin

Din partea cetăţeanului Federaţiei Ruse,
Vladimir Nicolaevici Megre

Mult stimat Vladimir Vladimirovici! Fără urmă de îndoieli, generaţiei noastre i-a fost dată o extraordinară oportunitate. Tocmai nouă ni s-a înfăţişat posibilitatea reală de a începe clădirea unui stat fericit, înfloritor şi solid, protejat de agresorii din afară, de conflictele interne şi de criminalitate. Un stat în care să trăiască în îndestulare familii fericite. Generaţia noastră nu poate numai să toarne fundamentele unei ţări minunate, dar ea însăşi apucă să trăiască în această ţară, dacă va exista bunăvoinţă din partea conducerii de a legifera acordarea fiecărei familii aspirante a câte un hectar de pământ pe care să-şi gospodărească propria vatră de familie. Un gest simplu, care poate declanşa în majoritatea oamenilor proveniţi din cele mai diferite pături sociale, impulsuri creatoare şi constructive.

Pământul trebuie să fie atribuit gratis, în uz pe viaţă, cu dreptul de a putea fi lăsat moştenire. Bunurile

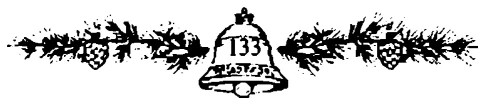
obținute pe gospodăriile familiilor nu vor trebui supuse vreounui regim fiscal.

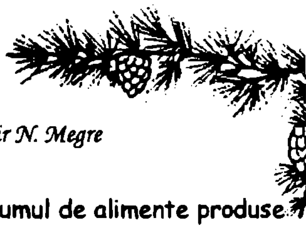
Recunoaşteți, Vladimir Vladimirovici, că s-a creat o situație ciudată şi ilogică: fiecare rus are o Patrie, dar unde se află bucățica sa proprie din această Patrie, nimeni nu poate să arate. Dacă fiecare familie o va primi şi o va transforma într-un colțişor înfloritor de rai, atunci şi marea Patrie va deveni minunată.

Planurile actuale de dezvoltare nu atrag poporul spre construcție, din moment ce nu îi este clar spre ce viitor îl poartă. Modelul de democrație şi dezvoltare economică a statului care imită modelul occidental, nu este, chiar dacă intuitiv, agreat de marea majoritate a populației. Şi, consider eu, nu este un caz. Deoarece, de-ar fi să judecăm drept, pentru ce am cheltui noi, fiecare în parte sau toți împreună, energii pentru a dezvolta un stat unde, în fapt, înfloreşte narcomania, prostituția şi banditismul? Existența reală a tuturor acestor aspecte negative în Occident este o evidență.

Cu câtva timp în urmă, noi auzeam că în țările aşa-zis superdezvoltate se produceau din abundență produse alimentare. Încet-încet, în zilele noastre, iese la iveală faptul că tot acest belşug nu era altceva decât rezultatul unui intensiv uz de variate produse şi îngrăşăminte chimice. Un rol esențial l-a avut, de asemenea, ingineria genetică. A înțeles lumea că toate acele alimente importate din țările superdezvoltate, nu sunt nici pe departe atât de bune la gust ca cele autohtone. Iată, de exemplu, cartofii noştri se bucură de o foarte bună apreciere în Germania, unde sunt exportați.

În rândul guvernelor țărilor în această situație au fost emise deja ordonanțe care reglementează etichetarea

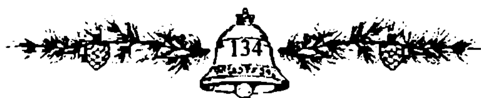

súi-géneris a acestor produse. Consumul de alimente produse cu ajutorul ingineriei genetice a trezit interesul cercetătorilor şi a declanşat progresive luări de atitudine. America şi Germania se situează pe primele locuri în ce priveşte numărul cazurilor de cancer în rândul populaţiei. La ce bun, atunci, să-i imităm? Eu găsesc că ideea nu încântă pe nimeni. Din păcate ne-am resemnat în faţa propagandei produselor de import şi a stilului de viaţă occidental. Rămânem tot mai indiferenţi la apariţia de noi boli şi la faptul nou că apa o bem numai din sticle cumpărate în magazin. Ne-am împăcat cu ideea că populaţia Rusiei se împuţinează cu câte 750.000 de suflete zilnic. Totul este ca la ei. Şi în ţările aşa-zis superdezvoltate problema natalităţii este gravă. Dar noi, în pofida tuturor acestor date, tindem să le semănăm în orice. Eu, din experienţă proprie, nu am avut niciodată ocazia să-i aud pe oamenii acestor ţări vorbind despre speranţă. De o speranţă ca aceea a Rusiei, care momentan este în asiduă căutare şi care neîntârziat îşi va afla propria cale de dezvoltare şi va arăta lumii întregi cel mai fericit mod de viaţă.

Domnule Preşedinte, nu încape îndoială că în faţa Dumneavoastră au fost prezentate spre analiză, tot felul de programe de dezvoltare a ţării. Dacă printre celelalte propuneri, cea de faţă vi se pare îndoielnică, vă rog s-o aprobaţi cel puţin ca experiment în acele regiuni în care guvernatorii ar putea întrevedea în ea un sâmbure de raţionalitate...

Mult mai elocvent despre această propunere se vorbeşte în cărţile seriei «Cedrii Sunători ai Rusiei», autorul cărora sunt eu. Îmi vine greu să cred că, prins în activitatea de la guvern, Dumneavoastră personal aţi mai putea şi citi. Cu toate astea, actualele organe administrative sunt deja la cunoştinţa acestor cărţi şi au dat deja un verdict al lor. Au

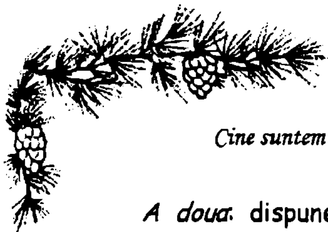
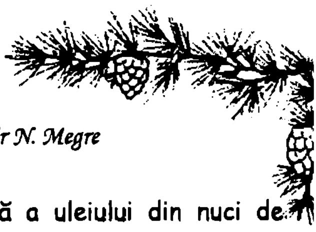
găsit de cuviință că aceste cărți au dat naştere în Rusia unei noi religii, care se împânzeşte cu „viteza gândului". Părerea lor este exprimată şi în rândul publicațiilor din presă. Pentru mine, această părere s-a revelat o mare surpriză. În cărți eu am exprimat percepția lui Dumnezeu - o percepție personală, dar nu m-am gândit la înființarea vreounei religii. Pur şi simplu am scris cărți despre o neobişnuit de frumoasă eremită din taigaua siberiană şi despre înflăcăratul ei vis spre minunat şi ceresc. Tempestuoasa reacție a oamenilor din diferitele pături sociale şi popularitatea cărților în Rusia şi peste hotare, pot inspira imagine de religiozitate, însă eu consider că lucrurile stau cu totul altfel. Ideile, filozofia, volumul imens de informații în posesia pustnicei siberiene şi limba cu care se exprimă ea, tulbură sufletele umane.

Cu siguranță că analiştii vor mai pierde încă mult timp pentru a ajunge la un numitor comun în ce-o priveşte pe Anastasia şi ce reprezintă cărțile cu declarațiile ei, să definească reacția ce le-a declanşat-o volumul de informație din toate astea; - să se descurce singuri şi să nu mai sufoce cu înscenările lor, propunerile concrete făcute de Anastasia.

Vladimir Vladimirovici, ca lumea să se convingă de eficiența propunerilor Anastasiei cu privire la pământ, să fie condus un experiment fără să se țină cont de cine sunt Anastasia şi V. Megre. Puteți lua în considerație, iată unele idei principale din declarațiile Anastasiei şi anume:

Prima: nu cred că ar putea constitui un efort deosebit pentru funcționarii aparatului la conducerea căruia vă aflați, împuternicirea unui institut de specialitate din domeniul cercetării ştiințifice care să analizeze eficiența propunerii Anastasiei de a purifica aerul în marile oraşe. Esența acestei propuneri este prezentată deja în prima mea carte.

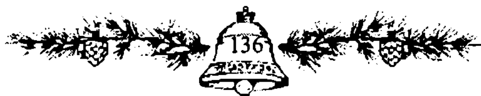

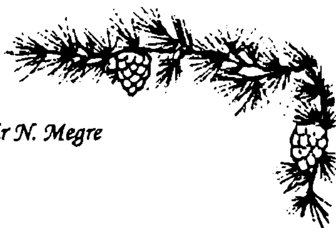
A doua: dispuneți o analiză a uleiului din nuci de cedru siberian care să fie folosit ca medicament pentru întărirea sistemului imunitar al organismului. Informațiile provenite din resurse antice şi de la cercetătorii moderni ai universității din Tomsk, susțin afirmația Anastasiei. Acest produs natural, obținut printr-o tehnologie specifică, se dovedeşte a fi unul din cele mai eficiente mijloace de cură a unui spectru larg de maladii din lume. Plantații mai vaste de cedru – acest arbore atât de rodnic – decât cele din Siberia, nu există în lumea întreagă.

Bugetul Rusiei ar putea simți o mărire simțitoare din lansarea pe piața internațională a acestui produs şi din folosirea lui pe plan intern. Un program guvernamental de exploatare a tezaurului floristic al Siberiei este mai mult decât binevenit. Nu un program care să antreneze marile concerne industriale, ci unul care să favorizeze înflorirea unei rețele capilare de producători motivați, locuitori ai îndepărtatelor regiuni ale Siberiei. Pentru punerea în aplicare a acestui program nu sunt necesare mari rezerve de capital, sunt de ajuns doar câteva măsuri legislative care să le permită localnicilor să ia în arendă pe lungă durată parcele din taiga.

Şi, în genere, Vladimir Vladimirovici, viața susține incontestabil şi alte declarații cu mult mai inverosimile la prima vedere. Eu, personal, sunt absolut convins că țara noastră va avea un viitor minunat. Dilema este doar una – vor accelera locuitorii de azi acest proces sau îl vor frâna? Din inimă vă doresc, Vladimir Vladimirovici şi nu numai Dumneavoastră ci nouă tuturor celor ce trăim astăzi, să fim fondatorii unui viitor măreț!

Cu stimă, Vladimir Megre

Întrebări și răspunsuri

Proiectul Anastasiei m-a pasionat în mod deosebit. Aş fi vorbit despre el în fiecare zi. L-aş fi protejat de oricare posibilă formă de subminare, l-aş fi ferit de glume răutăcioase şi aş fi vrut să risipesc toate îndoielile scepticilor.

Am vorbit despre proiectul Anastasiei în fața cititorilor adunați la conferințele din Ghelendjyk şi la sediul Uniunii scriitorilor din Moscova. Majoritatea participanților - mai bine de două mii de persoane - au venit, în ciuda greutăților de toate felurile, din multe țări ale C.S.I. şi chiar de peste hotare. Au îmbrățişat cu toții ideea proiectului şi s-au interesat de amănunte. Voi expune aici numai câteva din întrebările şi observațiile scepticilor şi răspunsurile date. Toate sunt, evident, privitoare la declarațiile Anastasiei, la convingerile ei şi la toate informațiile pe care-am reuşit să le adun:

<u>Întrebare:</u> În lumea contemporană, economia niciunui

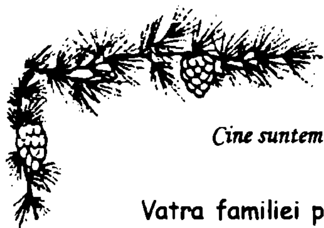
stat nu poate exista separată de sistemul economic mondial. Procesele economice moderne stau mărturie necesității indiscutabile de structuri industriale gigantice, cunoașterii specificului pieții mondiale contemporane, structurilor sale și priorităților direcționării investițiilor financiare. Propunerea dumneavoastră pune accentul doar pe mica meșteșugărie, ceea ce ar putea devia economia de la interesele esențiale, destabilizându-o.

Răspuns: Eu nu am urmat studii economice, însă cu afirmația că, marile concerne și uzine au mai mare importanță pentru stat, sunt absolut de acord cu dumneavoastră. Cred, totuși, că și dumneavoastră sunteți de acord că marile uzine aduc câștiguri statului doar atunci când lucrează și satisfac cerințele pieții prin producția lor. Când marile intreprinderi se opresc - și asta nu rareori se întâmplă în vremurile noastre și nu numai în țară la noi - provoacă doar pierderi.

Statul trebuie să plătească îndemnizații muncitorilor pentru perioada de stagnare a intreprinderilor. Sute de mii de oameni sunt nevoiți să ducă această mizeră existență, primind indemnizații derizorii. Ei nu știu ce să facă, sunt obișnuiți să se întrețină doar cu salariul primit de la fabrică. Și iată, tocmai în aceste cazuri ei ar putea să-și ocupe timpul liber rezultat din închiderea temporară a fabricii, cu îndeletniciri mai importante pe gospodăriile lor.

Gospodăria nu va fi doar un loc de trai și de petrecere în mod plăcut al timpului, dar mai poate deveni și un loc de muncă rentabil. Chiar mai rentabil decât munca în fabrică, fie aceasta dintre cele mai importante. În ceea ce privește statul în ansamblu, acesta nu este susținut doar de marile și micile concerne. Părțile cele mai importante sunt nucleele familiale.

Vatra familiei poate asigura fiecăruia un refugiu, o garanție în cazul oricărui faliment economic al țării. Eu nu găsesc nimic rău în faptul că fiecare familie ar putea avea, în acest fel, posibilitatea de a-şi asigura în mod permanent şi autonom o existență decentă. De asemenea, mai consider că libertatea individuală nu este posibilă fără libertatea economică. Niciuna din familiile care trăiesc în apartamentele oraşelor nu este liberă şi independentă. Depinde de patronul care-i asigură salariul, de serviciile comunale care-i furnizează sau nu încălzirea, apa curentă sau electricitatea, mai depinde de aprovizionarea cu produse alimentare şi de prețurile acestora, etc. Familia care trăieşte în astfel de condiții este doar slujitoarea acestora şi copiii se nasc în această familie cu psihologia subjugării.

Întrebare: Rusia este o țară dezvoltată industrial şi o mare putere nucleară. Doar în aceste condiții poate garanta securitatea cetățenilor săi. Dacă toți locuitorii vor trece excluziv la lucratul pământului, este de la sine înțeles că țara se va transforma într-un stat agrar şi va deveni vulnerabilă în fața agresorilor.

Răspuns: Eu nu cred că toți oamenii vor fi tentați să renunțe imediat la stilul de viață actual şi să meargă la muncă pe loturile de pământ. Procesul se va desfăşura gradual, iar situația va fi controlabilă. Puterea statului nu derivă doar din volumul de armament nuclear deținut ci şi din situația economică generală, ale cărei caracteristici trebuie să fie atât de ordin cantitativ cât şi de ordin calitativ ale producției. Iar dacă producția necesară omului nu este îndestulătoare, atunci țara va trebui să recurgă la resursele naturale şi la armamentul în posesie, respingând prin asta eventualii agresori.

Proiectul propus de mine este în măsură să întreme-

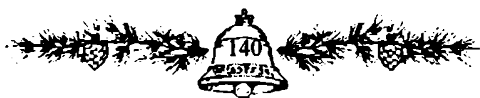

ze economia statului, ulterior să-i poată da ştiinţei şi industriei civile şi militare posibilitatea să funcţioneze mult mai rentabil. În viitorul apropiat, după ce noul model de viaţă se va împământeni pe scară largă, sunt absolut convins că acest proiect va trezi neîntârziat interesul multor cetăţeni din alte ţări, printre care şi cele care în momentul de faţă nu se numără printre prietenii ţării noastre. Iar locuitorii acestor ţări vor începe, ca şi marea majoritate a ruşilor, să-şi refacă viaţa. Demararea punerii în aplicare a proiectului în diferite ţări va servi drept punct de geneză noii coexistenţe mondiale.

<u>Întrebare:</u> Se subînţelege că acest proiect va avea mai multe şanse să fie aplicat în regiunile Rusiei mai adaptate la aşa ceva. Dar nu vi se pare inoportun ca o astfel de propunere să-i fie făcută unei ţări cu specific banditesc ca Cecenia, de exemplu?

<u>Răspuns:</u> În opinia mea, cu ajutorul proiectului pus în discuţie de mine, s-ar putea reduce considerabil tensiunile sociale din aşa-zisele puncte fierbinţi şi, mai mult, s-ar putea ajunge la încetarea conflictelor. Nu mi se pare nici pe departe o naivitate, ba dimpotrivă, o realitate incontestabilă. Să luăm ca exemplu Caucazul de Nord şi cel mai sfârtecat de conflicte punct al său - Cecenia: Apare evident că întregul conflict este alimentat, în principiu, de o continuă bătălie dată între mici grupuri de persoane pentru resursele de petrol ale zonei, pentru putere şi bani. Aceasta este o caracteristică comună tuturor punctelor fierbinţi din lume şi, în speţă, conflictelor din orice epocă. Aşadar, care este motivul pentru care, în acţiunile belice din Cecenia este implicată o mare parte a populaţiei, cu precădere populaţia de gen masculin?

În Cecenia existau câteva sute de intreprinderi

extractoare şi prelucrătoare de ţiţei care aparţineau unui grup restrâns de persoane. În aceste intreprinderi lucrau zeci de mii de angajaţi din rândul localnicilor. În urma tentativelor guvernului de a pune ordine în aceste societăţi abuzive, toţi cei care lucrau acolo s-au regăsit fără ocupaţie, ca urmare familiile lor au fost private de mijloace de subzistenţă. Această categorie a populaţiei a trecut de partea partizanilor. De fapt şi-au apărat locul de muncă şi chiar dacă minimale, mijloacele de subzistenţă ale familiilor. Se ştie bine că au intrat în aceste grupări deoarece erau plătiţi şi chiar mai consistent decât prin îndemnizaţiile de şomaj. Pentru majoritatea partizanilor, participarea la formarea grupelor de bandiţi reprezenta un servici ca şi cel de ofiţer sau miliţian al statului rus, deci şi plătit ca atare. Din acest motiv, o încetare a ostilităţilor militare ar însemna, pentru mulţi partizani, o lipsă de perspective în situaţia propriilor familii.

Cum să eliminăm şomajul în Cecenia, din moment ce nu am reuşit să-l eliminăm nici măcar în regiunile mai înstărite ale Rusiei? Să presupunem că guvernul ar investi importante resurse financiare în Cecenia şi ar construi tot felul de intreprinderi pentru a garanta un loc de muncă fiecărui cetăţean. Dar în acest caz apare iarăşi o problemă - măsura plăţilor salariale. Dacă vor fi mărite special doar pentru populaţia Ceceniei, atunci toată Rusia va munci pentru Cecenia, deoarece, se ştie că, fondurile necesare acestor proiecte vor trebui încasate de la plătitorii de taxe şi impozite. Aşa că, nici această soluţie nu va rezolva problema întrucât fondurile, nici în acest caz, nu vor fi repartizate rentabil, aspect care nici până astăzi nu a fost soluţionat în totalitate în Rusia. În consecinţă, vom avea aceleaşi rezultate chiar şi în cazul măririi salariilor.

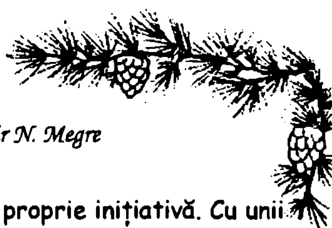

Cecenia este o țară propice agriculturii. Haideți să ne imaginăm că în Rusia ar fi deja aplicată legea care reglementează acordarea de loturi familiilor. Să ne imaginăm că statul protejează familiile pe loturile lor de orice fel de agresori. Familia de ceceni primește în acest fel pământ pentru a-și întemeia gospodărie, iar întreaga recoltă obținută de pe lotul de proprietate al acestei familii îi va *asigura o subzistență îndestulătoare, iar oamenii viața și-o* vor duce, nu sub bombe, nu ca fugarnici, ci într-un minunat colțișor - de ei înșiși creat - de patrie! Sunt sigur că această familie nu se va împotrivi unui guvern care i-a oferit această minunată oportunitate, dimpotrivă îl va apăra cu și mai mare zel decât i se împotrivește acum. Va apăra acest guvern cu aceeași înverșunare cu care și-ar fi apărat propriul cuib. Se va împotrivi oricăror tentative de a separa Cecenia de acest guvern și va combate orice formă de discriminare rasială.

Sunt ferm convins că, printr-o acțiune de anvergură în vederea organizării acestor așezăminte pe teritoriul Ceceniei, chiar și în mod experimental, punctul fierbinte denumit Cecenia se va transforma într-una din cele mai bine-intenționate regiuni din Rusia și va deveni unul dintre cele mai proeminente centre spirituale de pe Pământ. Totul se va întoarce la o sută optzeci de grade. Când Anastasia a vorbit despre factorii care ar putea elimina definitiv criminalitatea, mie mi-a venit la fel de greu să cred imediat în vorbele ei, dar viața nu a întârziat să-mi aducă argumente care să-i susțină din plin afirmațiile. În ceea ce privește republica Cecenă...

La conferința cititorilor din Ghelendjyk au participat mai mult de o mie de persoane sosite din diferite regiuni ale Rusiei și din statele C.S.I. Cel mai mult m-a șocat, totuși, prezența la conferință a unei delegații din Republica Cecenă. La conferință, nimeni nu a fost invitat în mod special.

Cecenii, ca toţi ceilalţi, au venit din proprie iniţiativă. Cu unii dintre ei am discutat în privat după conferinţă.

Noi acum vorbim despre Cecenia, dar în alte puncte ale ţării noastre nu există, oare, criminalitate? Există şi chiar în toate formele sale de manifestare. Unele dintre cauzele majore ale criminalităţii sunt: şomajul şi imposibilitatea foştilor puşcăriaşi de a-şi reface o viaţă în societatea noastră. Proiectul Anastasiei, şi în acest caz, se dovedeşte a fi eficace.

Întrebare: Dacă ar fi să i se dea fiecărei familii din Rusia câte un hectar, pământul nu ar fi de ajuns pentru toţi. Şi, cu siguranţă, nu va ajunge noilor generaţii.

Răspuns: În momentul de faţă, mai spinoasă este problema că nu are cine să lucreze pământul. Şi nu mă refer numai la locurile aride sau la deşerturi, ci chiar la pământurile fertile. Cât despre noile generaţii, din nenorocire, astăzi în Rusia mai mulţi ruşi mor decât se nasc. După estimările făcute de Institutul de Statistică guvernamental al Rusiei, zilnic populaţia ţării se reduce cu 750.000 de persoane, aşa că riscul este tocmai lipsa unei noi generaţii.

Iniţial şi eu am fost măcinat de gândul iluzoriu că o familie sau un singur om care trăieşte, să spunem, într-un bloc cu cinci etaje, ocupă mai puţin pământ decât o familie sau un om care este în posesia unui lot roditor. S-ar părea că nu este tocmai aşa. Oricare om, la orice etaj ar trăi, zilnic face uz în alimentaţie de tot ceea ce creşte pe pământ. Pentru ca toate aceste alimente să-i poată fi furnizate, sunt întrebuinţate drumuri, maşini, depozite şi magazii - toate acestea se situează tot pe pământ. În consecinţă, pe fiecare om îl deserveşte o parte din pământ în fiecare minut al vieţii sale. Îl deserveşte, în pofida faptului că acesta l-a părăsit sau l-a uitat.

Era de aşteptat ca eu să nu pot răspunde pe loc la întrebarea pusă în temeiul unor cifre exacte, dar ulterior am descoperit aceste cifre şi acum le voi prezenta în această carte.

Pământul Rusiei: Suprafaţa complexivă a Federaţiei Ruse este de 1709,8 milioane hectare. Ocupată de activitatea agricolă este doar o parte de aproximativ 667,7 mil. ha. Statistica făcută în 1996 vorbeşte despre o suprafaţă totală ocupată de agricultură de 222 mil. ha. sau 13% din totalul fondului funciar al ţării, din care teren arabil 130,2 mil. ha. (7,6%). Populaţia Federaţiei Ruse, anul trecut număra 147 mil. locuitori. Problema atribuirii fiecărei familii a unui hectar de pământ, după cum arată cifrele, nu există. Problema este, însă, cu totul alta: populaţia ţării noastre se reduce drastic. În situaţia dată, iată ce previziuni fac unii statisticieni viitorului Rusiei: caracteristica predominantă a populaţiei Rusiei între anii 2000 şi 2045 (*statistică efectuată pe baza tendinţelor contemporane*): numărul de copii sub cincisprezece ani se va înjumătăţi, iar persoanele de vârstă avansată vor fi cu o dată şi jumătate mai multe. Potenţialul productiv al populaţiei va fi, prin urmare, redus la zero.

Şi încă o problemă: calitatea terenurilor arabile ale ţării noastre.

Pe suprafeţe întinse, solul suferă o eroziune intensă. Specialiştii vorbesc despre acest proces că a căpătat caracter regional şi pe alocuri interregional. Solurile care suferă deja eroziuni grave sau care sunt predispuse la acest tip de depreciere reprezintă aproximativ 63% din suprafaţa agricolă totală sau, mai bine zis, 117 mil. ha. În ultimii cincizeci de ani aceste procese s-au înmulţit de peste treizeci de ori şi asta cu precădere de la începutul anilor ´90. După estimările făcute de experţii de la F.A.O., ţara noastră este situată între primele zece state-lider pentru

ritmul cu care se propagă eroziunea solului şi în 2002 fenomenul va fi cuprins deja 75% din terenurile agricole. Aş putea aduce mai multe date statistice mult mai edificatoare dar sunt, din păcate, triste. O să le enumăr spre finalul cărţii.

Acum, făcând cunoştinţă cu cifrele de mai sus, pot să afirm cu convingere că proiectul Anastasiei poate opri bălmăjeala generală creată privitor la fondul funciar al Rusiei. În momentul actual, acest proiect pare a fi unicul realizabil şi aplicabil în manieră efectiv realistă. Proiectul prevede redobândirea fertilităţii solului prin procese şi factori naturali. Nu necesită investiţii suplimentare de capital din partea guvernului, rezolvă impasul ecologic, frânează emigraţia şi şomajul şi contracarează problemele pe care, prin comportamentul nostru contemporan faţă de pământ, le lăsăm moştenire copiilor noştri.

Nu exclud, desigur, existenţa vreounui alt proiect mai eficient şi mai realizabil. Dacă există, atunci cineva să-l pună în act. Structurile care se ocupă astăzi cu problema, înghit doar sume exorbitante de bani pentru reabilitarea solului prin metodele vechi. Aceşti bani nu sunt disponibili şi chiar de ar fi să se obţină din creditele străine, problema nu s-ar ameliora atâta timp cât îngrăşământul natural lipseşte (gunoiul de grajd), întrucât nu se va face altceva decât să se pompeze şi mai multe îngrăşăminte chimice în pământ, otrăvindu-l şi mai mult.

Banii vor trebui returnaţi cu dobândă, situaţia cu pământul se va înrăutăţi şi mai mult, iar toată problema grevează pe capetele generaţiilor viitoare. Eu nu voi precupeţi niciun efort pentru a pune în aplicare proiectul Anastasiei. Desigur, pustnica din taiga nu reprezintă o autoritate pentru mare parte din funcţionarii birocraţi, iar

eu nu sunt un specialist agronom, deci îmi va veni foarte greu să le arăţ politicienilor încercaţi eficienţa acestui proiect, totuşi voi acţiona pe toate căile pe care voi putea.

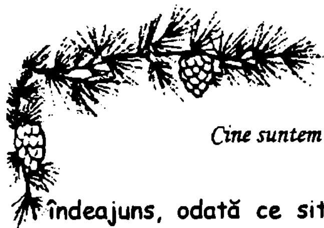
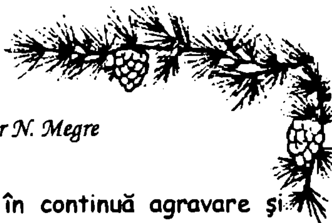
Le voi fi recunoscător tuturor cititorilor care se strecoară uşor prin păienjenişul mecanismelor politice şi care, printr-un limbaj mult mai profesional, vor putea să le explice eficienţa proiectului Anastasiei personajelor de relief din guvernul ţării. Cu mare probabilitate, această carte va nimeri şi în mâinile acelor oameni ai puterii competenţi să ia o decizie în problema de faţă, drept pentru care mă adresez acum lor în numele tuturor celor care-au îmbrăţişat ideea. Nu cunosc numărul exact al adepţilor proiectului prezentat de mine, dar sunt sigur că vorbim de milioane. În numele lor mă adresez politicienilor cu rugămintea:

Rezoluţionaţi problema pământului la nivel legislativ şi repartizaţi gratis fiecărei familii ruse doritoare, câte un hectar de pământ. Daţi fiecărei familii posibilitatea de a-şi fonda propria vatră, de a o înnobila şi cu iubire a griji de fărâmiţa sa de patrie. Abia atunci şi Patria cea mare va deveni mai frumoasă şi mai fericită, ea doară este compusă tocmai din aceste fărâmiţe.

Întrebare: În multe regiuni ale ţării situaţia ecologică este gravă. Se poate spune că astăzi este catastrofică. Nu ar fi mai bine ca mai întâi să se dea prioritate absolută îmbunătăţirii condiţiilor ecologice în ansamblu, aşa cum fac multe organizaţii ecologiste şi abia după aceea să fie rezolvată problema gospodăriilor individuale?

Răspuns: Din afirmaţia dumneavoastră reiese că, în ciuda mulţimii de organizaţii care se ocupă de această problemă, situaţia continuă să se înrăutăţească. N-o fi însemnând, oare, că acţionând doar într-o direcţie nu este

îndeajuns, odată ce situația este în continuă agravare și devine catastrofică? Haideți să ne închipuim o grădină încântătoare cu copaci care cresc doar pe o micuță parcelă de pământ frumos grijită. Un colț de rai imaculat, pe o suprafață de un hectar. Doar una nu este suficientă pentru o reală schimbare a ecologiei țării sau planetei. Însă, haideți să ne imaginăm milioane de astfel de colțișoare de rai și vom vedea înfloritoarea grădină paradiziacă pe tot Pământul. Iar începutul va fi, oricum, de datoria fiecăruia să-l pornească, al său colț de rai să-și sădească. Probabil, atunci vom putea trece de la preocuparea generală la acțiuni concrete comune.

<u>Întrebare:</u> Dumneavoastră considerați că o familie de șomeri ar putea să se îmbogățească numai de pe acest hectar de pământ obținut în posesie? Dacă dumneavoastră gândiți așa, atunci cum se explică becisnicia satului contemporan? La sate oamenii au pământ și totuși, deseori flămânzesc.

<u>Răspuns:</u> Haideți să analizăm împreună acest fenomen, dar mai înainte aș dori să adaug acestei întrebări alte câteva.

De ce milioane de oameni susțin că pentru ei 4-5 acri de pământ în folosință au reprezentat un important sprijin în plan material, le-au mărit simțitor rația alimentară, în timp ce țăranii de la sate în posesia a câte 15-25 acri afirmă: „Flămânzim și trăim în mizerie"?

De ce? Nu depinde cumva starea noastră materială în același timp și de nivelul de conștiință? Locuitorii de la sate sunt de părere că se trăiește bine doar la oraș și de asta tineretul părăsește satele. Eu gândesc că un motiv este și propaganda care se făcea la noi nu demult. Haideți să ne amintim entuziasmantele articole din presa anilor ´50, ´60: cine erau eroii? Minerii, muncitorii silvici, filatorii, aviatorii și marinarii...

Enormele pânze urbane ale pictorilor reprezentau desişul coşurilor fumegânde ale coloşilor , industriali. Condescendent era prezentat şi ţăranul agricultor, într-o lumină dispreţuitoare era înfăţişat omul care-şi lucra bucata de pământ. Au încercat să construiască prin sate aşa-zisele case ale agronomului după modelul urban, privându-i pe ocupanţi de curte proprie. I-au pus să lucreze doar pe aşa numitele C.A.P.-uri (colective agricole de producţie). Totul identic ca în Auroville - poţi trăi şi poţi munci pe pământ, dar nu va fi al tău nicicum - acest model duce doar la rezultate jalnice.

Despre condiţiile sărăciei generalizate din satele contemporane şi a majorităţii populaţiei se vorbeşte mult atât la nivel politic cât şi prin mijloacele de informare în masă. Se polemizează atât de mult încât a fost indusă ideea că omul de la sat poate fi doar sărac. Nu sunt aduse aproape niciodată exemple care să arate că bunăstarea, în mare parte, depinde de însăşi voinţa omului. Cuiva îi convine să perpetueze situaţia în maniera: «Nu te baza pe forţele proprii, doar eu te fac fericit.» Aşa vorbeşte mulţimea de călăuze ale grupărilor spirituale şi mulţimea de politicieni pentru a-şi atrage electoratul. Cei care vreţi să rămâneţi săraci şi vrednici de plâns, continuaţi să-i credeţi pe aceştia. Eu vreau să vorbesc, nu despre cum să devii sărac, ci despre cum să devii bogat. La întrebarea: se poate, aşadar, trăi în belşug, doar pe propria bucată de pământ, eu vă răspund că se poate! Şi o să dau un exemplu concret.

În anul 1999 un prieten al meu - om de afaceri - citind «Anastasia» m-a invitat la el în ospeţie. M-a intrigat, afirmând că vrea să pună masa aproape cum a făcut Anastasia în taiga. Când am sosit la el, masa era încă nepusă. Ne-am aşezat, am discutat, iar Andrei - aşa îl chema pe afacerist - uitându-se la ceas, se scuză motivând că cineva

pe care-l aştepta întârzie.

Peste puţin timp intră şoferul lui ducând două coşuri mari în mâini. Pe masă îşi făcură apariţia roşii, castraveţi, pâine şi multe altele. Camera a fost învăluită de arome îmbietoare. Femeile, în numai câteva minute, au aşternut o masă neasemuit de frumoasă. Nu am băut pepsi-cola ci minunatul şi aromatul *cvas* * rusesc. Nu am cinstit cu coniac franţuzesc ci cu vin de casă şi la insistenţa lui şi cu nişte sucuri din ierburi. Roşiile şi castraveţii nu erau atât de gustoase ca în taiga la Anastasia, dar erau cu mult mai gustoase decât cele care se vând prin supermarketuri şi chiar pe pieţele agroalimentare. «De unde ai toate astea?» - l-am întrebat eu, perplex. Şi el mi-a povestit:

Întorcându-se din Reazani la Moscova, şoferul lui Andrei a oprit jeep-ul lângă un mic târg de ţară. Au cumpărat un borcan de castraveţi muraţi şi unu´ de pătlăgele. Au poposit la un mic bar şi au decis să ia prânzul. Au deschis borcanele cumpărate şi au gustat din ele. După prânz, Andrei i-a cerut şoferului să întoarcă şi să se oprească din nou în micul târg. A cumpărat de la o bătrânică tot ce avea şi i-a propus apoi s-o ducă acasă cu jeep-ul. Bătrânica trăia singură într-o casă foarte veche cu grădinuţă. Gospodăria ei se aşternea într-un sătuc la vreo cincisprezece kilometri de şosea. Andrei, om de afaceri încercat, şi-a făcut rapid în minte un plan şi iată ce-a făcut mai departe:

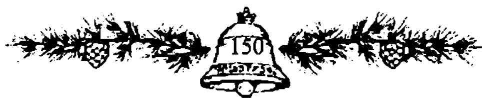
*cvas - băutură răcoritoare rusească, cu gust acrişor, obţinută din fermentarea unor fructe sau prin macerarea împreună a pâinii şi malţului amestecate cu apă.

A cumpărat o casă din marginea pădurii împreună cu 20 de acri de pământ, într-o zonă absolut ecologică, la 120 kilometri de Moscova. A înregistrat casa pe numele bătrânei, i-a pus în faţă documentele şi contractul prin care se obliga să-i plătească lunar suma de 300 de dolari americani şi femeia, la rândul ei, trebuia să-i dea familiei lui tot ceea ce se făcea în grădină în afară de ceea ce mânca ea. Femeia se numea Nadejda Ivanovna şi avea 62 de ani.

Nu prea credea ea în hârtii şi nici nu le prea dibuia. Andrei a dus-o la consiliul popular şi acolo i-a cerut preşedintelui să-i citească şi să-i explice bătrânei legitimitatea documentelor. Preşedintele consiliului popular a luat cunoştinţă cu conţinutul documentelor şi i-a spus femeii: «*Ce* ai de pierdut, Ivanovna, dărăpănătura ta nu ţi-o cere nimeni înapoi. Nu-ţi place, te poţi răzgândi când vrei.» Iar Nadejda Ivanovna, în cele din urmă, a acceptat.

Sunt deja trei ani de când trăieşte în casa acomodată. Andrei a angajat muncitori să sape un puţ, a pus la punct încălzirea prin centrală termică şi a dispus săparea şi aranjarea unui beci. A împrejmuit toată gospodăria cu gard, a făcut tot inventarul necesar, a cumpărat capre, găini şi nutreţuri şi multe altele trebuincioase prin gospodărie.

La Nadejda Ivanovna au venit să trăiască fiica ei şi nepoţica. Andrei, respectând învăţăturile Anastasiei despre legume, îşi creşte singur răsadurile, însă seminţele le ia doar de la Nadejda Ivanovna. Tatăl lui Andrei, fost şef de sală la un restaurant, actual pensionar, pe timp de vară aduce răsadurile şi, cu mare plăcere, le ajută pe femei la treburile gospodăreşti. Şi astfel, Nadejda Ivanovna şi fiica ei au primit casă şi muncă. Familia lui Andrei - el, soţia, tatăl şi cei doi fii - se înfruptă toată vara din fructe şi legume cu adevărat ecologice, iarna din delicioase murături şi la nevoie

tot timpul anului, cu ierburi de leac.

Se va găsi, cineva care să considere exemplul adus aici de mine drept excepţie, dar vreau să-i spun că nu este deloc aşa! Deja cu zece ani în urmă, pe când încă mai prezidam asociaţia interregională a afaceriştilor Siberiei, mulţi dintre membrii acestei asociaţii - afacerişti cu toţii - încercau să-şi încropească astfel de gospodării, care pentru societate, care pentru propria-i familie. Puteţi citi prin ziare şi astăzi anunţuri prin care se oferă astfel de servicii. Dar... există un „dar" - este foarte greu de găsit omul dispus să muncească, sau mai bine spus, să se pricepă să facă munca Nadejdei Ivanovna. Şi, din moment ce este aşa greu, haideţi cu toţii să ne-amintim cum trebuie să se comporte omul cu pământul. Haideţi să ne punem imaginar în postura celor care pot deveni bogaţi pe parcela lor de pământ şi nu a celor care sărăcesc pe ea.

<u>Întrebare:</u> Vladimir Nicolaevici, eu, ca şi dumneavoastră, sunt un om de afaceri şi ştiu foarte bine şi eu că multe persoane înstărite recurg la serviciile oamenilor de la ţară pricepuţi la cultivarea şi conservarea produselor agroalimentare, care, într-adevăr, sunt mult mai gustoase decât cele furnizate de marile cooperative. Numai că, în condiţiile globalizării producţiei, cerinţa acestor produse scade. Cum va mai reuşi să se întreţină familia a cărei unică resursă de venit este hectarul său de pământ, în condiţiile în care roşiile şi castraveţii ei nu vor fi cerute de nimeni?

<u>Răspuns:</u> Pe pământ nu cresc doar roşii şi castraveţi, ci încă multe altele. Să presupunem că jumătate din familiile ruseşti ar deţine gospodării proprii. Chiar şi aşa, doar aceste familii nu ar putea satisface, sub nicio formă, doar cu producţia lor, cerinţele pieţii, cel puţin nu în următorii douăzeci-treizeci de ani. Asta, deoarece produsele lor nu vor

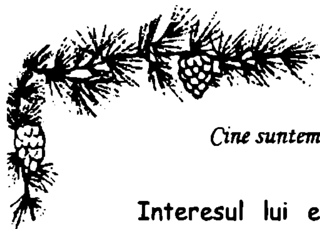

fi cerute doar de ruşi, ci şi de multe alte ţări, mai ales de cele bogate. Problema cea mai spinoasă rămâne totuşi faptul că producătorii agricoli din majoritatea ţărilor s-au supus atât de mult selecţiei şi tratării chimice a culturilor, încât le-au distrus pur şi simplu caracteristicile naturale şi aici eu nu am în vedere numai aspectul exterior ci şi întregul conţinut. Şi dacă ar fi să vorbim în mod expres despre roşii şi castraveţi, fiecare poate să se convingă singur, iată de ce:

Mergeţi într-un supermarket mijlociu sau, mai bine, direct într-unul mare - astăzi nu mai sunt o raritate prin marile oraşe. Pe rafturi veţi găsi roşii şi castraveţi de import, deosebit de frumoase la aspect. Preţul porneşte de la treizeci de ruble pe kilogram. Sunt toate la fel de mari şi frumoase, câteodată se vând chiar cu crenguţa verde înfrunzită agăţată pe ele. Dar n-au nici gust şi nici miros. Sunt mutanţi! Sunt iluzorii. Doar nişte machete care, prin aspectul lor exterior, sugerează cum ar trebui, de fapt, să fie. Cu astfel de produse modificate genetic se hrăneşte cea mai mare parte a omenirii de azi. Nu este o născocire a mea, această situaţie a pus pe jar o mulţime de oameni din ţările occidentale, ţări pe care noi le socotim superdezvoltate.

De exemplu, în Germania a fost luată o decizie: pe etichetele legumelor să fie specificate modalităţile de producţie. Oamenii, luând astfel cunoştinţă cu realitatea, le evită tot mai mult. Producţia obţinută în regiuni pur ecologice cu adaosuri limitate de îngrăşăminte chimice, în Occident costă foarte mult. Numai că sistemul de producţie agrar din Occident nu permite obţinerea de culturi pure, 100% ecologice. Agricultorul occidental este nevoit să angajeze muncitori sezonieri, să facă uz de tehnologie, de îngrăşăminte chimice şi de o întreagă gamă de insecticide şi fungicide pentru combaterea dăunătorilor.

Interesul lui este doar să obţină cât mai mari profituri. Să presupunem că un fermier occidental, şi din aceştia nu lipsesc, decide să-şi mărească producţia ecologică şi cu ajutorul sfaturilor date de Anastasia. Dacă vă mai amintiţi, ea a spus că nu trebuie eliminaţi toţi dăunătorii, întrucât au şi ei rolul lor în obţinerea recoltei. Să presupunem că mai există totuşi câte un agricultor care se străduieşte să cultive pur ecologic, cel puţin pentru familia sa. Negreşit se va lovi de o problemă imposibil de soluţionat - sămânţa! Selecţia şi-a făcut bine treaba: sămânţă, în forma sa primordială, în Occident astăzi nu mai există. În Rusia, de asemenea, a rămas foarte puţină. Mai ales după hotărârea de a importa seminţele din străinătate. Folosind seminţele din culturile proprii, legumele vor tinde să-şi recapete caracteristicile primordiale, naturale şi să absoarbă din pământ cele trebuincioase omului, însă le vor trebui decenii ca să se restabilească deplin. În Rusia, probabil, mulţumită sărăciei şi a numărului mare de gospodării agricole familiale, mulţi oameni folosesc sămânţa obţinută pe pământul lor. Acest lucru aduce un enorm avantaj pentru ei, avantaj care în curând le va aduce bunăstare constantă în plan material.

Noi vorbim despre sămânţă. Despre necesitatea creşterii producţiei agricole în zonele curate, ecologice, despre renunţarea la îngrăşămintele chimice - toate astea sunt juste, despre ele se vorbeşte mult şi-n alte ţări ale lumii, doar că numai se vorbeşte: produsele agricole de calitate nu sunt îndeajuns, cu precădere, în ţările superdezvoltate. Şi asta nu-i tot. Prelucrarea! Conservarea!

Marile combinate, cu tot sprijinul tehnologic de care se bucură astăzi, nu sunt în stare să producă murături - castraveţi, roşii sau varză - aşa gustoase ca cele făcute de majoritatea bătrânelor rusoaice. În ce constă secretul? Cu

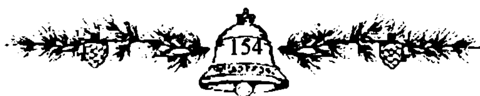

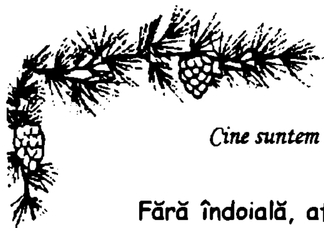
toată mulțimea studiilor erudite ce s-au făcut şi se fac, puțini ştiu că, din momentul în care leguma este culeasă de pe strat, acolo unde a crescut, şi până la conservare nu trebuie să treacă mai mult de cincisprezece minute. Cu cât mai puțin timp trece, cu atât mai bine. Aşa îşi va păstra minunata aromă, parfumul şi aura. La fel şi cu ierburile pentru condimentare, mărarul de exemplu.

Foarte importantă este şi apa. Ce ne poate ieşi bun, din moment ce suntem constrânşi să folosim apă cu clor, apă moartă? Noi trebuie să fierbem apa şi să sterilizăm borcanul cu vapori fierbinți. Dar sunt oameni care iau apă de izvor, adaugă câteva afine în ea şi... Vreți să încercați? Mergeți la izvor, luați apă, umpleți pe urmă o treime de borcan cu afine şi două cu apă de izvor. Apa aceea o veți savura cu infinită plăcere chiar şi peste şase luni.

Diferența dintre fructele şi legumele conservate în fabrici şi cele preparate de mulți ruşi pricepuți este enormă. Se poate convinge fiecare la rândul lui de faptul că aceste conserve, la gust şi conținut de elemente, întrec cu mult produsele celor mai renumite combinate. Este de ajuns să le comparați între ele şi veți înțelege.

Acum, haideți să ne imaginăm că o familie care îşi duce traiul pe hectarul său de pământ pune la murat o mie de borcane de un litru cu roşii şi castraveți. Va obține un produs de prima clasă, incomensurabil superior la mulți parametri oricărui altuia. Va obține murături care, prin caracteristicile gustative şi prin puritatea ecologică, nu vor avea egal în lume. Murături pe care şi-ar dori să le aibă pe masă mulți oameni din toată lumea, deopotrivă miliardarii americani şi turiştii la odihnă în Cipru. Iar pe etichetele borcanelor va fi scris: «Din grădina Ivanovnei», «Din grădina Petrovei», «Din grădina Sidorovei».

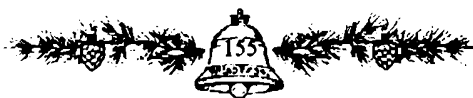

Fără îndoială, afaceriştii nu vor fi ademeniţi de o afacere de genul 1000 de kile de murături, însă dacă în satul, să spunem cu 300 de gospodării, se vor pune la murat 300 de mii de borcane, afacerea ar putea să devină apetisantă chiar şi pentru firmele mai serioase. Presupun că, pentru început, preţul unui borcan ar trebui să fie acelaşi cu cel practicat de supermarketuri, adică sub un dolar american. Numai că, deîndată ce clienţii vor descoperi gustul acestor murături, preţul va putea creşte înzecit. Roşiile şi castraveţii le-am adus doar ca exemplu, dar există o infinitate de alte alimente care se fac în gospodăriile ruşilor: vin, siropuri, sucuri de fructe - de coacăze, de zmeură, de mure - corcoduşe şi multe altele. «Buchetul» şi-l va dobândi fiecare specie în parte, în timpul maturării. Şi niciun vin, aşa zis de elită, nu se va putea compara cu ele. În lumea-ntreagă nu există atâta materie primă pentru fabricarea vinului ca în Rusia. Vinurile ar putea fi produse din nou ca odată, după metodele antice; prin infuzarea cu anumite ierburi se poate obţine vin aromatizat de leac.

Anastasia spune că în curând, ia rusească împodobită cu broderii făcute de mână va deveni cea mai la modă cămaşă în lume. Şi iată, încă un argument demn de luat în discuţie: lucrările în lemn cu intarsii făcute de mâinile gospodarilor ca ocupaţie pe timp de iarnă. O vorbă înţeleaptă din popor spune:

«Vrei să fii fericit? - fii fericit!». Aşa că s-ar putea foarte bine spune şi:

«Vrei să fii bogat? - fii bogat!» Important este să nu te pregăteşti mintal la sărăcie, ci dimpotrivă, să te gândeşti la belşug. Să te gândeşti mult mai raţional la cum să devii înstărit şi să nu te încurci singur şi să-ncepi să crezi că nu vei putea deveni...

<u>Întrebare:</u> Anastasia susține că unei perechi tinere îi este mai uşor să-şi mențină iubirea reciprocă în condițiile vetrei de familie, aşa cum ați descris-o dumneavoastră, decât într-un apartament la bloc. Spuneți-mi, vă rog, ați discutat despre asta cu psihologii şi cu oamenii de ştiință care se ocupă cu problemele vieții de familie şi dacă da, care este opinia lor, cum explică ei asta?

<u>Răspuns:</u> Cu oamenii de ştiință nu am vorbit. Pe baza a ce se păstrează şi trăieşte iubirea, nu mă interesează în mod deosebit. Important este că ea se păstraeză. Dacă se întâmplă ori nu, voi înşivă vă puteți convinge, interogându-vă sinele interior. Gândiți-vă, unde ați vrea să-l vedeți pe fiul sau pe fiica voastră, că trăieşte: în apartament ca într-o criptă de piatră sau în casă înconjurată de o minunată grădină?

Gândiți-vă, cu ce ați dori să vă hrăniți fiica, fiul sau nepoțeii: cu alimente conservate sau proaspete şi pure, ecologice? Şi, în genere, ați vrea să vă vedeți sănătoşi copiii sau că trăiesc pe seama farmaciilor? Întrebați o femeie: dacă ar trebui să aleagă dintre doi bărbați cu care să se mărite? - cu cel realizat material şi care îşi întemeiază viitorul nucleu familiar într-un apartament de prefabricate, sau cu cel care are casă împrejmuită de încântător rai verde? - ce v-ar răspunde? Gândesc că majoritatea ar alege al doilea caz.

<u>Observație:</u> Renaşterea oricărei țări poate începe doar după redobândirea propriei identități spirituale. Acest aspect al spiritualității l-au înțeles şi au început să-l dezbată şi câțiva dintre membrii guvernului nostru şi preşedintele țării. Anastasia este considerată de majoritatea cititorilor o entitate de înaltă spiritualitate care trăieşte după legile Tatălui-Creator. Ea vorbeşte despre valori spirituale, în timp ce dumneavoastră îndemnați oamenii la izolare, îi ademeniți

la afaceri pe propriile gospodării. Prin asta, dumneavoastră îndepărtați oamenii de spiritualitate.

Răspuns: Ca idee principală, aş dori să subliniez că nimeni, niciodată nu va putea îndepărta oamenii de la valorile reale ale spiritualității. Este pozitiv că guvernatorii contemporani vorbesc despre spiritualitate. Spusele Anastasiei, mie, în primele momente, nu-mi sunt clare, cu toate astea, nu trece mult timp şi se concretizează material. Concretitudinea este mai pe înțelesul meu decât meditațiile filozofice, acesta este şi motivul pentru care vorbesc mai mult despre aspecte concrete, considerându-le, totodată, importante şi pe cele din plan spiritual. Cu siguranță că astăzi, în lume, nu puține sunt conceptele spirituale şi viziunile asupra lui Dumnezeu.

După întâlnirea cu Anastasia am reuşit, gradual, să pătrund semnificația celor întâmplate. Dumnezeu, în viziunea mea, este o individualitate. O individualitate bună, deşteaptă care slăveşte viața. O individualitate care aspiră la existența fericită a oamenilor - a copiilor Săi - a tuturora împreună cât şi a fiecărui om în parte. Dumnezeu este un Tată iubitor şi grijuliu cu fiecare în parte. Un Tată care i-A dăruit fiecărui copil al Său deplina libertate de a alege. Dumnezeu este cea mai înțeleaptă esență care se străduieşte clipă de clipă să facă pentru ai Săi copii doar bine. Şi răsare în fiecare zi al Său soare, creşte iarba şi florile. Se înalță copacii, călătoresc norii şi susură apa, în orice clipă gata să aline setea oricărui om.

Şi nu cred, nu accept sub nicio formă ideea că al nostru preaînțelept Tată poate considera că adevărata spiritualitate se poate atinge doar prin discuții interminabile asupra ei şi fără acțiuni concrete.

Din momentul în care a căzut aşa-zisa cortină de fier

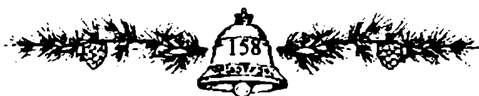

în țara noastră şi-au făcut apariția puzderie de tot soiul de propovăduitori, chipurile de spiritualitate, şi încă mulți alții - autodidacți.

Şi se tot căznesc să ne dumirească ce vrea de la noi Dumnezeu-Tatăl. Unii susțin că trebuie să mâncăm într-un mod anume, alții ne învață cu ce cuvinte să ne adresăm lui Dumnezeu, iar alții, cum ar fi adepții lui Krishna, ne lămuresc că trebuie să săltăm şi să rostim mantre de dimineața până seara. Pentru mine toate astea sunt doar nişte aiureli. Nu cred că se putea născoci un chin mai mare pentru Dumnezeu decât aceste marghioleli, săltături şi lălăieli. Oricare părinte iubitor îşi doreşte ca al său fiu sau fiică să ducă mai departe misiunea lui de tată şi să fie părtaşi la creația comună. Creațiile directe ale Tatălui ne înconjoară peste tot. Şi ce altă formă de manifestare a iubirii poate fi mai măreață decât comportamentul grijuliu cu toate acestea, decât o rânduială armonioasă a vieții, o rânduială a propriei existențe şi a existenței urmaşilor cu ajutorul acestor creații Divine?

Nici țara în ansamblu şi nici fiecare din noi în parte nu am devenit mai fericiți de la toate aceste schimonoseli şi meditații. Nu am devenit mai fericiți pentru că tocmai acestea ne îndepărtează de la Dumnezeu, de la Adevăr. Ne îndepărtează cu insistență şi tărie, scornind într-una tot felul de maimuțăreli, propunându-ni-le ca Adevăr. Învățăturile vin şi se duc. Unele din ele dăinuiesc secole de-a rândul, apoi stârnesc doar râsul, altele durează doar câțiva ani, după care dispar fără urmă ca un flash. Din trecerea lor pe lume rămân doar mizeria şi noroiul azvârlite asupra destinelor frânte ale oamenilor.

La întrebarea: de ce suntem nevoiți să ascultăm necontenit toate acele vorbe despre Dumnezeu din gura mulțimii de propovăduitori, de ce nu ne vorbeşte Dumnezeu

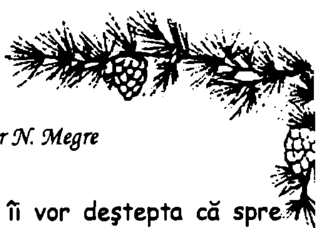

cu vorbele Sale? - Anastasia a răspuns: «Vorbe? Atât de multe, felurite şi neasemănătoare la sens vorbe, sunt rostite de popoarele lumii! Atât de multe limbi diferite una de alta şi atâtea dialecte! Mai există, totuşi, încă o limbă pe lume... limba cu care Dumnezeu se adresează Creației Sale. Se înfiripă din foşnetul frunzelor, din cântul păsărelelor şi din unduirea valurilor. Are mirosuri limba Divină şi are culoare. În această limbă răspunde Dumnezeu fiecărei rugi.»

Dumnezeu ne vorbeşte în fiecare clipă. N-o fi că, din indolență duhovnicească, nu vrem să-L ascultăm noi? Iacă lălăi o mantră, iacă țopăi oleacă şi se revarsă asupră-mi mana cerească şi mă ferriceşte Dumnezeu şi mă alege pe mine anume deasupra tuturora. Hopa şi gata! În cazul nostru e ceva mai complicat: să plăsmuieşti raiul se cere răbdare, să aştepți până cresc copacii roditori, până ce înfloresc florile... Numai că taman aşa nefăcând, noi nu numai că-L negăm pe Tatăl, mai mult chiar - î-L jicnim! ÎL înjosim cu poliloghiile noastre şi cu strâmbăturile de tot felul.

Să n-o ascultați pe Anastasia şi, mai ales, să nu mă ascultați pe mine - de nu vă place - dar mergeți primăvara într-o grădină sau într-o livadă şi, acolo, ascultați-vă inima. Inima multor oameni aude nemijlocit vocea Tatălui care, după spusele Anastasiei, la întrebarea: «Ce poate face El, Dumnezeu, când pe Pământ, peste toate guvernează energia distrugerii, când pentru-ale lor proprii meschine interese, al Său nume, pentru-a supune omului alt om, folosesc?» - a răspuns: «Ziua care în zori soseşte, Eu o întâmpin, iar creațiile toate care pe Pământ de razele blânde-ale Soarelui mângâiate sunt, pe ai Mei Fii şi Fiice să înțeleagă-i vor ajuta, că ale lor suflete pot nemijlocit cu al Meu Spirit să vorbească». El a crezut şi crede în noi spunând:
«Puzderia de pricine care spre fundătură şi spre nicăirea duc,

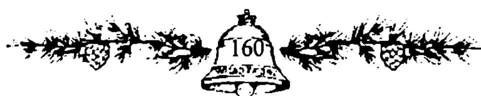
altceva decât piedică nu-s; pe toţi îi vor deştepta că spre nenorocire minciuna-ntotdeauna-i va purta. De-a Adevărului descoperire într-ai Mei Fii şi Fiice, dorinţă trăieşte! Dintotdeauna, mărginită minciuna este, şi nemărginit dintotdeauna Adevărul a fost! Doar Adevărul, în Sufletul Fiilor şi Fiicelor Mele, ca o conştiinţă va lumina.»

Fie ca, orişicare om, la rândul său, să nu se lase pe-o ureche, ci să scoat-afară din al său suflet conştiinţa Fiului Divin şi nu conştiinţa robului sau handicapatului care percutează la comandă ca un biorobot.

Cât încă I se mai poate cere Tatălui: dă-mi, ajută-mă, salvează-mă? Nu o fi sosit oare timpul ca şi noi, la rândul nostru, ceva plăcut Tatălui să-i aducem? Şi ce I-ar putea fi Lui plăcut şi de bucurie aducător? Anastasia, răspunzând la întrebarea asta, a propus ca argument un test banal cu ajutorul căruia se poate verifica majoritatea conceptelor şi convingerilor duhovniceşti. «Când Sufletul tău se îngrijorează de declaraţiile făcute, chipurile, în numele lui Dumnezeu, tu ia aminte la modul în care însuşi propovăduitorul trăieşte, ş-apoi imaginează-ţi ce s-ar alege de omenire dacă ar începe să trăiască cu toţii la fel».

Cu acest simplu test se pot verifica multe. Eu am încercat să-mi imaginez ce s-ar alege de umanitate dacă, cu toţii, până la ultimul om de pe Pământ, s-ar apuca să recite mantre de dimineaţă până seara, cum fac adepţii lui Krishna şi pe loc mi s-a ivit înaintea ochilor sfârşitul lumii. Acum, însă, imaginaţi-vă că fiecare om de pe Pământ îşi cultivă o grădină a sa. Cu siguranţă veţi vedea cum întreg Pământul, în minunat rai se transformă.

Chiar dacă astăzi nu mă mai ocup, sunt totuşi un om de afaceri şi îmi este mai apropiat concretul. Din acest considerent sunt de convingere că omul care se consideră „de duh" ar trebui, în primul rând, să fie în măsură de a da

curs doar acțiunilor prielnice Pământului, familiei sale, părinților săi și prin urmare - lui Dumnezeu. Iar când acela care pretinde a fi „de duh", nu poate fi el, în prima persoană, fericit, nu poate să-și facă fericită soția iubită, familia și copiii, - atunci, asta este *falsă spiritualitate.*

Întrebare: Anastasia a vorbit despre un nou model de educație de calitate și despre noua școală. Acestea sunt realizabile doar în condițiile unui sat de ea descris sau și în cazul marilor orașe contemporane? Ce spune, vizavi de asta, Shetinin? Începând chiar cu prima carte, ați făcut cunoscute cuvintele și convingerea Anastasiei că educația copiilor este vitală. Anastasia se străduiește să vorbească cât poate de mult despre educație, însă dumneavoastră ocoliți de fiecare dată acest subiect, obscurându-l aproape complet în cărțile pe care le-ați scris. De ce?

Răspuns: Mihail Petrovici Shetinin a pus bazele școlii sale din pădure. Atunci când vor fi puse bazele primului așezământ alcătuit din mai multe vetre de familii, va trebui să i se ceară lui Mihail Petrovici să pună la punct un program special pentru viitoarea școală. Și-atunci eu o să-i cer ca, chiar de nu vine personal, să-i trimită măcar pe cei mai buni elevi ai săi să predea în școală și să aleagă dintre actualii colaboratori maeștrii cei mai buni.

Văd imposibilă instituirea unui model asemănător de școală în marile orașe contemporane. Haideți, fără ajutorul Anastasiei, să ne-amintim anii de școală. În școli se vorbește un lucru, afară altul, în timp ce în familie cu totul altul. Pân´ce te forțezi s-afli unde-i Adevărul, pân´ce percepi constituția lumii, jumătate din viață este ca și dusă. Personal, cred că a sosit ziua să ne străduim a pătrunde, în primul rând noi înșine, sensul vieții și cum să ne-o clădim, abia după asta să-ncepem să-i educăm pe copii. Și odată

clădită viața demnă de ființe umane, să ne apucăm să-i educăm pe copii, apelând, și la școli în egală măsură și, concurând sinergic, să ne completăm unii pe ceilalți.

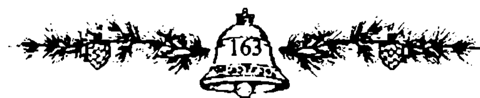
Este adevărat, Anastasia vorbește deseori despre educația copiilor, însă ceea ce spune ea nu seamănă deloc cu o programă prestabilită pe zile, ore și minute. Multe din afirmațiile ei nu sunt, îndeobște, inteligibile. Vizavi de asta, ea susține că educarea copilului trebuie începută prin propria educare, prin construirea unui model propriu de viață fericit, însoțit neîntrerupt de dorința de a-I afla gândurile Creatorului. Vatra familiei este ea însăși un element cheie în educarea copiilor.

Filozofia vieții

La acest om am fost în vizită de trei ori. Locuiește într-un cartier prestigios de vile de la periferia Moscovei. Cei doi fii ai săi, persoane foarte sus-puse în guvern, i-au înălțat o vilă deosebit de frumoasă, cu două etaje, i-au angajat o femeie de servici care să-i îngrijească vila și să-l ajute pe tatăl lor bătrân. Să-l vadă, în cel mai fericit caz, treceau odată pe an, de ziua bătrânului...

Se numește Nicolai Feodorovici și a pășit deja în al optulea deceniu de viață. Picioarele-i sunt cam șubrede, așa că e nevoit să-și petreacă mai tot timpul în scaunul său cu rotile, cumpărat din străinătate. Jumătate din primul nivel al vilei, aranjată șic, în stil european, era destinată bibliotecii burdușite cu cărți în diferite limbi. Cărțile, în mare parte de filozofie, erau ediții speciale, scumpe. Nicolai Feodorovici, până la vârsta pensiei, a predat filozofia în multe universități prestigioase din Moscova. Era un profesor cu o pregătire aleasă. După ce-a ieșit la pensie s-a retras la vilă și-și petrece

mare parte din timp în biblioteca sa citind şi meditând.

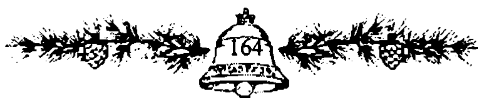
L-am cunoscut doar datorită încăpăţânării femeii din slujba lui - Galina - care a venit la una din conferinţele cu cititorii. Acum îi sunt profund îndatorat pentru această cunoştinţă.

Nicolai Feodorovici citise cărţulia despre Anastasia. Discuţiile cu el pe această temă erau deosebit de interesante. În pofida pregătirii sale profesionale, acest om în vârstă putea, prin vorbe simple şi accesibile, să explice multe din spusele Anastasiei, nu întotdeauna înţelese, sau să dezvelească în ele noi valenţe.

După lansarea cărţii a treia, „Spaţiul de Iubire", secretariatul Fondului *„Anastasia"* din oraşul Vladimir mi-a înmânat câteva scrisori prin care unii lideri de grupări spirituale se dezic eau, într-o formă foarte agresivă, de Anastasia. O numeau proastă şi trivială. Unul a scris o scrisoare lungă, folosind chiar expresii foarte vulgare.

Nu reuşeam să înţeleg de ce, aşa dintr-odată, Anastasia trezeşte în câteva din călăuzele spirituale o reacţie atât de agresivă, fapt care m-a făcut să iau decizia de a-i trimite câteva din aceste scrisori lui Nicolai Feodorovici pentru a-i auzi părerea. La numai două luni după asta şi-a făcut apariţia Galina, femeia de servici de la vila profesorului. M-a căutat la hotelul în care eram cazat şi, cu mare îngrijorare, m-a implorat să merg de urgenţă la Nicolai Feodorovici şi să vorbesc cu el. Era foarte preocupată pentru sănătatea lui. Insistenţa Galinei nu mi-a lăsat prea mult de ales, aşa că m-am învoit să merg.

Galina era robustă şi bine legată. Nu era grasă, ci era, pur şi simplu, o femeie voinică şi puternică fizic la vreo 40-45 de ani. Toată viaţa a trăit într-un sătuc ucrainean unde a muncit ca tractoristă, şoferiţă sau văcăriţă.

Era îndemânatecă în bucătărie, cunoştea bine ierburile de leac şi era o femeie foarte îngrijită. Când se agita vorbea cu un vădit accent ucrainean.

Nu se ştie cum au găsit-o fiii lui Nicolai Feodorovici şi cum au adus-o în serviciile tatălui lor, dar era ciudat să-i vezi; bătrânul profesor de filozofie inteligent, cum se comporta cu ţăranca fără o iotă de educaţie. Galina locuia într-una din camerele vilei profesorului. Se ocupa cu spilcuirea casei şi-n timp ce noi discutam trăgea curioasă cu urechea. Îşi făcea anume de lucru prin preajmă. Ştergea, chipurile, praful de pe mobilă şi din când în când mormăia ca pentru sine, comentând ba una ba alta din ce vorbeam noi.

Galina a venit să mă ia cu „Niva" pe care i-o cumpăraseră fiii profesorului ca s-o folosească, la nevoie; să facă piaţa în oraş sau să culeagă de prin pădure plante medicinale pentru Nicolai Feodorovici. Mi-am lăsat treburile baltă şi am mers cu ea. În timp cât am traversat Moscova, Galina nu a scos o vorbă, a condus atât de concentrată maşina, că i-au curs şiroaiele de sudoare pe frunte. Când am ajuns la şoseaua de centură, a virat pe strada binecunoscută de ea şi-a vorbit uşurată: «Uff, am trecut». Mai departe a condus relaxată şi a început să-mi povestească tulburată toate preocupările ce-o măcinau, amestecând ucraineana cu rusa:

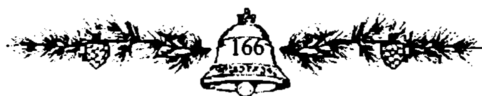
— Aşa domoală mai era lumea... În căruţu' lui, zile de-a rându', şedea omu' împăciuit, citea şi se gândea. Îi opăream grâu dimineaţa la micu' dejun, sau cir de ovăz, îl hrăneam şi puteam să ies să mă răpăd în pădure ca să strâng buruieni de leac pentru sănătate. Cu inimă bună puteam să merg, ştiam că a să şadă în căruţul lui, a să se gândească sau a să citească vreo cărticică. Acuma toate s-au întors cu curu-n sus. I-am adus scrisorile trimese de tine. Le-o cetit.

Numa´ două zile o trecut de când o cetit şi-mi grăieşte: «Luaţi bani, Galina Nichiforovna, mergeţi, şi cumpăraţi cărticele despre Anastasia, apoi mergeţi şi vă plimbaţi prin bazar, dar nu vă grăbiţi să vă întoarceţi imediat acasă. Plimbaţi-vă prin bazar şi observaţi lumea. Dacă vedeţi un om bolnav sau trist dăruiţi-i o cărticică». Am făcut eu aşa odată de două ori, da´pă pe el nicicum să nu-l mulţămeşti: «Nu vă grăbiţi să vă întoarceţi pentru prânz Galina Nichiforovna, - vorbeşte el, - Mă descurc eu singur dacă mi se face foame.» Da´ eu apucam totdeauna să mă întorn acasă la nămiază.

Într-o zi mă întorc acasă de la târg, merg în cămeruţa lui unde citeşte ca să-i dau să beie cirul... Mă uit împregiur, căruţul deşart, da´profesoru´ cu faţa-n pământ, zăcea pe covor. M-am repezit, am luat telefonul ca să telefonez la numărul medicului, aşa cum ne-or hotărât feciorii. Un număr nu ca celelalte mi-o lăsat, da´ unu´ special. L-am făcut. «Ajutor, ajutaţi-ne!», - în receptor am ţipat eu. Profesorul ş-a ridicat capul din covor şi mi-a grăit: «Nu sunaţi, Galina Nichiforovna, e totul în ordine, eu mă antrenez, fac gimnastică, nu e nimic grav, mă ridic singur de la pământ». Am sărit în agiutorul lui, l-am ridicat de jos şi l-am pus în cărucior. Cum să se scoale el singur de pe jos dacă i-s picioarele betege? «Se numeşte antrenament, aista, - i-am zis eu, - când omu´ nu se ţine pe picioarele lui?» Da el î-mi zice îndărăt: «Eu am făcut deja câteva exerciţii şi acum mă odihnesc. Nu vă îngrijoraţi fără motiv.»

Şi-n alte zile el s-a coborât din căruţul lui pe jos ca să-şi facă antrenamentele. Eu, pe urmă i-am luat gantere, - nu gantere se cheamă, parcă extensor îi zice. Cu două mânere şi corzi de cauciuc - vrei, pui o coardă ca să-ţi fie mai lesne să întinzi, - vrei, pui patru, când mai capeţi puteri. I-am cumpărat extensor, numa´ că el se tot înnărăveşte cu

căruțul lui să se ridice, ca un copil fără minte, inima doară nu-i mai este așa de tinerească. Iar bătrâneilor nu le vine bine așa să se forțeze tăt′ deodată, dămol tre′ să facă. Numa′ el... ca un copil fără glagorii în cap. Acușa se fac cinci ani de zile de când robotesc pentru dumnealui, da′ așa ceva n-am mai pătimit. Și nu știu ce m-o luat, sufletelul meu ce tot se zbuciumă. Tu vorbește-i și spune-i să facă mai domol antrenamentele lui, ca să nu-l trântească la pământ de tot... Spune-i, oleacă mai domol...

Am intrat în impunătorul cabinet al lui Nicolai Feodorovici. În șemineu ardea focul. Bătrânul profesor de filozofie nu ședea ca de obicei în scaunul său cu rotile, de data asta trebăluia și scria ceva îndărătul unui birou mare. Înfățișarea exterioară demasca schimbările petrecute cu el în ultima vreme. Nu avea pe el, ca de fiecare dată, halatul de casă, de data asta își pusese cămașă și cravată.

M-a în-tâmpinat cu un salut mult mai energic decât de obicei, m-a invitat expeditiv să iau loc și fără introduceri de genul «ce mai faci?» îmi vorbi foarte concis. Bătrânul Nicolai Feodorovici, de data asta vorbi înfierbântat și precipitat:

— Dumneavoastră știți, Vladimir, ce vremuri extraordinare trăiește Pământul întreg? Să nu mai mori, să tot trăiești așa vremuri pe Pământ. Am citit corespondența cu jignirile la adresa Anastasiei. Vă mulțumesc că mi-ați trimis-o! Eu am înțeles multe prin aceste scrisori. Au numit-o pustnică din taiga, vrăjitoare, strigoaie, însă ea este o formidabilă oșteancă! Da, chiar așa, închipuiți-vă, Anastasia este o formidabilă oșteancă a forțelor Luminii!

A sa importanță și măreție vor putea să le-ntrevadă de-abia generațiile ce vor veni.

Conștiința, rațiunea și sentimentele umanității de pâ-

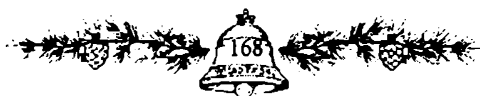

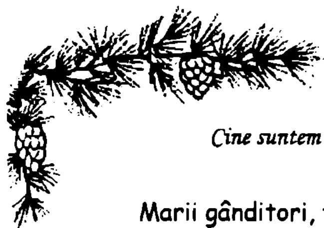
nă la noi, *bâlinele** şi legendele nu au cutezat nici măcar să-şi imagineze măreţia acestei oştence! Dumneavoastră numai nu vă neliniştiţi, cum vă este obiceiul, şi nu vă puneţi în gardă în faţa Anastasiei. Ea este şi om şi femeie într-u totul, în ea se află toate trăsăturile caracteristice oamenilor, toate slăbiciunile, destoiniciile femeieşti şi menirea maternă, dar, în acelaşi timp, ea este şi o formidabilă oşteancă. Acum! Încerc să mă reţin şi să nu explic toate astea atât de agitat. Secretul stă în concepţia filozofică. Vedeţi dumneavoastră, Vladimir, pe rafturile bibliotecii mele zace o mulţime de cărţi. În ele este adunată truda gânditorilor din diferite vremuri şi diferite colţuri ale lumii.

Nicolai Feodorovici, arătând cu mâna spre bibliotecă, enumeră:

— Acestea sunt anticile retorici grăitoare despre corpul viu, însufleţit al Cosmosului. Alături, e tot ce a fost scris vreodată despre Socrate, din care, însă, el însuşi nu a scris nimic. Uite, mai exact: Lucrezio, Plutarh, Marc Aureliu. Uite, mai jos, pe rafturile de dedesubt, cinci poeme scrise de Nizam Ghendjevi. Dincolo - Arani, Descartes, Franklin, Kant, Laplace, Hegel şi Stendhal. Cu toţii s-au frământat să afle esenţa materiei şi să pătrundă legile Universului. Despre ei, iată ce-a spus Durand: «În esenţă, istoria filozofiei este o descriere a eforturilor marilor oameni, de prevenire a dezintegrării sociale, prin crearea de pârghii morale naturale care, de fapt, le înlocuiesc pe cele supranaturale pe care ele însele le-au frânt.»

* bâline - balade populare ruseşti grăitoare despre vitejii eroi, păstrate în nordul Rusiei şi transmise din generaţie în generaţie de către trubadurii ruşi.

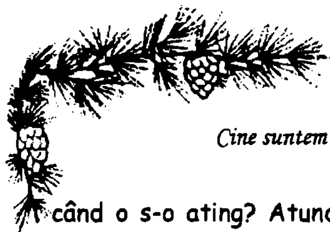
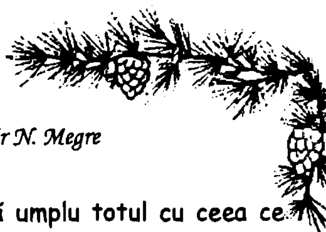

Marii gânditori, fiecare în felul său, au încercat să se apropie de conceptul Absolutului. Din concepțiile lor filozofice s-au născut şi au murit curente filozofice asemănătoare religiilor. Ca rezultat, deasupra timidele încercări de contrapoziție corectivă, a luat naştere în viața noastră o concepție predominantă. În doar câteva cuvinte a luat ființă conceptul de a se închina unui Intelect Suprem. Oriunde s-ar afla acesta - în infinitele spații Universale sau localizat în esența fiecărui om în parte. Dar important a fost cu totul altceva: să existe o concepție predominantă asupra celorlalte, de supunere şi închinare. Apoi, rând pe rând, au venit: ritualul, subjugarea profesorului şi a instrucției. Pe aceste rafturi se găsesc şi prezicerile lui Nostradamus. Toate acestea împreună şi formează o concepție filozofică - omul este efemer, omul este vicios şi vrednic de milă. Omul încă mai trebuie să învețe multe. Tocmai o astfel de concepție schilodeşte şi ucide sufletul uman. Cel care împărtăşeşte această concepție nu poate fi fericit. Niciun om de pe Pământ nu poate fi fericit atât timp cât asupra conştiinței umane în ansamblu predomină această concepție.

Are efect asupra omului, asupra filozofului, dar niciodată nu se atinge de filozofie. Are efect asupra nou-născutului şi asupra bătrânului. Poate avea efect până şi asupra fătului din uterul mamei. O mare parte din adepții acestei concepții trăieşte chiar astăzi. Au existat dintotdeauna şi în alte vremuri, dar astăzi, susținătorii lor inoculează omenirii precaritatea şi nedestoinicia existenței umane. Însă! Nu! Astăzi, cu totul alte timpuri se perindă. Ca o iluminare au fost pentru mine vorbele Dumnezeieşti rostite de Anastasia. Dumneavoastră le-ați scris, Vladimir, eu mi le-amintesc. Când Adam l-a întrebat pe Dumnezeu:

«Unde este marginea Universului? Ce o să fac eu

când o s-o ating? Atunci când o să umplu totul cu ceea ce singur oi fi zămislit?»

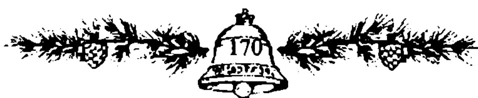
Dumnezeu i-a răspuns fiului Său, nouă tuturor ne-a răspuns:

«Fiul Meu, Universul aduce cu el gândul, din gând visul s-a născut, în parte, în materie vizibil. Când tu spre rai te-ndrepți, un nou început şi o continuare, al tău gând va deschide. Şi din neant - o nouă naştere s-arată, prin tine, prin-ale tale-aspirații, ea reflectându-se. Al Meu fiu, făr' de sfârşit tu eşti, veşnic tu eşti, în tine-ale tale creatoare vise-s-ncuibate.»

Măreț, pe deplin desluşit, filozofic, atot-cuprinzător, precis şi concis acest răspuns! Face mai mult decât toate definițiile filozofice luate la un loc. Vedeți dumneavoastră, Vladimir, pe rafturile bibliotecii mele multe cărți se află, însă nu există aici cartea esențială. Acea carte care să fie mai de preț decât oricare altă carte şi în care să fi fost vreodată tipărite toate eforturile filozofice luate împreună. Această carte au văzut-o mulți oameni, însă nu oricui i-a fost dat s-o citească. Limba acestei cărți este de neînvățat, se poate doar simți.

— Ce limbă este asta?

— Limba lui Dumnezeu, Vladimir. Încă mi-este proaspătă-n memorie ideea Anastasiei: «Atât de multe vorbe cu diferite înțelesuri folosesc popoarele. Atât de multe limbi diferite între ele... şi dialecte. Şi totuşi există o limbă comună tuturor popoarelor. O limbă unică cu care Dumnezeu le vorbeşte oamenilor Săi. Şi se înfiripă ea din foşnetul frunzelor, din cântul păsărelelor şi din unduirea valurilor. Are mirosuri limba lui Dumnezeu şi are şi culoare. Dumnezeu, cu această limbă, răspunde fiecăruia şi fiecărei rugi cu rugăciune răspunde».

Anastasia simte şi înţelege această limbă, dar noi...? Cum de, vreme de secole, nu i-am dat nici măcar atenţie? Logica! Logica de fier vorbeşte că, dacă Dumnezeu a creat Pământul şi natura vie care ne înconjoară, adică ierburile, copacii, norii, apa şi stelele, toate acestea nu sunt, aşadar, altceva decât o formă materializată a gândurilor Sale.

Însă noi, nu numai că nu le acordăm nicio atenţie, dar le terfelim, le distrugem, le alterăm, în timp ce vorbim despre credinţă. Despre care credinţă? Cui ne închinăm noi de fapt? <<Întregul şir de orânduitori ai Pământului, indiferent de orientarea spirituală pe care-ar fi avut-o, în memoria nepoţilor va rămâne doar pentru mizeria pe care au primit-o de la ei. Tuturor acestor considerente, un singur criteriu le va face mărturie: criteriul apei. Însă apa tot mai murdară pe zi ce trece devine.>> - aşa a spus Anastasia. Aşa ceva putea spune doar un desăvârşit filozof, iar nouă tuturor nu ne rămâne altceva de făcut decât să medităm asupra acestei afirmaţii. Gândiţi-vă, Vladimir, oricare concept, chiar dacă devine cult, este decadent ca şi religia. Religiile apar şi dispar, odată cu ele dispărând ale lor sărbători şi filozofii. Apa, însă, există de când Creaţia, ca şi noi. Iar noi, în mare parte, suntem făcuţi din apă.

— Nicolai Feodorovici, de ce consideraţi afirmaţiile Anastasiei ca fiind printre cele mai juste?

— Deoarece ele sunt luate din cartea esenţială. Iar logica, Vladimir... există o logică filozofică. Există, Vladimir, o frază în numele lui Dumnezeu, în care-s adunate toate esenţele Universului. La întrebarea: <<Ce-Ţi doreşti Tu atât de înflăcărat?>> - Dumnezeu a răspuns: <<Creaţia colectivă pentru toţi şi fericirea de la a ei contemplare.>>

O frază simplă!! Doar câteva cuvinte! Prin câteva cuvinte sunt exprimate dorinţele toate şi aspiraţiile lui

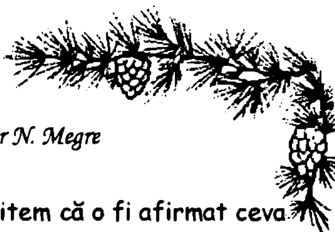
Dumnezeu. Niciunul dintre cei mai mari filozofi nu a putut să-I facă lui Dumnezeu o caracterizare mai fidelă şi mai reală: <<Realitatea fiecare singur poate s-o descopere>>, - a afirmat Anastasia. Şi fie, aşadar, ca fiecare părinte, de ai săi copii iubitor, de unu' singur să afle: nu la aceleaşi idealuri el aspiră? Care dintre noi - fiii şi fiicele lui Dumnezeu - nu ar vrea să creeze împreună cu fiii săi şi de la contemplarea creației să se bucure?

Forțe mărețe şi înțelepciune multă sunt cuprinse în afirmațiile filozofice ale Anastasiei. Toate afirmațiile sale sunt cruciale pentru umanitate! Şi sunt conforme realității. Şi tocmai lor încearcă din toate puterile să li se opună toată acea puzderie de preziceri obscure. Se vor arăta din nou şi din nou şi nu numai sub forma injuriilor care i-au fost adresate Anastasiei. Se vor mai arăta şi altfel. Mulțimi de gracili propovăduitori, adunând împrejurul lor mici grupuri de adepți, vor vesti ale lor aşa-zise adevăruri celor leneşi de-a gândi singuri.

Anastasia, dinainte a spus despre ei: <<Eh, eh voi, ce singuri, învățătorii sufletelor umane v-ați numit, potoliți-vă acum prăfăria şi fie ca tot omul să ştie: Creatorul, fiecăruia-I dă totul de la începuturi, Adevărul în sufletul fiecăruia sălăşluieşte. Şi nu mai trebuie să le învăluiți în postulate obscure şi în născociri favorabile vouă, ale Creatorului preamărețe creații>>. Anume ei se năpustesc asupra Anastasiei, acum. Pentru că ea le spulberă concepțiile. Şi împiedică, prin propria-i concepție filozofică, sfârşitul lumii. Iar acestei realități contemporane, acestor mărețe desăvârşiri, suntem noi, primii, martori şi părtaşi...! Noi, la cumpăna dintre milenii, păşim într-o nouă realitate. Deja trăim în această realitate.

— Aşteptați, Nicolai Feodorovici. Nu înțeleg, cum e

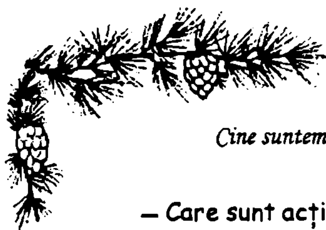

cu realitatea şi cu acţiunile? Să admitem că o fi afirmat ceva acolo un filozof, apoi un altul şi un altul. Şi Anastasia vorbeşte. Ce treabă are aici realitatea şi faptele concrete? Doar vorbe goale. Filozofii vorbesc, însă viaţa tot a ei cale neabătută îşi urmează.

— Viaţa oricărei comunităţi umane s-a construit dintotdeauna şi se mai construieşte şi azi pe baza concepţiilor filozofice. Filozofia iudeilor este o concepţie, filozofia creştinilor, alta. Hitler a avut concepţia sa, iar noi, sub oblăduirea Sovietică, pe-a noastră. Toate aceste particularităţi sunt date doar de interesele locale. Ceea ce a creat Anastasia este mult mai global şi are influenţă asupra întregii comunităţi umane şi asupra fiecărui membru în parte. Ea a spus: «Voi purta omenirea dincolo de epoca forţelor obscure». Şi a făcut-o, Vladimir. Ea a întins punte deasupra prăpastiei pentru fiecare; fiecare este liber s-aleagă - să traverseze sau să nu traverseze.

Eu sunt filozof, Vladimir, şi toate astea le văd prea bine şi, mai mult de-atât, le simt. La cumpăna dintre milenii, peste noul mileniu a sclipit în orbitoare lumină concepţia filozofică a Anastasiei. Fiecare face, la rândul lui, aşa cum îi place, în funcţie de convingerile lui filozofice. Dacă aceste concepţii filozofice se schimbă, implicit, şi acţiunile se vor schimba. Uite eu, de exemplu, stăteam în cabinetul meu, citeam şi reciteam strădaniile diverşilor filozofi, boceam toată umanitatea, îndreptându-mă neputincios şi întins spre sfârşit. Mă gândeam; oare unde mă vor îngropa? Vor veni, oare, la pomeni fiii cu nepoţii sau le va fi peste mână nepoţeilor să vină la bunicul lor? Boceam toată umanitatea şi mă gândeam la moartea mea. A apărut Anastasia cu concepţia ei filozofică total diferită şi acţiunile mele au luat o altă întorsătură.

— Care sunt acțiunile dumneavoastră de acum?

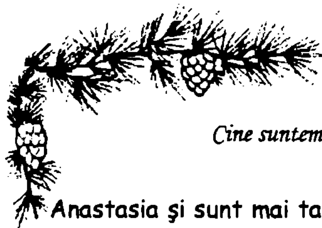
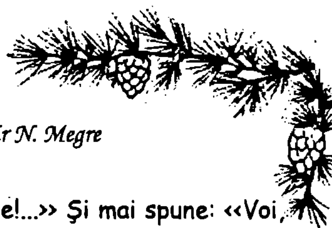
— Care?... Acum.,. Acum o să mă ridic şi o să vedeți ce pot face grație noii concepții filozofice.

Nicolai Feodorovici s-a sprijinit în mâini de birou, după care, ținându-se puțin de fotoliu, puțin de dulap, cu greu ce-i drept, în cele din urmă a reuşit să meargă pe picioarele sale bolnave spre unul dintre rafturile bibliotecii. A cătat la titlurile de pe raft, a scos o carte cu coperți scumpe şi s-a îndreptat, sprijinindu-se de mobilier, spre şemineu. Ajuns la şemineu, a azvârlit pe jarul dinăuntru cartea, spunând:

— Prezicerile lui Nostradamus despre toate posibilele cataclisme şi despre sfârşitul lumii. Vă amintiți, Vladimir, vorbele Anastasiei? Trebuie să vi le-amintiți. Eu le-am memorizat: «Nu ai prezis tu, Nostradamus, ci chiar ai plăsmuit cu gândurile tale datele straşnicelor cataclisme de pe Pământ! Ai convins pe multă lume să te creadă şi pe ei cu însăşi gândurile lor, spre desăvârşirea străşniciilor i-ai mânat... Se-nvârte deasupra planetei gândul tău, cu proorocii şi cu nenorociri pe oameni speriindu-i, dar acum el nu-şi va mai afla împlinirea.» Astfel de preziceri putea face doar un filozof desăvârşit şi un gânditor care a înțeles că prezicerile nu sunt altceva decât modelarea viitorului. Cu cât mai mulți oameni se gândesc la nimicire, cu atât mai multe minți umane încep s-o modeleze şi în consecință, aceasta se petrece.

Se poate petrece, întrucât mintea umană este materializabilă şi prin urmare şi creațiile ei vor fi materiale. Se destramă una după alta sectele lumii, topindu-se prin crezul lor în sfârşitul lumii, rămân în viață doar cei încrezători în viitor. Dar Anastasia, opunându-se fatalității, vorbeşte: «... dar el acum nu-şi va mai găsi împlinirea. Fie ca gândul tău cu al meu să se măsoare!... Eu sunt Om! Eu sunt

Anastasia şi sunt mai tare decât tine!...» Şi mai spune: «Voi, toate relele de pe Pământ, lăsaţi-vă baltă treburile voastre şi avântaţi-vă spre mine, cu mine de-a vă măsura, încercaţi.» «Într-o secundă vă voi arde cu Raza mea întunecatele voastre postulate seculare.» Şi s-a aruncat de una singură în luptă împotriva oştirilor de nepământeni. Împotriva acelor milioane care, cu gândul lor, modelează pieirea întregii omeniri. Pe noi, însă, în tot acest timp, în luptă nu vrea să ne-amestece. Vrea doar ca noi să trăim fericiţi, uite că şi spune, rugă Domnului adresându-I:

Veacurile ce-or să vină, în al Tău vis or să trăiască.
Şi-aşa va fi! Eu aşa vreau! Eu, fiica Ta sunt,
Tatăl meu carele eşti pretutindeni.

Ea va reuşi în intenţii. Neobişnuit de puternică este a sa filozofie. Şi vor trăi cu-adevărat secolele ce-or să vină-ntr-al Tatălui vis, în minunatele grădini de rai. Şi nu lasă despre ea nicio amintire. Nu o vor pomeni şi nu-i vor ridica monumente, atunci când tuturor le va deveni limpede unde se află adevărul despre omenire. Şi vor fi fericiţi oamenii în starea firească fiinţei umane, de Dumnezeu menită, fără s-o pomenească. Doar că, prin toate grădinile, florile vor înflori şi printre ele una - cea mai frumoasă - pe care o s-o cheme «Anastasia».

Eu sunt bătrân, dar vreau să mă aflu printre rândurile de oşteni ai ei. Dumneavoastră gândiţi, Vladimir, că filozofia nu este altceva decât vorbărie. Tocmai aceste vorbe rostite undeva departe în taiga, mi-au învăluit în emoţie inima şi iată, dumneavoastră personal sunteţi martorul acţiunilor concrete: arde în foc nu omenirea, ci se pârjolesc în flăcări toate acele preziceri aducătoare de

sfârşit. De asta s-au trezit şi s-au aruncat în luptă adepţii nimicirii. S-au trezit aceia care prin asta şi-au fondat ale lor filozofii, şantajând oamenii cu inevitabilul sfârşit al lumii.

— Este posibil ca nimeni înaintea Anastasiei să nu fi încercat să prevină sfârşitul lumii?

— Au existat unele timide - prin urmare ineficiente - tentative. Nici nu au fost luate în seamă. Nu a vorbit nimeni niciodată aşa ca ea. Ale nimănui vorbe nu au putut, până la ea, să-nvăluie cu promptitudine şi-atâta fericire inimile oamenilor. Şi niciodată înainte, nicio concepţie filozofică nu a atras atât de mult oamenii. Însă concepţia ei îi atrage. Biruieşte postulatele seculare ale întunericului.

Cum reuşeşte, încă nu ne este dat să-nţelegem. Se află şi un ritm deosebit în vorbele ei şi o extraordinară logică şi mai există şi altceva. Poate că... Da! Fără îndoială! Acea frază a ei: «... O energie nouă, creatoare a sclipit, vorbind într-un mod nou despre toate cele ce vedem zi de zi...» Neîndoielnic, în Univers s-a ivit o nouă energie pe care încep s-o posede tot mai mulţi oameni contemporani ai noştri. Şi încă un aspect interesant: ca o nouă concepţie filozofică semnificativă să se răspândească eficient, sunt necesare, de obicei, decenii sau chiar secole. Anastasia însă, cu a sa concepţie... în doar câţiva ani. Impresionant! Dumneavoastră aţi considerat, Vladimir, că vorbele ei sunt doar simple vorbe. Dar, nu este aşa: vorbele ei sunt atât de puternice, că iată, aceste mâini, - şi ridică o mână, se uită la ea şi continuă, - deja bătrâne, ale mele mâini materializează cuvintele ei. Şi în cenuşă se va mistui sfârşitul lumii. Aceste mâini încă mai pot contribui la prelungirea vieţii. Mâinile unui soldat din plutonul Anastasiei.

Nicolai Feodorovici, sprijinindu-se de mobilier, se apropie de birou şi ridică o carafă cu apă. Proptindu-se de

perete, se apropie anevoie şi foarte lent de fereastră şi se opri lângă glastra din care se ițea un răsad verde.

– Uite-l, a încolțit micuțul meu pui de cedru. Şi acum îl udă şi-l hrănesc mâinile mele, materializând vorbele din inima mea.

Nicolai Feodorovici se sprijini cu burta de tocul ferestrei, apucă carafa cu ambele mâini şi şopti: «N-o fi prea rece apa asta pentru tine?». Gânditor sorbi apă în gură, o ținu un timp şi, aplecându-se spre glastră, pulveriză un jet de apă peste pământul dimprejurul răsadului.

Galina, în tot acest timp, rămase prin preajmă. Şi-a făcut într-una de treabă ca să rămână în cabinet. Ne-a adus ceai, şi-a găsit de şters praful, bombănind la nesfârşit în legea ei, având de comentat tot ce spuneam sau făceam noi. Ultimul gest al lui Nicolai Feodorovici îl comentă cu voce destul de tărişoară:

– Iacă, asta mai lipsea. Se cruceşte omu' întreg la cap de vede aşa ceva. Tucma la bătrânețe să te apuci de aşa treburi?.. În căruț nu se mai suie, picioarele betege le chinuie, piciorușele istovite le pune să îmble. Da' ce n-are, să şadă-n pace? Călduț în casă, sătul, da' lui to' nu-i ajunge, puținu-i ce are.

Mi-am adus aminte cum mi-a cerut Galina să-l întâlnesc pe Nicolai Feodorovici, îngrijorată de sănătatea lui, doar că după toate acestea, negăsind un motiv real de îngrijorare, am întrebat:

– La ce v-ați gândit, Nicolai Feodorovici?

Am perceput o uşoară îngrijorare, dar a fost hotărât în răspuns:

– Am o mare rugăminte la dumneavoastră, Vladimir. Doar că, vă rog frumos, respectați-l pe bătrân.

– Spuneți, dacă pot, vă ajut.

— Am auzit că aveți de gând să adunați oameni care vor să pună bazele unui așezământ ecologic. Câte un hectar de pământ să le dați, pe care să-și încropească vatra de familie.

— Da, există așa intenție. Fondul a întocmit deja declarațiile și le-a înmânat administrațiilor locale din câteva regiuni. Din păcate, pentru moment, problema împărțirii pământului nu a fost rezolvată. Ne-au fost propuse doar mici terenuri, pentru numai câteva familii, numai că pentru a fonda un așezământ, sunt necesare cel puțin 150 de hectare, altminterea infrastructurile necesare nu se pot face.

— Vladimir, pământul îl vor împărți. Negreșit îl vor împărți.

— Bine ar fi. Atunci care este rugămintea dumneavoastră?

— Când se va începe împărțirea pământului pentru vatra de familie, și negreșit îl vor împărți în toate regiunile Rusiei, vă rog, Vladimir, nu uitați de moșneag. Băgați-mă și pe mine într-un grup de oameni. Și eu îmi doresc, până a nu mă duce, s-apuc să-mi încropesc un colțișor al meu de Patrie.

Nicolai Feodorovici era vizibil agitat și vorbi repezit și cu fervoare:

— Pentru sufletelu' meu să-l fac, pentru fiii mei și pentru nepoței. Cedruțul, uite, grijesc de el aici, în vas îl țin ca să-l sădesc cu mâinile mele pe petecuțul meu de Patrie. Nu o să fiu povară nimănui. Singur o să-mi rânduiesc totul pe hectarul meu, o să plantez o livadă și o s-o îngrădesc cu gard viu. Pe megieși o să-i ajut. Pot. Am ceva pus deoparte și încă-mi mai vin ș-acuma onorarii pentru articolele mele. Fiii... Poate că-s așa... ei, dar ajutorul bănesc nu mi l-au refuzat niciodată. Am să-mi ridic o căsuță umilă și pe megieși am să-i ajut cu bani pentru construcție.

— Da´ te uită la el, - vorbi Galina, - ce gânduri are omu´... Pin cap cum să-ți treacă, grădină să răsădești, de picioarele-ți sunt oloage? Și, colac peste pupăză, și pe megieși să-i mai ajuți. Oi, oi, să te auză oamenii... Așa lume.. ce să mai crezi? Așa casă mândră i-o rădicat feciorii... numa´ să trăiești și să te fericești de Dumnezeu și zi de zi să-I mulțămești. Da´, tot nu-i bun omulu´. Uite-te la anii lui ce-i mai lipsește. Oamenii cei buni ce să mai crează de așă oameni?

Nicolai Feodorovici a ascultat-o calm pe Galina, dar nu i-a dat o atenție deosebită, sau poate că s-a prefăcut și a continuat:

— Înțeleg bine, Vladimir, că decizia mea poate trece drept un impuls emoțional, dar nu-i întocmai așa. Decizia mea este fructul unei îndelungate meditații. Toate astea, doar în aparență pot fi extraordinare: *cottage*-ul cu toate comoditățile lui - un castel în toată legea - femeie de servici și feciorii care ocupă nu tocmai ultimele poziții în societate, numai că, în realitate, eu, până a nu o cunoaște pe Anastasia, eram mort. Da, Vladimir, chiar așa. Închipuiți-vă, trăiesc aici deja de cinci ani. Timpul mi-l petrec în mare parte în cabinetul meu... și nimănui nu-i trebuiesc. Nu pot influența nimic cu nimic. Și pe ai mei fii și nepoți, aceeași fericire îi așteaptă. Senzația de a fi mort încă de viu.

Omul, Vladimir, este socotit mort atunci când încetează să mai respire, dar nu-i adevărat. Omul moare deîndată ce devine inutil tuturor și când de el nu mai depinde nimic.

Comparativ cu *cottage*-ul meu, vecinii au case mult mai modeste. Printre ei nu am niciun prieten. Fiii mei au pretins ca familia mea să nu fie cunoscută și nici eu să nu mă împrietenesc cu nimeni. Mulți invidioși dimprejurul nostru se

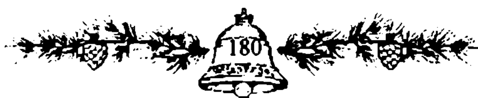
tot interesează - a cui o fi, oare, vila? Castelul? Dar ei - fiii mei - ştiau că numai ce vor afla cine sunt, îi vor intervieva pe la televiziune şi-i vor întreba „cu ce mijloace"? Şi ca să le arăţi că prin forţe proprii, oricare ar fi fost acestea... n-o să-i convingi nicicum. Aşa că, uite, stau aici zăvorât ca mort, în cabinetul meu stau şi nu mă mişc de la etajul al doilea pentru nimic în lume. Multe din lucrările mele de filozofie au fost şi mai sunt şi-acum publicate, numai că, după ce-am cunoscut-o pe Anastasia... Acum o să vă mărturisesc, Vladimir, dar vă rog, nu evaluaţi spusele mele pe baza vechilor criterii de educaţie, eu o să vă destăinui concluzia la care am ajuns. Înţelegeţi, Vladimir, chiar în această clipă se împlineşte judecata lui Dumnezeu.

— Judecata lui Dumnezeu? Unde? Cum? Şi de ce nu ştie nimeni?

— Înţelegeţi, Vladimir, noi pentru prea mult timp ne-am imaginat că acestei judecăţi vom fi supuşi cu toţii de o fiinţă groaznică şi că pedeapsa va fi teribilă... Şi că această fiinţă supremă va vorbi fiecăruia în parte şi-i va spune cu ce-a greşit şi cu ce nu, după care, tot ea va stabili măsura pedepsei pentru fiecare om şi-l va trimite pe cel judecat în rai sau în iad. Iată cât de primitiv ne-am închipuit noi judecata lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu este primitiv. El nu poate judeca aşa. El i-A dăruit omului libertatea veşnică, în timp ce judecata, oricare ar fi ea, este doar o agresiune asupra persoanei, doar o privare de libertate.

— Atunci, dumneavoastră de ce-aţi spus că tocmai în această clipă este în proces judecata Dumnezeiască?

— Repet şi susţin ce-am spus. Judecata lui Dumnezeu se desăvârşeşte chiar în clipa de faţă. Cât despre judecată, fiecare pe sine însuşi poate să se judece. Eu am înţeles ce-a făcut Anastasia. Filozofia ei, logica şi puterea, accelerează

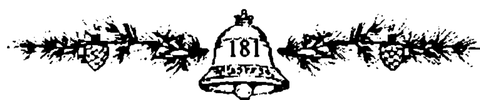
procesul. Închipuiți-vă doar, Vladimir: mulți cred în ea și pun în aplicare ideea minunatelor și Divinelor așezăminte. Toți credincioșii, în grădina Divină vor trăi. Mulți alții nu vor crede și vor rămâne acolo unde se află acum. Pe lume, totul există în strânsă corelație.

Atâta timp cât nu putem compara viața noastră cu alta, o considerăm mediocră. Doar că, atunci când credincioșii vor realiza că o altă viață este posibilă, se vor simți cu toții ca în iad. Parte din ei se simt fericiți pentru că nu pot vedea cât sunt de nefericiți. Judecata Dumnezeiască, de neînțeles pentru mintea noastră, are loc chiar în clipa de față. Și nu-i o considerație personală. Psihologi din Novosibirsk, examinând reacțiile unor țărani la spusele Anastasiei, au făcut practic aceeași descoperire. Eu nu o cunosc personal pe Anastasia, eu am citit despre concepțiile ei doar din publicații, însă concluziile trase de mine seamănă mult cu ale lor.

Oameni din multe orașe simt și înțeleg măreția evenimentelor. Profesorul Ereomkin, ale cărui versuri au fost publicate într-o colecție de autori populari, vorbește, de asemenea, prin versurile lui, despre fenomenul Anastasia. Vi le citez, Vladimir, aceste versuri de slavă dedicate Anastasiei:

În tine am văzut eu Omul,
Poate sfârșitul unui veac.. sau altuia.
Unde ai mei nepoței, zei pe pământ,
Prin a ta dorință se vor desăvârși.

Mi-au răsunat în minte aceste minunate versuri. Eu vreau ca și ai mei nepoței să trăiască printre zei și, pentru a le da această oportunitate, vreau să încep să plăsmuiesc

pentru ei un petecuț de Patrie. Ca să-mi cumpăr pământ și nu doar un hectar, pentru mine nu-i o problemă, important este cine va trăi pe lângă mine. Iată așadar motivul pentru care aș vrea să-mi rânduiesc vatra de familie în mijlocul oamenilor care gândesc ca mine. Pentru ai mei nepoți s-o întemeiez. Dintre ei se va găsi vreounu' care să vrea să trăiască acolo. Fiii... și ei își vor dori să vină și, departe de rutina vieții moderne, în încântătoarea grădină tătânească, să se odihnească. Acum vin foarte rar la mine în vizită. Dar în grădina sădită de mine vor veni mai des. Și le voi cere să mă-ngroape în grădinuța mea. Vor venii copiii... vor veni.

Eu vorbesc despre nepoți, despre fii, dar mai întâi de toate eu însumi va trebui să-mi creez o viață demnă de ființa umană... Înțelegeți, Vladimir... Această dorință de a trăi altfel și de a trece la fapte mi-a venit așa dintr-odată. Eu pot. Și voi intra și eu în rândul oștenilor Anastasiei.

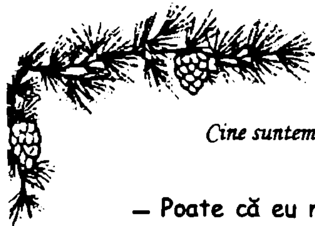
— Da' și aicea s-ar pute' trăi. De ce nu șezi aicea unde-o duci așa de bine? - vorbi Galina.

De data asta Nicolai Feodorovici s-a decis, în sfârșit, să-i răspundă. S-a întors spre ea și i-a spus:

— Eu vă înțeleg îngrijorarea, Galina Nichiforovna. Vă temeți să nu vă pierdeți serviciul și locul de trai. Nu vă neliniștiți, vă rog, eu o să vă ajut să vă ridicați o căsuță lângă mine, veți avea și o casă a dumneavoastră și pământ. Vă veți mărita, veți găsi un pețitor.

Galina și-a îndreptat zveltă toată statura, a azvârlit pe măsuța cu ziare o cârpă albă cu care, în timpul conversației noastre, ștersese, chipurile, praful de pe măsuță, și-a proțăpit mâinile în șoldurile largi, a dat să spună ceva, dar nu i-a ieșit o vorbă. Rămase gâtuită de emoție. În cele din urmă, după câteva clipe, s-a recules și cu voce șoptită a spus:

— Poate că eu nici nu vreu, lângă aşa megieş să mă aşăz... O căsuţă şi singură am să pot să-mi rădic de ne-or da pământ. Tătuţu' meu, de când eram copilă, m-a ajutat să pun ceva deoparte. Şi bănişorii la teşcherea s-or îngrămădit. Iară munca de-aicea, nu pre' îmi stă la inimă. Cui tot îi deretic eu zi de zi prin căsoaia de la etaj? Acolo nimenea nu stă, da' eu, ca o prostănacă tot grijesc şi grijesc. Nu vreu să trăiesc în megieşie, când megieşu-i făr' de glagore...

Galina se răsuci pe neaşteptate şi se retrase în camera ei. Numai că nu trecu mult şi uşa se deschise din nou. Femeia ţinea în braţe două ghivece de lut din care se întrezăreau două răsaduri la fel ca cel al lui Nicolai. Se îndreptă spre fereastră şi puse cele două ghivece lângă celălalt pe pervaz, pe urmă se întoarse în camera ei şi scoase de acolo un coş mare împletit, plin cu bucăţi de cârpe înnodate. Aşeză coşul la picioarele lui Nicolai Feodorovici şi spuse:

— Îs sământuri. Nu-s prihănite că eu le-am strâns toată vara şi toată toamna din pădure. Buruieni de leac pentru om. Acelea pe care le cresc prin saturi ca să le vândă pe la bolniţe, ca să facă leacuri din ele, nu au aşă putere. Împrăştieţi-le singuri pe pământul vostru - puterile şi sănătatea or să vă înzdrăvinească. Când or să crească, din ele fierturi iarna să beţi. Şi cedruleţulu' ca să nu-i fie urât, uite ca să nu fie síngurel, frăţiori şi pretinaşi lui... - şi Galina arătă spre fereastră unde, de-acum, stăteau trei ghivece cu răsaduri verzi, apoi se îndreptă încetişor spre ieşire, aruncând din pragul uşii: - Iertăciune să-mi daţi filozofule. Filozofia morţii poate că dumitale o cunoşteţi. A vieţii încă de-amu' s-o învăţaţi.

Era evident, din tot ce s-a petrecut în cabinetul profesorului, că pe Galina ceva o mâhnise profund. Ieşi hotărâtă. Nicolai Feodorovici făcu un pas spre ea, dar se

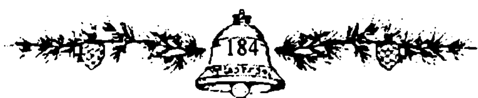
clătină. Se porni fără să se ţină de nimic. Clătinându-se, se apucă de speteaza scaunului, dar scaunul se prăvăli pe jos. Nicolai Feodorovici se clătină şi deschise braţele. Eu am sărit iute să-l ajut, dar nu am apucat. Galina ajunse deja în pragul uşii de la camera sa, dar, auzind cacialmaua produsă de scaunul care cădea şi văzându-l pe Nicolai Feodorovici cum se clătina, dintr-un salt a ajuns lângă el. Apucă să-l prindă în braţele ei vânjoase pe bătrânul care se înclinase deja pe picioarele lui fragile şi-l opri din cădere strângându-l ferm la pieptul ei abundent. Îşi eliberă apoi un braţ şi îl apucă de sub genunchi pe Nicolai Feodorovici, îl ridică în braţe ca pe un copil şi-l aşeză în scaunul său cu rotile. Şi-i vorbi în timp ce-i învelea picioarele:

— Uite la el, - oşteanu′ Anastasiei, văleu de el; batăr de ar fi oştean, da′ el nici pufan să nu-l chemi.

Nicolai Feodorovici atinse mâna Galinei care-i stătea la picioare şi îi vorbi, de data asta, tutuind-o:

— Iartă-mă, Galea. Eu am crezut că tu râzi de visele mele, însă tu...

— Eu râd? Ca şi cum aş fi eu cea mai făr′ de minte de pe lume. - îi răspunse femeia fără să piardă vreme. - Eu, sară de sară mă frământ în inima mea şi mă to′gândesc şi mă gândesc... cum ierbile de leac să le sămăn, da din celea de leac bune şi mă frământ cum să le oploşesc mai bine, dragile de ele, ca să i le fierb şi numa′ ce le be să şi prinză iar putere. Şi sorghitură bună să-i fierb din prospături şi nu din tot felu′ de chimicale fără miros. Cu lapte proaspăt fiert îl hrănesc şi nu cu din cela pasturizat şi mort. Şi numa′ ce se înzdrăveneşte, dragu′ de el, poate c-am să-i fac ş-un pruncuşor. Nu am mai râs eu defel. Am vorbit numa′aşă, mai apăsat, ca să-l văd, cât de cutezător îi şi dacă nu se dă bătut la jumatea drumului.

— Decizia mea este definitivă, nu o să mă răzgândesc.

— Şi de aşă-i, nu mă goni atuncea prin megieşi. Şi nu-ţi arvuni fimeie din străini.

— Eu nu te-am alungat, Galea, numai că nici măcar nu mi-a trecut prin cap că tu ai vrea să stai alături de mine şi altundeva decât în confortabilul meu *cottage*. Eu sunt fericit de dorinţa ta. Îţi mulţumesc pentru măreţia ei. Nici prin cap nu mi-a trecut...

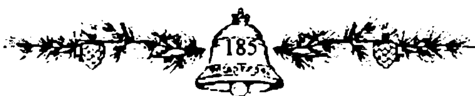
— Şi ce era aşa greu de închipuit aicea? Baba numa′ bine se potriveşte lângă soldatu′ ei. Când am cetit despre Anastasia... Batăr că pe cuvinte am cetit, multă vreme, încet-încet, da′ am priceput îndată. Noi, fimeile toate, numadecât pe urmele Anastasiei să călcăm. Şi uite-aşă, m-am hotărât să fiu a ta Anastasie, de soaţă. Noi, toate fimeile, ca şi Anastasia, soaţe bune să fim. Soldăţăi nu are ea încă vrednici, da acolo, numa′ nişte pufani pricăjiţi. Noi fiemile a s-o ajutăm şi a să biruiască.

— Îţi mulţumesc, Galina. Aşadar, dumneavoastră, Galina Nichiforovna, aţi citit... Şi aţi meditat în fiecare seară...

— Am cetit toate cărticelele lu′ Anastasia, le-am cetit şi sara mă gândem. Da′ şi nu măi îmi grăiţi ca la o străină. Mai demult am vrut să vă rog, mai degrabă Galea să fiu eu.

— Foarte bine, Galea, cât de interesant v-aţi exprimat când v-aţi supărat, ce interesant: <<Filozofia morţii dumneavoastră o cunoaşteţi, pe cea a vieţii încă mai trebuie s-o deprindeţi.>> Atât de profundă este deosebirea dintre cele două orientări filozofice antagoniste. Atât de riguros le-aţi definit şi delimitat: filozofia morţii şi filozofia vieţii. Impresionant! Anastasia este filozofia vieţii. Da! Este evident că e aşa, impresionant!

Nicolai Feodorovici, tulburat şi cu tandreţe îi mângâ-

ie mâna Galinei, după care, gâtuit de emoție, adăugă: Sunteți un filozof, Galina, eu nici nu mi-am închipuit.

Întorcându-se către mine, spuse apoi:

— Nu sunt dubii, noi va trebui să medităm încă îndelung la multe aspecte filozofice şi cu ajutorul conceptelor ezoterice. Eu mă străduiesc s-o accept pe Anastasia ca om - un om care este aşa cum ar trebui să fim cu toții. Însă completa acceptare a acestei condiții de om asemănător nouă este încețoşată de neînțelegerea unor capacități ale ei.

Dumneavoastră, Vladimir, ați zugrăvit un episod în care ea a salvat de la distanță un grup de oameni de la torturi. Ea i-a salvat, însă, vă amintiți, a pierdut cunoştința, a devenit palidă şi împrejurul ei iarba verde s-a albit. Ce a declanşat acest mecanism, de ce a pălit ea, de ce s-a albit totul împrejuru-i? Nu am avut ocazia să aflu despre cazuri similare, chiar am discutat şi cu ezoterişti. Nu le este cunoscut un fenomen asemănător nici filozofilor, nici fizicienilor şi nici ezoteriştilor.

— Cum aşă, nu le este cunoscut, - se băgă în vorbă Galina care şedea pe covor la picioarele profesorului, - şi ce-i de cunoscut aicea, da´ ochii să le scoți ar trebui?

— Cui să-i scoți ochii, Galina? Dumneavoastră aveți o opinie şi despre acest fenomen? - întrebă mirat Nicolai Feodorovici, adresându-i-se femeii.

Cu promptitudine, Galina răspunse:

— Îi aşa de clar şi limpede, ca şi lumina zilei. Că pe omu´ care-l năpăstuiesc năcazurile, tot felu´ de răle şi primejdii sau vorbe de ocară, omul se gălbejeşte la față. Devine palid, aşadar. Se gălbejeşte atuncea când lasă veninul să-i vină asupră şi îl arde-n el, când se frământă şi înăbuşă înlăuntru´ lui şi devine palid, în viață multe cazuri sunt. Anastasia, aceste veninuri le înăbuşă-n ea, iar iarba devine albă, pentru c-ar vre s-o ajute şi după mine, aşa ochi

răi mai bine să-i scoți.

— Chiar așa, este adevărat, de fapt. Albesc mulți oameni, - spuse mirat Nicolai Feodorovici, privind cu atenție la Galina și adăugă: - mai bine spus, omul se îngălbenește la chip când nu respinge neplăcerile, ba dimpotrivă, încearcă să le înăbușe în el. Și este adevărat! Cât este de simplu totul. Anastasia înăbușă în ea energia agresivă care-i este trimisă. Dacă ar fi s-o respingă nu s-ar diminua în spațiu și ar putea să cadă asupra altor oameni. Anastasia, însă, nu vrea asta. În acest fel, multă energie agresivă vor trimite către ea. Multă, de-a lungul veacurilor înmagazinată și chiar și-n zilele noastre de adepții filozofiei morții generată. Și cine este în putere să țină piept unui potop asemănător? Cine? Rezistă, Anastasia. Rezistă, măreț oștean!

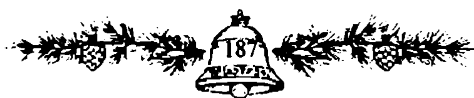
— Ea rezistă! Amuș o agiutăm și noi. Numa' ce-am început să împrăștii cărțuliile prin târguri, gospodinele toate care-au cetit, acuma pe la colțuri s-adună. Eu le-am dat și sămânță de cedru, lor. Ele au însămânțat. Și despre ierburile de leac le-am vorbit. Și ele grăiesc: «trebuie făcut ceva. Clar lucru că bărbați nu putem fi, cum a propus una din ele... însă copiii, să ne gândim bine, de la cine să-i naștem!»

— Cum așa, Galina? - întrebă din nou mirat Nicolai Feodorovici. - aveți deja o tabără a voastră?

— Ba nu. Ce tabără? Noi numa' așa câte-oleacă ne strângem pe la dosuri și despre viață mai sporovăim.

— Și bărbați de ce să fiți? Cum de i-a venit ideea?

— Cum, de ne-o venit ideea? Da' ce i-o apucat? Hai, prunci să le facem, noi să-i naștem, dar culcuș pentru puișorii noștri nu este. Și, atuncea, de nu ești în stare, cuib să faci, la ce ceri prunc? Acea fimeie, mulțămită ar fi de al său bărbat, când în ochii ei copii preablagosloviți se joacă. O învățătoare a venit la noi deja în vro două rânduri. Vorbește

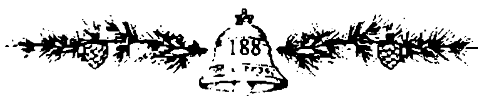
că nişte factori, acolo psihologici, îi încurcă, în ei să creadă, tot aşteaptă şi aşteaptă un credit de peste mări. Sindrom îl cheamă ea. Neîncrederea în sine. Toate soiurile de motive născoceşte aist sindrom numa´ ca să nu le dea voie cuib să-şi facă.

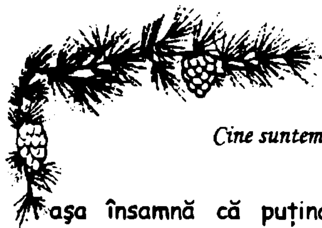
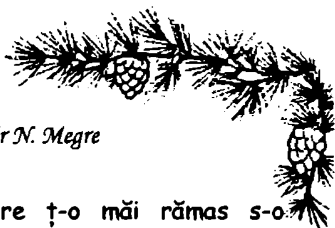
Şi le-a mai spus învăţătoarea ceea, gospodinelor, că creditul peste vro câţva ani totuna or să trebuiască să-l întoarcă. Poate douăzeci, poate treizeci, nu ţin minte. Numa´ un lucru a spus ea: că va trebui întors cu ceva mai mult decât a fost primit. Atuncea, iasă că bărbaţii pe-ai lor copii ce-o să-i aibe, i-o´ vândut deja?

— De unde această comparaţie, Galina?

— Da´ cum, de unde, de unde? Astăzi, bărbaţii s-or prosternat şi iau bani cu camătă. Şi-napoi ca să-i întoarne, cine o să-i întoarne? Copilaşii care-s mititei acuma, vor trebui zălogu´ îndărăt să-l deie. Copilaşii care nici nu s-au născut încă. Şi nu numa´ aceia, da´ şi ceva pe deasupră, copiii noştri vor trebui să-ntoarcă. Numa´ cum au început gospodinele să vază treaba asta cum îi, s-au răcăduit la bărbaţi, boturile să le spargă pentru copiii lor. Eu gândesc, nu ne trebuie nouă bani de pe niciunde s-aşteptăm, musai tre´ să ne gândim singuri să-i ajutăm, sărăcuţii.

Când, odată am vrut să văz cum îi la gust salamu´ de peste graniţă, numa´ ce l-am gustat, inima de lăcrimi mi s-a împlut şi aşă de tare-am vrut slană ucrainiană cui o făcut salamul să-i trimăt şi trandafir de casă. Dumnezeule meu milostiv. Nici nu-şi închipuie oamenii de prin aceste ţări cum trebuie să fie salamu´. Nu trebuie luate credite de´ieste, bani nenorociţi îs aiştea, nicio pricopsală n-ar s-aducă, ba numa´ nacazuri. Dar nici să-i bată, zic eu, aşa cum s-a gândit o fimeie care ne-o îndemnat să-i ciomăgim pe toţi bărbaţii. Nici o fimeie nu s-onvoit. Da´ cum să te-nvoieşti? Ca să faci

aşa însamnă că puţina minte care ţ-o măi rămas s-o prăpădeşti. Şi uite-aşă, fimeile sporovăiesc între ele şi se plâng ce biată viaţă bărbaţii le-o gătit. Numa' eu mă fălesc şi spun că al meu om s-o dişteptat. Cuibuşoru' s-o apucat să-l facă.

— Al tău om? Cine-i?

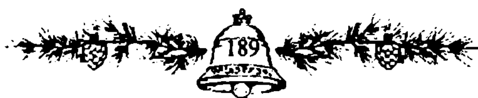
— Cum, cine? Despre tine le-am vorbit eu. Cum îţi creşti cedrişoru', cum mi-ai cerut tăblie din scânduri să-ţi fac rost şi linie mare. Aceea de pe masă, - Galina arătă spre tabla de desen tehnic de pe biroul profesorului, - iară eu le-am povestit cum m-ai întrebat ce copaci îs măi potriviţi ca să-mprejmuiască hectarul şi ai însemnat pe hârtiile tale, ai desenat satul de munte în care au să trăiască numa' oameni buni. Foile ţie nu ţi-or ajuns şi mi-ai cerut, mai multe foi ca să-ţi aduc şi scânduri şi linii.

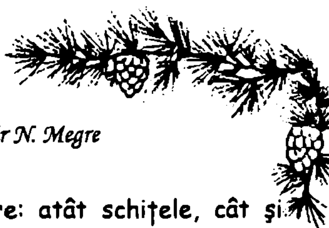
Când fimeilor le-am zis, s-au prins să meargă cu mine după scândura ceea. Care era mai scumpă şi mai frumoasă am ales-o: «Nu te zgârci, Galina». Ele m-o ajutat, da' ochii lor erau invidioşi. Invidiază, zdohniturile, că pruncii mei or să vină pe lume în minunată livadă, în vatra familiei şi printre oamenii buni. Da' eu nu mă supăr pe ele, invidioasele, pe toate fericite-aş vre să le văz. Au pus mână de la mână şi mi-au cumpărat un aparat de fotografiat, să fotografiez tabloul mi-o cerut. Eu am luat aparatu', ele m-o lămurit pe care buton să apăs şi prin ce gemuleţ să mă uit. Da' eu tot n-am îndrăznit să-ţi cer voie şi butonaşu' nu l-am mai apăsat.

— Şi bine ai făcut, Galina, că nu ai fotografiat proiectul fără permisiune. Când voi termina, atunci, poate că îl voi publica, ca pe o variantă a satului din viitor.

— Tu nici n-ai să găteşti digrabă şi la viitorul fericit, fimeile, de pe-amuş, nu mai au răbdare măcar o privire să-şi azvârle. A ieşit frumos tablou din schiţa ta.

— De ce consideri că nu voi termina curând? Totul

este aproape gata pentru publicare: atât schiţele, cât şi detaliile în culori.

— Da′ eu aşă ş-am grăit, frumos tablou ţ-o ieşit. Da′ nu trebuie publicat ca lumea să facă la fel, fimeilor poţi să li-l arăţi, gospodinelor cu care mă văd eu le-am explicat că acol-s ceva nepotriviri.

Nicolai Feodorovici s-a apropiat în grabă de biroul de lucru cu proiectul. Pe el se distingeau câteva loturi dintr-un sat al viitorului schiţate în culori. Se vedeau căsuţele, grădinile, se vedeau gardurile vii şi iazurile... În genere, era bine realizat şi toate detaliile frumos dispuse.

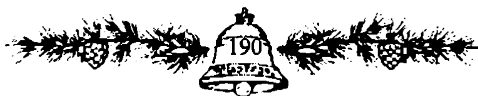
— Unde-ai găsit tu imperfecţiunile şi greşelile? - a întrebat-o profesorul pe Galina care tocmai se pornise spre el.

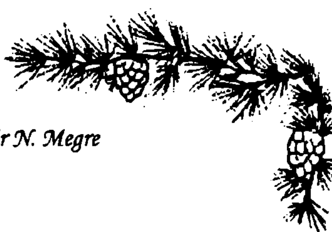
— Soarele nu l-ai desenat pe tablou. De-l desenai, atuncea şi umbrele trebuie să le faci. Şi dacă desenai umbrele avei să-nţelegi că la răsărit nu poţi răsădi pomii înalţi, că umbresc straturile. Trebuiesc sădiţi în altă parte.

— Aşa? Da, este posibil... Ai fi putut să-mi spui mai demult. Dar nu e bai, eu am schiţat doar... Şi tu, Galina, te gândeşti să naşti un prunc?

— Chiar aşă. Tu fă-ţi antrenamentele tale acu′. Când pe vatra ta ai să păşăşti, ai să ieşi din groapă. Iar eu am să te hrănesc cu poamele pământulu′ şi o să-ţi dau să bei fierturi de leac. Şi primăvara a să vină şi a să vezi cum pe petecuţu′ tău de pământ se trezesc toate la viaţă şi înfloresc. Şi puterea ai să ţi-o resimţi ş-atuncea am să-ţi nasc prunc.

Galina se lăsă din nou pe covor la picioarele lui Nicolai Feodorovici, acoperindu-i cu palmele mâinile bătrânului profesor de filozofie, sprijinite pe braţele fotoliului. Pe departe de a mai fi tânără, Galina era totuşi o femeie în putere, robustă la corp şi sănătoasă şi dădea impresia de

femeie tandră şi chiar frumoasă.

Sfatul lor a încetat, într-un moment plăcut al dialogului, s-au cufundat efectiv într-o filozofie a vieţii, iar eu m-am simţit în plus şi într-o oarecare confuzie aşa că am intervenit:

— Eu ar cam trebui să plec, Nicolai Feodorovici. Altminterea o să pierd avionul.

— Numa' oleacă, mă duc să aduc nişte piroghi, - spuse Galina şi sări în picioare - şi o ţâr' de măgiun pentru drum, numadecât îţi aduc.

Nicolai Feodorovici s-a ridicat încetişor din fotoliu şi s-a sprijinit cu o mână de birou. Pe cealaltă a întins-o ca să dăm noroc. Strânsoarea nu mai era deja de om bătrân.

— Plecaţi-vă dinaintea Anastasiei din partea mea, Vladimir. Şi, vă rog, transmiteţi-i: negreşit va învinge filozofia vieţii. Îi mulţumesc.

— O să-i transmit.

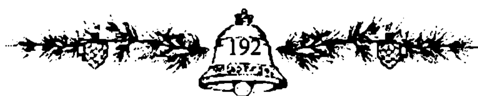

Cine ghidează cazualitatea?

Din momentul ieşirii primului tiraj al cărţii despre Anastasia, au început să apară unele articole scrise de niscaiva studioşi care o defineau pe Anastasia <<fenomen>>. În multe din ele se vorbea şi despre mine. De fiecare dată când mi se întâmpla să citesc câte un articol din acestea care mă puneau în lumină proastă, era ca şi cum picioarele m-ar fi părăsit o zi, două, uneori chiar o săptămână. În cele din urmă îmi reveneam... de data asta, însă...

Unul din cititorii prezenţi la conferinţa ţinută la Moscova mi-a înmânat o casetă audio pe care mi-a spus că era înregistrată lucrarea prezentată la una din întrunirile de studiu şi aplicaţii practice ale unui grup de cercetători ştiinţifici. Grupul în discuţie se ocupa în mod expres cu studiul fenomenului <<Anastasia>>.

Am ascultat înregistrarea abia la câteva zile după aceea. Ceea ce era acolo înregistrat, pentru mine, nu avea precedent. După ce-am pătruns sensul celor auzite, nu numai

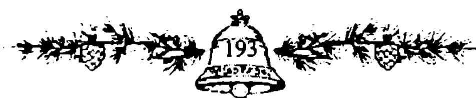

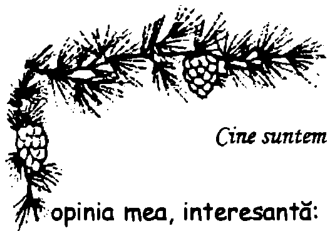
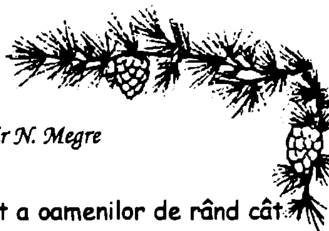

că mi s-au tăiat picioarele, dar păreau să mă fi lăsat cu totul. Am fost cuprins de senzaţia de neputinţă generală. Înainte de a primi această casetă tocmai plănuisem o vizită în taiga la Anastasia şi la fiul meu, doar că, după ce-am ascultat-o n-am mai plecat nicăieri. O să vă expun aici, pe scurt, ce era imprimat pe casetă.

«Stimaţi colegi, vă prezint, cu această ocazie, câteva din studiile şi raţionamentele pe care le-a făcut grupul de oameni de ştiinţă - colaboratori - sub conducerea mea care, timp de trei ani, a efectuat cercetări asupra fenomenului nou apărut, căruia i s-a dat numele de „Fenomenul Anastasia".

În referatul pe care-l voi expune aici, voi folosi expresia „Anastasia" nu numai pentru a prescurta, dar şi pentru că, de-a lungul studiilor făcute, fenomenului i-a fost dat tocmai acest nume. Nu excludem ca pe viitor să-i fie găsită o denumire mai obiectivă şi mai în acord cu definiţiile ştiinţifice. Pentru moment ne vine greu să o definim altfel, deoarece - asta este convingerea mea - ne-am lovit de „ceva" care depăşeşte limitele conceptuale ale ştiinţei tradiţionale şi probabil ale ştiinţei moderne în ansamblu. Am stabilit preliminar trei direcţii de cercetare şi anume: autenticitatea evenimentelor descrise în cărţile scriitorului V.N. Megre, cărţile însăşi şi reacţia comunităţii în urma lecturii acestor cărţi.

Autenticitatea sau neautenticitatea evenimentelor descrise în cărţi, în numai o jumătate de an, s-a dovedit a fi un aspect lipsit de orice relevanţă. Turbulenta reacţie emoţională a majorităţii cititorilor intraţi în contact cu cărţile lui V. N. Megre se produce indiferent de autenticitatea evenimentelor descrise. Reacţia maselor este dată de cu totul alţi factori. Totodată, timpul petrecut, mijloacele şi potenţialul intelectual cheltuite de noi, ne-au purtat spre o nouă descoperire, în

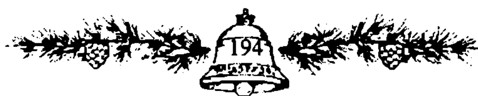
opinia mea, interesantă: dorința, atât a oamenilor de rând cât și a studioșilor sau a unor grupuri de savanți, de a pune la îndoială existența Anastasiei, de fapt perpetuează fenomenul.

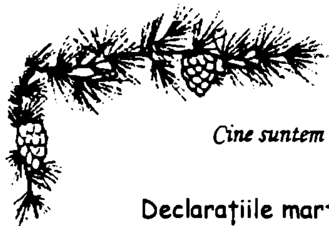
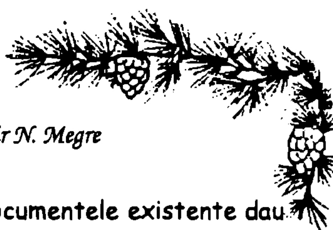
Tocmai răspândirea îndoielii „există - nu există?" i-a conferit fenomenului puterea de a pătrunde în societate la nivelul tuturor păturilor sociale. Negarea existenței Anastasiei anihilează, în realitate, orice acțiune împotriva intențiilor ei. Nu există ea, nu există obiectul cercetării, prin urmare, nimic de contracarat. Totuși, reacția declanșată de spusele Anastasiei în rândul maselor impune continuarea necondiționată a cercetării și atribuirea unei definiții ei și capacităților ei intelectuale.

În ceea ce privește autenticitatea evenimentelor descrise în cărți am tras următoarea concluzie:

Descriind evenimentele, autorul nu numai că nu s-a prezentat sub nume fals, dar nici măcar numele oamenilor care au participat la cele descrise nu le-a denaturat. Nu a schimbat nici numele reale de familie și nici locul acțiunii, dimpotrivă a prezentat obiectiv și imparțial majoritatea situațiilor. Unele din aceste pasaje sunt repurtate în prima carte, în episodul în care Megre vorbește despre flirtul pe care l-a avut el și căpitanul vasului cu două țărăncuțe, în timpul unei croaziere cu nava lui pe Obi´. Tot cu această ocazie, membrii echipajului mărturisesc apariția pe vas a unei tinere femei, tăcută și foarte liniștită, îmbrobodită cu batic. V. Megre i-a făcut femeii de ghid pe vas, după care, amândoi s-au retras în cabina lui personală.

Tot din cartea întâi aflăm și că aceasta a fost cea dintâi apariție a pustnicei siberiene Anastasia pe impunătorul vas comercial al lui Megre. Prima întâlnire dintre afaceristul Vladimir Megre și eremita siberiană, Anastasia și totodată primul lor dialog.

Declarațiile martorilor şi documentele existente dau coerență cronologiei evenimentelor descrise în ,carte. Se vorbeşte despre situații şi mai ieşite din comun de care, directe sau indirecte, se fac responsabile acțiunile lui Megre. O dovadă elocventă, de exemplu, este istoricul bolii, din fişa medicală; analizele, durata bolii şi subita îndreptare a sănătății lui Megre pe timpul internării în spitalul din Novosibirsk.

Cercetările ne-au purtat spre concluzia că însănătoşirea a survenit imediat după prescrierea de către medici a uleiului de cedru adus în spital de o femeie necunoscută.

Nu ascund faptul că, făcând o acurată analiză a autenticității evenimentelor narate în carte şi beneficiind şi de serviciile puse la dispoziție de echipele de criminologi, am fi putut confirma sau contrazice multe detalii.

Cea mai convingătoare a fost apariția unei intense şi nemaiîntâlnite reacții în societatea noastră, reacție produsă de lectura cărților lui Megre, sau mai exact spus, de afirmațiile făcute de Anastasia. Marea majoritate a cititorilor este interesată de monoloagele Anastasiei, relației intime dintre cei doi nedându-i-se o importanță deosebită.

Încă primele cercetări ale reacției în discuție şi, mai ales, efectele ei contemporane, mărturisesc indiscutabil că acel «ceva», - Anastasia -, exercită o influență vădită asupra societății contemporane.

Zona de influență continuă să se lărgească chiar şi în momentul de față. În condițiile date, chiar şi cele mai stranii reacții vor trebui tratate cu multă acuratețe, vor trebui analizate şi pătrunse. Fenomenul „Anastasia", în adevăratul sens al cuvântului, posedă puteri şi capacități pe care nici conştiința şi nici mințile noastre nu le pot pătrunde complet.

În capitolul „Dincolo de epoca forțelor obscure" din

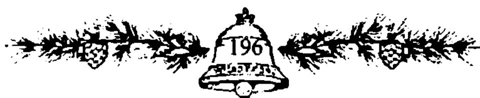

cartea întâi a lui V. Megre, „fenomenul" nu numai că anticipează apariția cărților, ci și explică cum și cu ajutorul a ce reușește să antreneze mințile și conștiința oamenilor. Anastasia, în monologul ei, susține că a cules din toate vremurile cele mai bune combinații de sunete aflate în Univers, care vor avea influență binefăcătoare asupra oamenilor. Mai afirmă că este foarte simplu: „după cum poți vedea, aceasta este o simplă traversare a combinațiilor de semne prin adâncul veșniciei și infinitatea Cosmosului, precisă în gânduri, înțelesuri și scop".

Membrii grupului nostru au ajuns cu toții la aceeași concluzie: afirmația este o plăsmuire. Raționamentul care ne-a purtat spre o astfel de concluzie este logic și incontestabil: chiar dacă în carte ar exista unele combinații neobișnuite, cum ar putea ele să influențeze cititorii, atâta timp cât lipsește tocmai instrumentul care să le reproducă? Cartea nu poate reproduce sunete, prin urmare nu poate reda auzului uman „sunetele Universului", adunate, chipurile, de Anastasia.

În acest context, ceva mai târziu Anastasia a răspuns: „Este adevărat. Cartea nu emite niciun sunet, dar este ca o partitură de note. Cititorul, înăuntrul său, cele scrise și le face să sune. Așa că formulele ascunse în texte sună în nespusele forme primordiale. Aceste sunete poartă atât Adevărul cât și vindecarea... iar ceea ce în Suflet cântă, niciun instrument artificial nu poate reproduce".

În cartea a treia „Spațiul de Iubire", Megre reproduce dialogul dintre Anastasia și oamenii de știință, numai că, din motive necunoscute, îl reproduce doar parțial. Sau, luând în considerație că la apariția cărții contribuie și fenomenul însuși, este posibil ca tocmai acesta să ascundă în mod deliberat continuarea răspunsului Anastasiei. De ce? Poate

pentru a-i pune pe sceptici în imposibilitatea de a face ceva? Un lucru este cert aici: există dovezile incredibilei apariții a Anastasiei!

Voi prezenta în continuare urmarea dialogului dintre Anastasia și oamenii de știință. Afirmației oponentului, *niciodată și nicăieri nu a fost dovedit că omul ar mai poseda și alte modalități organice de a reproduce sunete în afara mecanismului vorbirii,* a urmat acest răspuns al Anastasiei:

— A fost dovedit. Pot să vă aduc un exemplu.

— Numai că acest exemplu trebuie să fie cunoscut multora.

— Sigur că da. Ludwig van Beethoven.

— Ce vrea să spună acest nume?

— „Oda Bucuriei" - așa se intitulează simfonia a noua a lui Ludwig van Beethoven. A fost compusă pentru cor mare și orchestră.

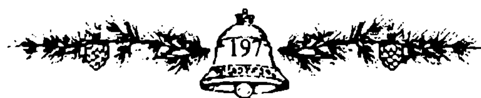
— Să presupunem că este așa, dar cum poate dovedi exemplul adus de dumneavoastră apariția sunetelor înăuntrul cititorului?

— Sunetele izvorâte înăuntrul cititorului le poate auzi doar cititorul însuși.

— Vedeți așadar?! Doar el singur. Prin urmare, nu există dovezi. Așa că exemplul dumneavoastră cu simfonia lui Beethoven nu este elocvent.

— Ludwig van Beethoven, în timp ce compunea simfonia „Oda Bucuriei" era surd... - răspunse Anastasia. Biografia lui Beethoven vă poate confirma asta. Și, chiar mai mult, orchestra care a interpretat simfonia în premieră, a fost dirijată de însuși compozitorul surd.

După ce am luat cunoștință de acest fapt istoric, ulterioarele afirmații ale Anastasiei nu au mai trezit îndoieli: „Oricare literă sau combinație de litere în parte, rostite în

oricare text, se poate transforma în sunete. Fiecare pagină scrisă poate fi asemuită cu o partitură de note. Întrebarea este numai: cine şi cum poate aşterne literele-note? Vor da naştere ele unei mărețe simfonii sau unui haos zgomotos? Şi încă o întrebare: în toți se află, oare, un instrument îndeajuns de desăvârşit care să poată să interpreteze înăuntru lor un întreg ansamblu orchestral?"

Ulterior, cercetătorii grupului nostru au ajuns la această concluzie: «Declarațiile Anastasiei referitoare la: exploziile declanşate, posibilitatea de deplasare prin generarea de vacuum, curățirea aerului, procesele agrotehnice, valoarea uleiul de cedru în vindecarea multor boli, energia eliberată de gândul oamenilor şi încă multe altele, cer o atenție deosebită din partea grupurilor de ştiință».

Prin această deducție, grupul nostru nu pretinde la întâietatea descoperirii. Contemporan cu noi sau poate mai înainte, această descoperire au făcut-o învățații din Novosibirsk. Ca mărturie a acestui fapt stă intervenția responsabilului centrului de cercetări novosiberian, Speranskovo. În lucrarea psihologului novosiberian Jutikovoi „Mai bine să crezi", publicată în urma cercetărilor de sociologie efectuate, se spune:

«Raportul cu însăşi Anastasia nu este condiționat de existența sau absența unei diplome universitare sau de nivelul de pregătire atins; depinde foarte mult de caracterul omului, de scala de valori, de acțiunile conştiente sau inconştiente - mai concret spus, de personalitatea omului şi de toate elementele acesteia. Mai depinde şi de dorința persoanei de a o accepta sau nu pe Anastasia ca pe o realitate şi de cât de deschisă îi este conştiința. De disponibilitatea omului de a accepta sau respinge excepționalul sau ieşitul din comun. Cele dezvăluite şi felul în care ele au fost dezvăluite, sunt strâns

legate de extraordinaritatea vremurilor noastre şi este pe măsura nivelului propriei conştiinţe>>.

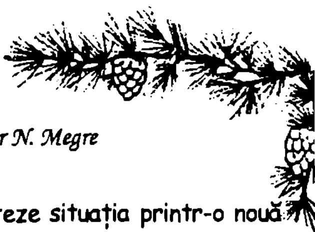
Studiile novosiberienilor s-ar fi putut împinge, cu siguranţă, mult mai departe, însă ei nu au fost finanţaţi, ca noi, de Academia de ştiinţe a Siberiei. Organizaţia noastră, datorită oportunităţii pe care-a avut-o, de a fi însărcinată şi, implicit, de a fi susţinută cu mijloacele financiare necesare, astăzi este în măsură să afirme cu tărie şi probatoriu că civilizaţia contemporană s-a lovit de un fenomen mai înainte necercetat, prin urmare, privat de o definiţie ştiinţifică adecvată. Se cere aşadar o analiză aprofundată, ca de altfel în orice studiu ştiinţific, atât în plan fizic, psihologic cât şi ezoteric. Procesele care au loc astăzi în societate ca efect implicit al fenomenului „Anastasia" sunt evidente şi reale, ceea ce ne pune în postura de a nu putea şi a nu avea dreptul să le privăm de importanţa cuvenită.

Unele întâmplări descrise de V. Megre în cărţile sale par, la prima vedere, născociri, fapt care ne-a indus în eroare şi ne-a făcut să le punem autenticitatea la îndoială. Printre astea, ultimele evenimente în care-a fost implicat autorul, dar care nu au fost povestite în cărţi, sunt şi mai neverosimile. Doar că acest incredibil se petrece deja, iar noi a trebuit să facem deducţii în care nouă înşine ne vine greu să credem.

Una din aceste deducţii este că Vladimir Megre nu există. Studiul biografiei lui pentru a explica cele petrecute este lipsit de sens.

Incredibilă la prima vedere, deducţia, în realitate, ridică şi explică o serie întreagă de fapte printre care: cum a reuşit un afacerist siberian obişnuit să devină pe neaşteptate scriitor? A scris deja mai multe cărţi care s-au poziţionat printre cele mai faimoase din Rusia. Ipoteza avansată de mijloacele de informare în masă, privită mai de aproape, nu este deloc convingătoare: «Un

afacerist falit a hotărât să-şi reabiliteze situaţia printr-o nouă activitate - creaţia literară». Sunt mulţi oamenii de afaceri din Rusia care astăzi falimentează, cu toate astea niciun altul nu a devenit scriitor faimos.

«A reuşit să inventeze un subiect senzaţional» - ce legătură are subiectul? Editurile ezoterice nu fac altceva decât să publice săptămânal materiale senzaţionale cu fenomene paranormale, super-vraci, farfurii zburătoare şi extratereştri. Publicul cititor aproape că nu-i mai ia în seamă. Cu toate că, după cum bine se ştie, aceste materiale sunt pregătite de ziarişti profesionişti şi scriitori de talie.

«Cărţile lui Megre au fost promovate masiv». Dimpotrivă, chiar în acest moment, multe edituri se bat să-şi facă un nume pe seama cărţilor lui. Putem afirma cu convingere că primele cărţi ale lui Megre s-au vândut chiar fără ajutorul librăriilor. Primele trei cărţi nu au fost publicate de o editură şi au fost răspândite fără a apela la reţelele de librării. Tipografia a unsprezecea a Moscovei, care îndeobşte nu se ocupă de carte, pentru cărţile lui Megre a găsit, totuşi, spaţiu în activitatea sa, iar angrosiştii au investit anticipat bani pe tipărirea cărţilor.

Cărţile lui Megre s-au răspândit nemijlocit prin reţeaua de comercianţi de carte, contrapunându-se oricărui standard prestabilit de distribuire al cărţilor şi toate astea în pofida statisticilor făcute de asociaţiile din domeniu care prevedeau o reducere drastică a cererii pe piaţa literaturii scrise.

Aşadar, ce se înţelege de aici? Că Vladimir Megre a devenit un geniu aşa... peste noapte? Nu. Nu s-a întâmplat totul dintr-odată. Repet: Vladimir Megre - faimosul afacerist, în Siberia cunoscut de toţi - astăzi nu mai există. Multe din spusele Anastasiei încă din prima carte stau mărturie neclintită veridicităţii concluziei trase de noi.

Haideți să ne-amintim vorbele ei adresate lui Vladimir:

<<Totul este foarte simplu - tu vei scrie această carte, ghidat doar de suflet şi de sentimente. Nu ai putea s-o faci altminterea, pentru că nu stăpâneşti tehnica scrierii, cu aceste sentimente se poate face *TOTUL*. Aceste sentimente sunt deja în tine. Atât ale mele cât şi ale tale.>>

Fiți atenți la ultimele cuvinte ale Anastasiei: <<Aceste sentimente sunt deja în tine. Atât ale mele cât şi ale tale>>. Prin urmare, sentimentelor de percepție de sine în contextul lumii ale lui Megre li s-au adăugat cele ale Anastasiei. Nu vom încerca acum să aflăm nici pe baza cărui fenomen, nici cum a avut loc această uniune. Îl vom accepta ca un fapt în sine din care reiese această concluzie logică: dacă unei determinate entități i se alătură o altă entitate, atunci, din uniunea celor două, ia naştere o a treia entitate de sine stătătoare.

Pe baza acestor considerente, data de naştere a actualului Megre nu poate fi stabilită după actul de naştere oficial. Mult mai fundamentată va fi stabilirea datei în anul 1994, în momentul întâlnirii cu Anastasia.

Noul individ, în pofida asemănării cu imaginea fostului Megre, nu este în măsură să justifice profundele deosebiri date de înclinația spre creația artistică şi de capacitatea de a ține trează atenția publicului - mai bine de cinci ore în şir - aşa cum am putut verifica în două rânduri, la conferințele cu cititorii, ținute în oraşul Ghelendjyk din regiunea Krasnodar. Acest fapt şi-a găsit spațiu de polemică şi în rândul publicațiilor periodice centrale.

Mulți ziarişti şi analişti, făcând cercetări şi analizând evenimentele în care Megre a fost implicat - doar cele descrise în cărți - au tendința, în mod extrem de agresiv,

atât în plan subconştient cât şi pe faţă, să dea de înţeles că «aşa ceva nu este posibil».

Stimaţi colegi, sunt înclinat să cred - şi nu iresponsabil - că o să vă convingeţi din ceea ce urmează, că afirmaţia de mai sus nu este altceva decât o reacţie de autoprotecţie a celor ale căror conştiinţă şi inteligenţă nu sunt în măsură să întrevadă esenţa celor petrecute.

Megre însuşi, mai bine zis o parte a „Eu-lui" său, nu este în măsură să conştientizeze mare parte din cele ce i s-au petrecut. Se obişnuieşte pur şi simplu gradual cu ele, mai întâi luându-le - toate aceste evenimente neverosimile - drept simple sau obişnuite întâmplări, fapt care-l protejează eficient de la o eventuală prăbuşire psihică. Sunt de părere că nici el, cum de altfel nici mulţi cititori ai săi, nu a dat o deosebită importanţă frazei rostite de Anastasia încă la prima lor întâlnire. La refuzul lui Megre:
«Nici măcar n-o să încerc să scriu ceva!», Anastasia i-a răspuns: «Dimpotrivă, vei scrie. *ELE* au pus deja în mişcare un întreg complex de conjuncturi care te vor constrânge s-o faci.»

Acest dialog este prezentat în prima carte, dar în cărţile următoare, Megre nu mai revine cu întrebarea: cine sunt aceste misterioase „ELE"? După ce-au avut informaţiile necesare, colaboratorii grupului nostru au analizat încă odată, cu şi mai multă atenţie, dialogurile din prima carte şi au subliniat punctele răspândite prin carte unde sunt pomenite aceste „ELE". Iată cum aduce vorba Anastasia despre aceste „ELE":

«Dacă nu ar fi vrut *ELE* şi un pic şi eu, a doua ta expediţie nu ar fi fost posibilă».

«Vreau ca tu să te curăţi! De asta am planificat, atunci, călătoriile în locurile sfinte şi scrierea cărţilor. *ELE* au acceptat toate astea, cu *ELE* forţele obscure se află

într-un conflict continuu, dar în ceea ce priveşte esenţialul vor birui întotdeauna *ELE*!».

«Planul meu şi conştiinţa au fost detaliate şi realiste şi ELE le-au acceptat»;

«ELE se supun doar lui Dumnezeu».

Din spusele Anastasiei reiese această idee principală: unele forţe ciudate vor crea împrejurul lui Megre un sistem de împrejurări de viaţă care-l va constrânge să facă unii paşi preprogramaţi. Şi dacă este aşa, atunci rolul direct al lui Megre apare cu totul lipsit de valoare, sau în cel mai bun caz, se reduce la o minimă însemnătate. Lui îi este servit totul pe farfurie printr-un sistem de aşa-zise condiţii spontane de viaţă. În acest caz, persoana fostului Megre a fost evident abuzată.

În cazul în care vom reuşi să găsim anomalii în comportamentul lui Megre, mai exact spus prezenţa unui stereotip particular - să-l numim cazualitate - atunci asta ar confirma sau infirma autenticitatea celor petrecute în taiga, implicitatea persoanei lui Megre în evenimentele care-au avut loc în societate după publicarea cărţilor şi posibilitatea existenţei unor puteri în măsură să dea naştere unei cazualităţi care să influenţeze destinul uman.

Am avut ocazia să analizăm mult mai detaliat comportamentul lui Megre în Cipru, din iunie 1999, în perioada în care lucra la cartea a patra - „Creaţia". Mai exact spus, perioada în care pătrundea monologurile deja scrise ale Anastasiei despre creaţia Pământului şi a omului. Ceea ce ne-a întâmpinat pe noi în Cipru poate fi caracterizat printr-o propoziţie: „Ce este asta?». O să vă familiarizez cu câteva întâmplări.

La sfârşitul lunii mai 1999, Vladimir Megre sosi în Cipru la bordul avionului companiei „Transavia". Nu făcea parte dintr-un grup turistic şi nu avea nicio cunoştinţă în

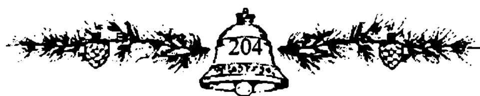
Cipru. Nu vorbea nicio limbă străină dintre cele care circulau pe insulă. Gazda ,- firma „Leptos" - îi rezervă turistului singuratic venit din Rusia o cameră single la etajul doi al unui hotel de categoria a doua. De pe balconul camerei de hotel se putea admira o piscină mare împrejurul căreia se relaxau şi se zbenguiau turişti în mare parte nemţi şi englezi. Firma rusă care i-a vândut biletul lui Megre, l-a înştiinţat pe managerul firmei „Leptos" că Megre era un scriitor rus. Cu toate astea, pentru o firmă cipriotă de proporţiile firmei „Leptos", obişnuită să găzduiască personaje de talie mondială, această informaţie trecu neobservată şi lipsită de orice importanţă. Pentru ei, Megre era un turist oarecare. Totuşi, chiar în cea de-a doua zi de şedere, Megre avea să fie invitat de responsabilul rus al trustului de construcţii hoteliere într-o scurtă excursie prin oraş şi prin satele din împrejurimi, prin care firma lui ridicase multe structuri turistice. Pe timpul acestei excursii, cei doi au fost însoţiţi de traducătoarea de limbă rusă a firmei. O să vă prezint, stimaţi colegi, interviul acordat de traducătoarea firmei „Leptos", Marina Pavlova:

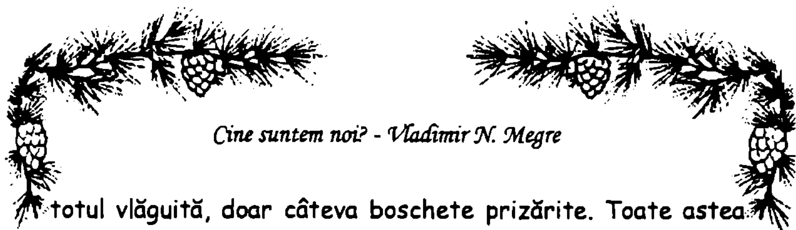
„Am fost prezentă la întâlnirea dintre managerul societăţii *Leptos*, domnul Nikos şi scriitorul rus Vladimir N. Megre în calitate de traducătoare. Megre se deosebeşte de ceilalţi turişti ruşi veniţi în Cipru printr-o lipsă de diplomaţie dusă până aproape de lipsa de tact. De exemplu, ne aflam pe munte. În faţa noastră se deşternea o privelişte încântătoare spre mare şi spre oraşul Pafos. Atunci, Nikos pronunţă una din frazele standard:

— Priviţi cât este de încântătoare natura care ne înconjoară. Ce privelişte fermecătoare!

Am tradus instantaneu fraza, la care Megre a răspuns:

— Deprimant peisaj. Cald... Mare... Vegetaţia este cu

totul vlăguită, doar câteva boschete prizărite. Toate astea sunt nefireşti unui astfel de climat.

Nikos a încercat o conciliere:

— Cu mult timp în urmă, pe aceste meleaguri se întindeau vaste păduri de cedri. Au venit apoi romanii şi au ocupat insula. Au folosit lemnul de credru ca să-şi construiască vasele, pentru care au defrişat toate pădurile. Pe lângă asta, pe insulă plouă foarte rar.

La afirmaţia lui Nikos, Megre a răspuns din nou în felul său:

— Romanii au trecut pe aici cu multe secole în urmă. De atunci ar fi putut să crească la loc pădurile, însă voi nu le-aţi mai plantat.

Nikos continuă, explicându-i că pe insulă ploile erau o raritate şi până şi apa potabilă trebuia acumulată în rezervoare speciale.

— Apă nu este pentru că nu este pădure, vântul mână norii pe lângă insulă. Dacă ar fi fost pădure, atunci ea ar fi încetinit fluxul curenţilor joşi de aer, prin urmare şi mişcarea norilor în sus şi ploile ar fi devenit mai dese. Numai că prin aceste locuri nu se plantează pădurea, gândesc eu, deoarece cu toţi aşteaptă ofertele constructorilor de hoteluri pentru terenurile lor.

Acestea spuse, Megre s-a întors cu spatele, căzând pe gânduri, în timp ce noi am rămas tăcuţi. A urmat o pauză apăsătoare - nu era nimic de spus.

A doua zi, în timp ce luam prânzul într-un caffe-bar, Nikos l-a întrebat pe Megre ce ar fi putut să mai facă firma lui pentru a-i face cât mai plăcută şederea, iar el i-a răspuns:

— Pe insulă să se vorbească mai mult limba rusă, în restaurante să se servească peşte adevărat şi nu scobaii ce-i dau acum, în cameră să fie linişte, în preajmă mai multă

pădure şi mai puţine sau chiar niciun zâmbet prefăcut.

A urmat întâlnirea dintre Megre şi directorul firmei „Leptos". Cum de a putut avea loc, eu nu am reuşit încă să înţeleg. Directorul acestei companii nu se întâlnea niciodată cu turiştii, chiar mulţi dintre angajaţii săi nu-l văzuseră nici măcar odată la faţă. Eu am tradus.

Megre şi la această întâlnire a spus că societatea trebuie să-şi reorienteze planurile de construcţie de pe terenurile cipriote. Fiecare lot de teren să nu aibă mai puţin de un hectar de pământ pe care oamenii să poată planta şi creşte copaci - numai aşa insula îşi va schimba înfăţişarea. Altfel de vor face, în scurt timp insula nu va mai atrage turiştii şi prin urmare firma „Leptos" nu va avea perspective comerciale.

Directorul firmei ascultă în tăcere, apoi începu să vorbească cu aplomb despre minunile legendare ale insulei şi despre cea mai importantă dintre ele - zeiţa mării - Afrodita. În cele din urmă, i-a cerut lui Megre să-şi exprime doleanţele asupra unei eventuale îmbunătăţiri a permanenţei lui la hotel. În pofida poziţiei pe care o avea directorul firmei Leptos şi a posibilităţii de a satisface aproape oricare dorinţă a clienţilor (chiar a milionarilor occidentali) ceea ce-i ceru Megre sună inoportun şi ca o batjocoră. Fără să zâmbească îi spuse:

— Trebuie s-o întâlnesc urgent pe nepoata zeiţei Afrodita.

Eu am făcut tot posibilul să traduc această frază ca pe-o glumă, însă nimeni nu a schiţat nici măcar un zâmbet, cu toţii au rămas surprinşi de ceea ce auzeau şi pentru o bună bucată de timp s-a lăsat o linişte de mormânt.

Ciudăţenia turistului rus, cazat în hotel, a ajuns în acest fel la urechile angajaţilor hotelului care au început să facă glume pe seama lui. Nikos, mai târziu, a venit să-mi

spună că în comportamentul lui Megre se distingeau evidente semne de anormalitate.

În fiecare dimineață, eu treceam împreună cu Nikos pe la hotel cu treburi organizatorice. De fiecare dată Nikos, cu un surâs conspirator, îl întreba pe recepționer dacă nu cumva, între timp, în hotel s-a cazat nepoata Afroditei... Recepționerul, zâmbind, îi răspundea că încă nu s-a cazat, dar că pentru ea o cameră rămâne tot timpul rezervată.

Megre, din cât am putut să înțeleg eu, a simțit privirile batjocoritoare ale angajaților hotelului seara când cobora la bar, sau dimineața la micul dejun şi cred că nu-i era deloc plăcută situația. Nici mie, ca rusoaică, nu-mi prea plăcea ideea că se râdea de conaționalul meu, dar nu puteam face nimic.

În ultima zi de şedere a lui Megre, am intrat împreună cu Nikos în hotel pentru vizita de rutină. Nikos vroia să-şi ia rămas bun de la Megre. S-a apropiat, ca de obicei, de recepționer cu clasica glumă, însă de data asta recepționerul nu i-a mai răspuns ca de fiecare dată. Uşor derutat, i-a spus lui Nikos că Megre nu a înnoptat în cameră şi că în momentul de față nu se afla în hotel. Apoi, fără să zâmbească şi fără urmă de ironie, recepționerul a adăugat cu ton grav că în seara din ajun, la hotel a venit cu o maşină mică, nepoata Afroditei şi l-a luat pe Megre cu bagaje cu tot. În greceşte i-a spus recepționerului de tură să nu-şi facă griji şi să dispună de cameră cum crede de cuviință, deoarece Megre nu se mai întorcea, să-i transmită lui Nikos că nu era nevoie să-i rezerve bilet de avion pentru întoarcere şi că a doua zi dimineața la zece vor trece să-l salute. A mai spus că nepoata Afroditei a vorbit cu personalul hotelului în limba greacă în timp ce cu Megre numai în rusă.

Fără să mai pricepem nimic, eu cu Nikos ne-am afun-

dat în fotoliile din holul hotelului şi în tăcere am aşteptat ora zece.

La zece exact, uşile de sticlă ale hotelului s-au dat în lături şi l-am văzut pe Vladimir Megre însoţit de o tânără foarte frumoasă. Pe fată o mai văzusem undeva. Era rusoaică şi se numea Elena Fadeeva. Trăia în Cipru şi era reprezentanta unei agenţii de turism din Moscova. Eu eram conştientă că o cunoşteam dar n-am înţeles imediat de unde. Elena Fadeeva arăta splendid de frumoasă în acea dimineaţă. Era îmbrăcată într-o rochie lejeră şi lungă, avea o pieptănătură deosebită şi ochii îi străluceau de fericire. Spre tânăra chipeşă care păşea alături de Megre şi-au îndreptat pe loc privirile toţi angajaţii hotelului care, în acel moment, se aflau în hol. Au amuţit cu toţii la vederea celor doi care se îndreptau spre noi - barmani, cameriste şi recepţioneri. Am aflat apoi din discuţiile cu ei că Megre avea de gând să mai rămână în Cipru încă o lună. Megre s-a îndepărtat câteva minute şi a mers la bar. Când Nikos i-a atras atenţia Elenei că Megre şi-a exprimat unele doleanţe pe care nu i le putea îndeplini nici el şi nici directorul „Leptos"-ului, fata i-a răspuns:

— Eu i-am îndeplinit toate cerinţele şi mă simt în putere să-i îndeplinesc şi altele dacă acestea vor apărea.

Nikos, însă, insistă ca Elena să-i explice cum avea să-i îndeplinească ea lui Megre cerinţe imposibil de îndeplinit în douăsprezece ore? Cum ar fi putut ea să facă astfel încât în Cipru să vină tocmai din râurile Siberiei peştele preferat al lui Megre, cum ar fi făcut ca în numai douăsprezece ore, în Cipru să crească cedrii şi cum i-ar fi făcut, aşa dintr-odată, pe toţi ciprioţii să-l înţeleagă pe Megre când vorbeşte? Unde l-ar fi găzduit ea ca să nu fie deranjat de nimeni în momentele în care se refugiază, atunci când doreşte?

Elena a răspuns că toate cele necesare lui Megre, ca prin minune, ea tocmai le avea. Avea să-l găzduiască nu departe de Pafos, la marginea satului Pea, în vila sa care tocmai în acea perioadă era nelocuită şi acolo nimeni nu ar fi putut să-l deranjeze. Avea să-i pună la dispoziţie un mijloc de transport închiriind special pentru el un moto-roller. Peştele din Siberia, întâmplător, îl avea o prietenă de-a ei, Alla - şi ea tot rusoaică - care lucra în Cipru. Cedrii creşteau pe munte, nu departe de vilă: cele două mici ghivece cu puieţi de cedru siberian pe care Megre le aduse cu el, Elena le-a pus chiar la intrarea în vilă. Problema cu limba, de asemenea, nu va mai exista pentru Megre atâta timp cât, peste tot pe insulă erau montate telefoane publice - în baruri, pe străzi, etc şi Elena va avea asupra ei un telefon mobil pornit cu care, la nevoie, îi va putea traduce lui Megre orice ar avea el de vorbit.

În momentul în care Elena şi Vladimir s-au îndreptat spre ieşire sub privirile celor prezenţi, eu i-am atras atenţia lui Nikos să-l întrebe pe Megre cum va putea Elena să-i îndeplinească cererea cu privire la nepoata zeiţei Afrodita? Nikos s-a uitat mirat la mine şi mi-a răspuns:

— De n-o fi această fată, personificarea zeiţei Afrodita sau a nepoatei sale, atunci, cu siguranţă, duhul zeiţei acum sălăşluieşte în ea."

Stimaţi colegi, după ce-am aflat despre evenimentele din viaţa lui Vladimir Megre pe perioada şederii în Cipru, mai sus descrise, o întrebare s-a născut spontan: lanţul cazualităţii care a satisfăcut pe loc cerinţele dinainte formulate de Megre, este o coincidenţă sau, poate altcineva, Anastasia sau misterioasele ELE despre care pomeneşte Anastasia, dau naştere acestei coincidenţe? Observaţi cu atenţie cât erau de contrariaţi toţi acei oameni care-au luat

parte la evenimentele în care a fost implicat Megre la hotel, în timp ce el dişpărea tot mai mult din câmpul vizual. S-a mutat la vila Elenei Fadeeva şi, pentru angajaţii hotelului, lanţul coincidenţelor s-a întrerupt brusc. Împinşi de dorinţa de a ne convinge că acest lanţ al coincidenţelor s-a întrerupt cu adevărat, am reuşit să conturăm cât am putut de concret evenimentele ce-au urmat. Ne-am folosit pentru asta, deopotrivă de povestirile lui Megre şi ale Elenei. Prin asta am descoperit că lanţul coincidenţelor nu numai că nu s-a întrerupt, dar a devenit şi mai misterios. O să reproduc, în continuare, doar unele fragmente.

Deci, Vladimir Megre locuieşte retras în micuţa vilă şic a Elenei Fadeeva. Locuieşte, sau mai bine zis, meditează asupra concepţiei Anastasiei despre Dumnezeu, despre creaţia Pământului şi a omului şi despre menirea fiinţei umane. Această parte a cărţii a scris-o tocmai în timp ce locuia acolo. Numai că el însuşi nu vede totul clar. Cunoscându-l pe Megre, ştiu că îi stă în fire ca, înainte de a publica o carte, să caute măcar câteva dovezi, oriunde s-ar afla ele, care să ateste veridicitatea spuselor Anastasiei. Din când în când o suna pe Elena şi-i cerea să îl ducă cu maşina în diferite locuri. Fata, de fiecare dată îi satisfăcea, fără crâcnire, orice dorinţă. Chiar de ar fi trebuit să-şi lase baltă afacerile personale. Deseori a renunţat la întâmpinarea turiştilor sosiţi din Rusia. În două rânduri a trebuit să-i cedeze grupurile unei concurente, pierzând astfel comisionul cuvenit.

Pe unde mergea Megre? Ni s-a spus că mergea prin locuri dosnice, pe unde nu ajungeau aproape niciodată turiştii sosiţi în Cipru. A vizitat două mănăstiri în care se spune că nu intra niciodată niciun turist. Mănăstiri dosite în munţii Trodos pe care nu le vizita nimeni niciodată. De câteva ori

s-a suit pe povârnişul muntelui, nu departe de vila Elenei, şi s-a plimbat de unul singur printre cedrii care creşteau acolo. Elena l-a aşteptat la şosea. De asemenea, ni s-a mai adus la cunoştinţă că toate vizitele făcute de Megre pe la mănăstiri sau biserici, au îmbrăcat de fiecare dată acelaşi caracter spontan, nici pe departe programat. Mai exact spus, aceste vizite au fost prinse în acel lanţ al coincidenţelor. Fadeeva descrie aşa vizitele nocturne ale lui Megre în biserici:

«Am ajuns la Vladimir în jurul orei nouă seara, la scurt timp după ce m-a sunat. Mi-a spus că ar dori, pur şi simplu, să se plimbe prin oraş, ne-am urcat în maşină şi ne-am îndreptat spre Pafos. În acea seară, Vladimir era îngândurat şi nu a vorbit aproape deloc. Ne-am plimbat cu maşina preţ de-o oră. Trecând prin faţa bistrourilor de pe plajă, eu am avansat ideea să luăm cina undeva, însă el a refuzat. La întrebarea: „unde ai vrea să mergi?", mi-a răspuns: „Într-o biserică pustie aş vrea să merg".

Am întors maşina şi, fără o ţintă anume, m-am îndreptat în viteză spre un cătun de pe insulă. Ştiam că acolo, puţină lume vizita bisericile. Am oprit exact în faţa bisericii şi am coborât amândoi din maşină. De jur împrejur nu se vedea suflet de om, doar vuietul mării curma liniştea nopţii. Ne-am apropiat de uşa bisericii. Am bâjbâit pe întuneric şi am dat, sub mânerul uşii, peste o cheie enormă, am răsucit-o şi am deschis uşa altarului. Vladimir a intrat şi a rămas mult timp în picioare sub cupola bisericii. Eu m-am oprit la intrare. La puţin timp a mers în pridvor pe unde trec slujbaşii şi acolo, a aprins probabil ceva, că biserica s-a luminat toată. Eu am mai rămas un timp la intrare apoi m-am urcat în maşină. Nu după mult timp a ieşit şi el şi am plecat».

Acum ascultaţi şi cea de-a doua relatare a Elenei Fadeeva:

«Am vrut să-i arăt lui Vladimir micuțul sătuc dosit între munți, ca să vadă cum își duc traiul oamenii prin acele locuri. Drumul de munte pe care mânam era plin de curbe. Nu știu cum am făcut, se vede că una din nesfârșitele curbe m-a derutat, că n-am mai nimerit în cătun. În puține minute, botul mașinii se afla oprit chiar în porțile unei mici mănăstiri. Vladimir a spus că vrea să intre imediat în mănăstire și m-a rugat să-l însoțesc pentru a-i traduce la nevoie discuțiile cu călugării mănăstirii, însă eu am refuzat. Eram îmbrăcată cu fustă scurtă și aveam capul descoperit și, din câte știam, așa nu se putea intra în biserică sau în mănăstire. Am rămas la intrare, uitându-mă după Vladimir cum intra în mănăstire. Înaintea lui s-a înfățișat un călugăr tinerel. S-au oprit față-n față și-au început să discute. L-am auzit pe călugăr cum vorbea cu Vladimir în rusă. La puțin timp, de Vladimir s-a apropiat un stareț cărunt, egumeul acelei mănăstiri, probabil. S-au așezat toți trei pe o băncuță și au stat mult timp de vorbă. Eu, împreună cu alți călugări, am rămas departe de ei, de unde nu auzeam ce vorbeau. După un timp, starețul cel vârstnic, însoțit de alți călugări, a ieșit să ne conducă. Vladimir s-a oprit brusc la ieșirea din mănăstire, călugării s-au oprit și ei. S-a întors și, trecând printre călugării care se opriseră cu toții în pridvor, a mers întins la altar. Nu a mers nimeni după el, cu toții l-am așteptat la intrarea în mănăstirea pustie până ce-a ieșit de la altar».

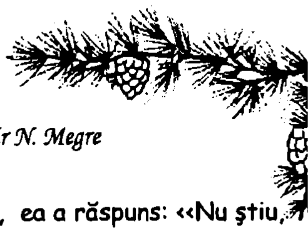
Așadar, lanțul coincidențelor continuă. Reamintesc: Vladimir Megre pătrunde înțelesul vorbelor Anastasiei despre Dumnezeu. Să fie întâmplător că Elena Fadeeva, care știa deja de acea biserică, apare tocmai în momentul în care Megre vrea să viziteze o mănăstire sau o biserică pustie? Întâmplător să se fi aflat cheia în ușa bisericii părăsite? Întâmplător să fi încurcat Elena drumul, de l-a

purtat pe Megre spre mănăstirea nevizitată? Întâmplător, oare, să-l fi întâmpinat acel călugăr care vorbea rusă? Ne lovim de o serie de întâmplări şi împrejurări ale vieţii provocate de acel lanţ al coincidenţelor stranii care mai apoi ne va purta spre un ţel bine stabilit.

Am putea, odată ce-am aflat de toate aceste întâmplări, să mai definim coincidenţele din cărţile lui Megre prin deducţii filozofice. Oare, nu în altarul în care, după cum ne este deja cunoscut, Megre a stat singur sub cupolă, s-au întipărit în el vorbele lui Dumnezeu, ulterior reproduse în cartea a patra, „Creaţia"?

Prin repetate tentative am cercetat detaliat evenimentele în care a fost implicat în continuare Megre. Dintre toate acestea, în mod special ne interesa acea aşa-zis cazuală întâlnire dintre Megre şi Elena Fadeeva. Nu o să ne hazardăm să ghicim acum de s-a întrupat sau nu în tânăra fată spiritul zeiţei Afrodita. Mai bine, prin meditaţia lor mult mai adecvată, să o facă ezoteriştii. Haideţi, în schimb, să ne gândim de ce această fată îşi lăsa treburile baltă şi la primul apel alerga spre Megre? I-a gătit borş şi l-a plimbat cu automobilul personal pe insulă? De ce dintr-odată s-a schimbat la înfăţişare imediat ce l-a cunoscut pe Megre? De ce dintr-odată, după cum afirmă cunoştinţele ei, după întâlnirea cu Megre, Elenei au început să-i strălucească ochii? Întâlnirea cu personajul faimos? Elena era reprezentanta în Cipru a agenţiei turistice „Mosestrada", aşa că ocaziile de a întâlni personalităţi mult mai faimoase decât Vladimir Megre nu puţine au fost. Pentru bani? Megre nu-i avea, din moment ce îşi rezervase o cameră single la un hotel de doar trei stele. Motivul poate fi doar unul: Elena Fadeeva s-a îndrăgostit de Megre. Mărturie stau şi destăinuirile făcute unei prietene. La întrebarea: «Tu, Lena, nu cumva

te-ai îndrăgostit de acest Megre?>>, ea a răspuns: <<Nu ştiu, e un sentiment pe care nu l-am avut mai înainte... Dar dacă el ar vrea...>>. Iată, aşadar, încă o coincidenţă stranie. Fată de douăzeci şi trei de ani, frumoasă, emancipată, simpatică, descurcăreaţă şi pragmatică, care nici nu băga în seamă mulţimea de bărbaţi care-i făceau curte, se îndrăgosteşte la prima vedere de un bărbat de patruzeci şi nouă de ani. Cred că sunteţi de acord cu mine că astfel de cazuri nu sunt din cele mai dese.

Am observat cu deosebită atenţie fiecare minut al întâlnirii dintre Elena şi Vladimir Megre. Am interogat personalul barului *Maria* sub ochii căruia s-au petrecut toate. Am stabilit ziua în care-a avut loc, luându-mă după afirmaţiile Elenei şi ale cunoştinţelor ei, ca în final să mă lovesc de o altă coincidenţă. Şi ce coincidenţă! Graţie acestei noi coincidenţe, Elena a putut să se îndrăgostească de Vladimir cu câteva minute înainte să-l vadă. O coincidenţă în măsură să impresioneze atât conştiinţa cât şi subconştientul uman.

Imaginaţi-v-o pe Elena cum traversează oraşul de staţiune la volanul maşinii, îndreptându-se spre barul *Maria*. Tocmai o sunase o cunoştinţă de-a ei - o ospătăriţă - rugând-o, dacă putea, să treacă pe la bar. Tocmai aveau unele mici neînţelegeri cu un turist rus şezut la una din mesele barului, care între timp devenise foarte iritat. Pe firma de la intrarea barului era scris un nume rusesc, meniul era şi acesta în rusă, numai că nu aveau ceea ce a cerut el. Elena, iniţial, a refuzat să meargă, dar întâmplarea a făcut ca tocmai în acel moment să aibă o scurtă pauză la servici. S-a urcat la volanul maşinii şi s-a îndreptat în grabă spre barul în care se afla rusul nervos. În timp ce conducea şi-a pudrat nasul ars de soare, a ales la întâmplare o casetă şi a băgat-o în casetofonul maşinii. Sistemul hi-fi a umplut maşina cu un cântec foarte popular în acea perioadă în Rusia. O să reproduc

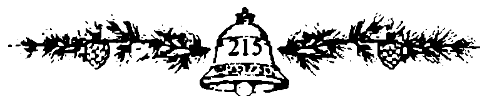
textul cântecului, dumneavoastră, stimați colegi, făceți-vă o părere. Acestea sunt cuvințele care răsunară din difuzoarele maşinii Elenei cu numai câteva minute înainte de a-l întâlni pe Megre şezut la masa din bar:

Eu sunt un tânăr zeu fericit,
Şi, poate că experiență nu am,
Dar, fata mea, eu să te-ajut aş putea,
Şi peste-a ta viață lumina soarelui s-o revărs.

Nu ai un minut tu,
La muncă pauză câteva clipe doar,
Al tău nas ți-l pudrezi şi la prânz pleci,
Şi la măsuța barului cu el o să te-ntâlneşti.
Departe undeva, trenuri gonesc,
Şi avioane-n zări călătoresc,
Dar dacă el pleacă, pentru totdeauna va pleca,
Aşa că nu-l lăsa să plece.
De ce-ai tăcut aşa dintr-odată,
În ochi lui uite-te şi nu te fâstâci:
Atât de lungi ani m-am învârtit în acest cerc,
Îns-am reuşit chiar eu la tine să-l aduc.

Iar ea, sau poate altcineva prin ea, nu l-a lăsat să plece. Şi ea, sau poate altcineva prin ea, i-a satisfăcut toate dorințele, aducându-i noi şi noi informații, întărindu-i deducțiile filozofice. El s-a întors în Rusia şi a dus la editură manuscrisul celei de-a patra cărții a sa - „Creația".

Viața lui Vladimir Megre seamănă într-adevăr cu viața lui *Ivan Prostul* din basmele populare ruseşti, doar cu mica diferență că întâmplările în care a fost antrenat Megre au fost cu-adevărat reale.

Confruntându-ne cu o reală existență a fenomenului în discuție, nu avem cum să nu acceptăm existența unor puteri în măsură să aibă completă influență asupra destinului fiecărui om în parte. Iată că se naşte întrebarea: este posibil ca aceste puteri să influențeze şi destinul întregii omeniri? Oricare ar fi fost potențialul de acțiune al acestor forțe în trecut, nu cumva s-a activat tocmai în vremurile noastre? Ce puteri sunt acestea? Natura evenimentelor petrecute ne-a cerut să acordăm o şi mai mare atenție afirmațiilor Anastasiei. Stimați colegi, majoritatea membrilor grupului nostru de cercetare înclină spre această versiune: eremita siberiană, Anastasia, neatingând sub nicio formă conducerile multor țări, preia efectiv asupra ei ocârmuirea întregii comunități umane. Atenție: ea nu acaparează puterea, își asumă doar rolul de călăuză.

În majoritatea cititorilor care intră în contact cu cărțile lui V. Megre ia naştere dorința de a-şi schimba stilul de viață; cititorii sunt mai mulți de un milion, dar numărul lor este în rapidă creştere şi nu peste mult timp va atinge masa critică, începând în acest fel să aibă influență asupra structurilor puterii de stat. În rândul puterii, deja de pe acum, există adepții ideilor din cărți.

În acest fel şi societatea noastră devine ghidată aşa cum a devenit Megre. Cred, stimați colegi, că acum nu mai sunt dubii că V. Megre este ghidat de anumite esențe energetice. Eu consider că noi toți trebuie să ne unim forțele şi să înțelegem cine este această eremită siberiană - Anastasia? În care dimensiuni trăieşte ea, de fapt? Ce capacități are? Care sunt forțele care-o sprijină? Unde năzuieşte să poarte societatea umană contemporană? Tocmai la aceste întrebări va trebui să răspundă ştiința modernă».

Prăbuşirea

Am ascultat de două ori intervenţia necunoscutului al cărui glas venea de pe caseta audio. Mi-era totuna cine era. Deducţiile făcute de el m-au lovit atât de tare încât nu numai că mi-a pierit pofta să continui să mai scriu cărţi, dar viaţa însăşi îmi apăru dintr-odată lipsită de sens.

Începusem să îndrăgesc concepţia Anastasiei despre însemnătatea omului şi despre fiecare fiu iubit al Tatălui care poate fi fericit deja acum, deja aici pe Pământ. Esenţial era ca fiecare să-şi afle menirea vieţii. Am crezut în Anastasia, am crezut în posibilitatea de a putea îmbunătăţi calitativ viaţa contemporană atât prin revizuirea modului de trai cât şi prin construirea noilor aşezăminte. Toată încrederea mi s-a năruit după ce-am ascultat caseta. Esenţa referatului de pe bandă, care mă privea pe mine şi evenimentele la care am fost părtaş (în care am fost implicat) consta, după afirmaţiile lui, în şirul de coincidenţe

în care au fost predispuse aceste evenimente. Deducțiile erau verosimile. Toate s-au petrecut aidoma și uneori chiar mai mult decât s-a constatat. Și chiar și multe alte întâmplări de care el nu a avut cum să afle.

Toate s-au petrecut exact așa, ceea ce m-a făcut să înțeleg că nu sunt altceva decât o mică piesă în mâinile cuiva. Nu are importanță în ale cui - ale Anastasiei sau ale unor forțe sau energii - este irelevant. Important este că eu nu sunt un om în fapt, nu sunt nimeni, deci nu exist. Există doar a mea formă terestră, cuiva lesne de ghidat prin șirul de „coincidențe". Bine ar fi dacă acestei ghidări aș fi supus doar eu. Numai că, în realitate, mulți alți oameni pot fi ghidați de cineva de sus. Sau poate că cineva de sus ghidează întreaga omenire, în acest fel făcând din ea doar o jucărie în mâinile a ceva sau cineva ininteligibil și inacceptabil minții umane.

Nu aș fi vrut să fiu jucăria nimănui, însă argumentele aduse în intervenție dovedeau indiscutabil că sunt un nimic și că sunt ghidat. Acest lucru se reflectă clar în evenimentele incontestabile și foarte bine cunoscute mie.

Tot ceea ce mi s-a întâmplat în Cipru nu poate fi considerat un rău, dimpotrivă, un bine. Dar nu asta este important! Din moment ce cineva nevăzut a predispus pentru mine un șir de minunate coincidențe, înseamnă că este posibil ca mâine, altcineva tot nevăzut, să aibă ideea să-mi pregătească o altă serie de coincidențe diametral opuse celor din Cipru. Este clar deci: omul este doar o marionetă. Și-atunci umanitatea? Cum de nu am înțeles mai înainte că există cineva care se joacă cu omenirea ca și cu niște soldăței de plumb?!

Când Anastasia mi-a vorbit în taiga despre Creator și despre creație, în fața mea s-a derulat aievea un clișeu cu imagini izvorâte din vorbele ei.

Pentru prima oară-n viață nu mi L-am închipuit pe Dumnezeu ca pe ceva amorf şi misterios, dimpotrivă, ca pe o esență, nu ca pe un bătrânel şezut pe-un nor, ci ca pe o Personalitate distinctă, capabilă să simtă, să se-ngrijoreze, să viseze şi să creeze. Senzațiile stârnite de povestirea Anastasiei erau mai strălucitoare şi mai limpezi decât oricare alte senzații pe care le-am avut vreodată citind sau ascultând discuții pe această temă. Şi încă ceva. În timp ce vorbea, sufletul mi se uşura şi nu mai simțeam acea singurătate apăsătoare. Înseamnă că El există! El este inteligibil şi El acționează. Este înțelept şi bun. Dovezile nu lipsesc: peste tot împrejur trăiesc creațiile Sale - cedrii, iarba, păsările şi animalele. Acolo, în poienița Anastasiei sunt toate oarecum bune şi paşnice. Dar noi, aici, ne-am obişnuit cu creațiile Sale şi nici nu le mai băgăm în seamă, ne tot căznim, prin cu totul altceva să aflăm esența Sa. Prin tot soiul de ştiințe, chipurile misterioase. Şi tot bântuim planeta şi tot căutăm locurile tainice, tot căutăm profesori şi ştiință. Este, pur şi simplu, absurd. O completă lipsă de logică. Vorbind despre Dumnezeu ca despre Tatăl nostru bun, cum putem bănui că ar putea El să ascundă ceva bun copiilor Săi? El nu A dosit nimic de oameni - de copiii Săi - şi nu le-A tăinuit nimic, El vrea doar să fie tot timpul lângă ei. Ce forțe ne-au îndobitocit până la acest nivel, de-am înrobit întreaga planetă cu stilul nostru de viață?! Pământul - de El nouă-n dar lăsat - amenințării catastrofelor l-am supus! Ce forțe se joacă cu noi?

Se luminează seara ferestrele de la casele noastre cu multe etaje. Îndărătul fiecărei ferestre, viața cuiva se scurge. Câți oameni îşi trăiesc viețile în fericire autentică? Vorbim despre morală, iubire şi cultură, în tot acest timp, fiecare vrând să creeze despre sine o imagine de bunăstare.

Dar în realitate? În realitate, cel puțin jumătate din bărbații chipurile înstăriți, se freacă pe la colțuri cu alte femei. În secret de familiile lor care, dragă Doamne, se socot pricopsite. Care sunt articolele cele mai rentabile în țară la noi? Vodka și țigările. Statul le marchează pe toate cu etichetele monopolului. Dar cine bea? Alcoolicii care se tăvălesc pe sub poduri și prin pasajele subterane? Da - și ei beau - e adevărat. Doar că ei, săracii, nu au atât de multe resurse pentru a-și construi sute de uzine înfloritoare care produc râuri de alcool. Cei mai importanți consumatori sunt așa-zișii chiaburi și înstăriții.

Suntem împresurați de regimente fortificate de poliție, de gardieni și de o mulțime de servicii de investigație. Care este scopul lor? Să culeagă de pe străzi alcoolicii sau turbulenții? Aiureli! Regimente atât de puternice i-ar putea culege pe toți acești amărâți într-o singură zi, numai că bătălia nu împotriva lor se duce, ci împotriva acelora care sunt, la vedere, înstăriți.

De-ar fi să ne gândim că există o întreagă armată de servicii speciale care nu stă niciodată fără activitate... înseamnă că mai există o altă armată care i se împotrivește! Înseamnă că se duce o bătălie neîncetată în timp ce noi, cu toții, ne aflăm fix în bătaia tunului. Și tot noi finanțăm cele două armate potrivnice. Parte din omenire nu precupețește niciun efort pentru a echipa cât mai modern una din armate - pe aceea care o protejează - în timp ce cealaltă se echipează și ea, ca și prima, tot prin eforturile, de data asta, altei părți. De când lumea-i lume, singura resursă de bani a fost truda oamenilor. Părțile combatante ale acestei lupte își perfecționează necontenit nivelul de înzestrare, iar acest lucru se întâmplă, nu de un an, doi... ci de milenii! Important nu este cine a pornit-o sau cine îi va putea pune capăt, important

este că noi toți ne găsim neîntrerupt în centrul luptei şi nimeni nu se poate da deoparte, sau rămâne neutru, suntem absolut toți implicați. Suntem cu toții părtaşi la bătălia fără de sfârşit. Care este implicat indirect, care o finanțează benevol sau forțat, care produce arme. În tot acest timp, noi toți mărşăluim cu masca bunăstării pe față. Vorbim fără-ntrerupere de-a noastră ştiință, tehnologie şi cultură.

Ne dezvoltăm intensiv, inventăm civilizația, ținem discursuri inteligente despre progresul ştiinței şi al tehnologiei. Şi-atunci cum de prin robinete tale curge apă împuțită, civilizație inteligentă!? Cum de-ai ajuns până aici, ba te mai şi mândreşti că apa de băut trebuie cumpărată? Apa care se scumpeşte zi de zi?

Nu vrem să ne scoatem masca bunăstării. De ce? De ce, fără întrerupere, an de an, ne complicăm tot mai tare viața? De ce ne îndreptăm atât de îndârjiți spre o prăpastie îngrozitoare? Ne îndreptăm şi nu vrem să recunoaştem. De ce nimeni nu opreşte această mişcare?

Grupările religioase din țară s-au înzecit, dar niciuna dintre ele nu poate opri această mişcare. Poate că nu poate s-o oprească complet, dar nici măcar s-o frâneze!? Acesta este sadism de-acuma, o prelungire a suferințelor. Continuăm să ne considerăm o civilizație inteligentă şi înstărită, atunci de ce în această civilizație aşa inteligentă, femeile tot mai puțin îşi doresc să aibă copii? Statisticile vorbesc că națiunea deja moare. Atunci, care forțe fac din om un deficient în toată regula?

***

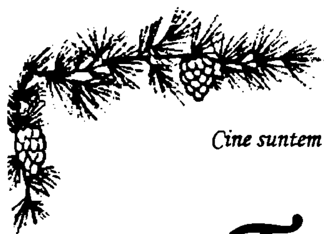
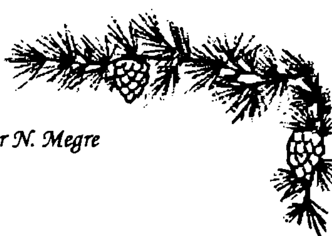
Am trăit o săptămână întreagă în completă depresie şi apatie. Toată săptămâna am zăcut efectiv în pat şi nu am

mâncat aproape nimic. Spre sfârşitul săptămânii m-a cuprins furia şi chiar nevroza. Îmi doream să fac ceva împotriva acestor forţe, câtuşi de puţin. Indiferent care ar fi fost acestea - luminoase ori obscure. Aş fi vrut să fac orice împotriva celor care ne ghidează... Să le-arăt că omul poate să iasă de sub controlul lor. Dar ce puteam să fac împotriva lor? Poate să nu scriu atunci când ele sau Anastasia împreună cu ele îmi vor cere? Carne nu se poate mânca, da'eu am să mănânc, am să fumez şi am să beau. După cum se comportă, n-o să le placă toate astea, aşa că lasă să se dea de ceasul morţii. Am băut alcool (tării) în fiecare zi timp de-o lună întreagă. Beat mă simţeam mai bine, dar cum se făcea dimineaţă şi trebuia să mă trezesc, gândurile dureroase începeau din nou să mă macine. De ce-am scris? M-am străduit să fiu cât mai sincer, însă, aşa făcând, am devenit doar o marionetă în mâinile cine ştie cui.

Mă îmbătam atât de rău că trebuia să mă reazăm de pereţi ca s-ajung în pat. Şi... atâta-mi mai venea să fumez, da' aşa... ca s-audă ai mei nepoţi şi strănepoţi! S-audă şi să-nţeleagă. Să înţeleagă! Că am scris eu... pentru că mi-a fost dintotdeauna urâtă masca minciunii! Că altă cale am căutat!

Tentative de decodificare

Uneori, dimineața eram tentat să ies din starea de beție. Mergeam la baie și încercam să-mi rad barba crescută de câteva zile. Mă gândeam într-una la Anastasia și mă forțam să nu gândesc nimic rău, dimpotrivă, să văd numai bine în tot ce ar fi putut ea să facă. Încercam să mă conving în sinea mea că ea a făcut numai bine, însă viața continua să-mi pună în față noi și noi argumente dezarmante. Și iată că, într-una din nenumăratele dimineți în care făceam eforturi să ies din mahmureală, un bun cunoscut de-al meu a sunat la ușa apartamentului în care stăteam în chirie.

Vladislav era puțin îngândurat. M-a salutat și mi-a spus:

— Noi doi trebuie să vorbim serios. Tu termină-ți toaleta, eu între timp, o să încep să-ți vorbesc.

Cât timp m-am bărbierit, Vladislav mi-a spus că, în cele din urmă, a citit și el cartea. Era foarte impresionat și era în asentimentul multor afirmații ale Anastasiei. Găsea de

fier logica ei, dar era îngrijorat de cu totul altceva:

— Aşadar tu, după întâlnirea cu ea, a trebuit, să te rupi de familie, să-ţi închei toate afacerile, iar acum nu mai eşti capabil să te ocupi cu ce te ocupai înainte. Este adevărat?

— Da.

— Apoi ai încercat să înfiinţezi şi o asociaţie a oamenilor de afaceri cu intenţii curate, aşa cum era în viziunea ei? O să mai scrii vreo carte?

— Momentan nu scriu. Mai întâi aş vrea să-mi pun puţină ordine în viaţă.

— Chiar aşa, ar trebui să faci ceva cu viaţa asta a ta. Să înţelegi unde-ai ajuns în cinci ani de când ai întâlnit-o pe această ciudată pustnică şi cu ce te-ai ales!

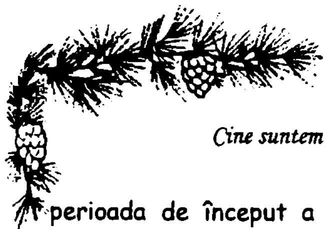
— Cum, cu ce? În Caucaz, de exemplu, se văd deja primele raze de lumină, iar oamenii din aceste locuri şi-au schimbat comportamentul faţă de dolmene. Ai măcar cea mai palidă idee câte lucrări ştiinţifice vorbesc despre aceste dolmene? Totul zadarnic, oamenii nu s-au interesat niciodată de ele. Necontenit le-au profanat şi jefuit. Efectul destăinuirilor Anastasiei a fost instantaneu. Angajaţii sanatoriului „Drujba" au citit cărticica mea şi au mers numaidecât în vizită la dolmene. Au depus buchete de flori. Şi în multe alte locuri oamenii au început să-şi schimbe purtarea faţă de sacralităţi şi să mediteze...

— Stai aşa o clipă. Sunt total de acord cu tine. Efectele cuvintelor ei există şi faptele de care tu ai pomenit stau mărturie. Ca şi multe altele. Ea te-a zombizat şi acum tu nu mai eşti tu.

— De ce crezi asta?

— Foarte simplu, uite. Tu erai un afacerist care se descurca de minune; ai pus în aplicare, fără nici măcar un capital iniţial, planuri comerciale de anvergură tocmai în

perioada de început a perestroykăi. Ai fost preşedintele Asociaţiei afaceriştilor din Siberia. Apoi, din senin, te laşi de afaceri, îţi calci şi-ţi găteşti singur... Este evident că nu mai eşti cel dinainte.

— Vladislav, am auzit deja chestiile astea despre mine. Dar pe mine mă frământă vorbele Anastasiei. Visul ei este frumos: «Să-i treci pe oameni dincolo de epoca forţelor obscure». Şi ea crede în visul ei. *M-a rugat să-i scriu o carte* şi eu i-am promis. Ea este singură, aşteaptă şi visează. Tot ce este posibil, ca prin visul ei să aibă legătură directă cu cartea. Tu însuţi ai spus că puterea de acţiune a vorbelor Anastasiei din carte este măreaţă.

— Chiar aici este buba! Asta dovedeşte încă o dată amestecul ei. Judecă singur. Autor absolut anonim - fost afacerist - scrie o carte. Şi ce carte! Despre istoria umanităţii. Despre Cosmos şi despre Intelectul Suprem. Despre educarea copiilor. Cartea începe să acţioneze în planul pragmatic al vieţii umane şi influenţează acţiunile acestora.

— Da, este adevărat, dar efectele sunt pozitive.

— Probabil. Nu-i asta problema. Tu te-ai gândit măcar odată, cum de aşa, dintr-odată, ai devenit priceput a scrie cărţi?

— Anastasia m-a învăţat.

— Cum?

— A luat un băţ şi a desenat nişte litere pe pământ. Întregul alfabet. Şi mi-a spus: «Uite, literele pe care voi le ştiţi. Din aceste litere sunt compuse toate cărţile voastre, bune sau rele. Totul depinde doar de modul şi ordinea în care vor fi utilizate cele 33 de litere. Printre altele, există două moduri de a fi rânduite».

— Vasăzică, aşa de simplu? Trebuie doar să ştii să aşezi

într-un fel anume aceste 33 de litere? Le rânduieşti şi după aceea oamenii merg puhoi în munţi, şi depun flori pe dolmene? Neverosimil! Nu-ţi intră într-o conştiinţă normală. Este mâna vreounei forţe invizibile. Ea, ori te-a zombizat, ori te-a reprogramat, ori te-a hipnotizat - nici eu nu ştiu ce să înţeleg. Ceva a făcut...

— Însăşi Anastasia s-a îngrijorat când am dat s-o numesc vrăjitoare sau să-i vorbesc despre chestii de genul „mistic", „fantastic" sau „neverosimil" şi s-a căznit să mă înduplece că ea este o femeie normală, om ca toţi oamenii şi că doar informaţia pe care o posedă este mai multă decât în ceilalţi oameni. Doar că aşa ceva este prea mult pentru noi. Anastasia susţine că oamenii Primordialităţii aveau aceleaşi haruri... Doar că mai încolo ei... Ş-apoi, Anastasia mi-a născut un fiu.

— Şi unde-i el acum?

— În taiga cu Anastasia. Ea spune că în lumea noastră tehnocrată ne vine mult mai dificil să educăm copiii şi să facem din ei oameni autentici, deoarece, tot ceea ce este artificial, copiilor nu le este pe înţeles. De Adevăr îi înstrăinează. Toate astea să le fie prezentate doar după ce au cunoscut Adevărul.

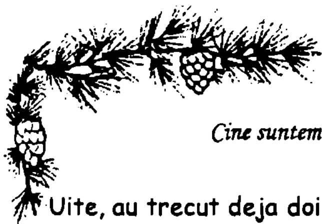
— Atunci, tu de ce nu eşti în taiga? De ce nu eşti cu ea? De ce nu participi la creşterea fiului?

— Un om normal nu poate trăi acolo. Foc, ea nu vrea să aprindă, se hrăneşte într-un fel cu totul deosebit de al nostru... şi din cauza asta, spune ea, ar fi mai bine ca, deocamdată, eu să nu am contact cu copilul.

— Să înţeleg, aşadar, că ea nu vrea să trăiască aici în condiţiile în care trăim noi? Şi că tu nu poţi acolo cu ea? Atunci, cum rămâne cu voi? Te-ai gândit şi la tine? Singur, fără familie. Dar, dacă te îmbolnăveşti?

— Deocamdată, s-ar părea că nu mă îmbolnăvesc.

Uite, au trecut deja doi ani de când bolile nu se iau de mine. Anastasia m-a lecuit.

— Ce vrei să spui, că n-o să te mai îmbolnăveşti niciodată?

— Este posibil să mă îmbolnăvesc. Anastasia a spus că bolile se vor întoarce, deoarece în om şi, prin urmare şi în mine, se află mult rău şi păgubitor. Uite, eu fumez şi am apucat iar băutura. Dar nu astea sunt importante. Anastasia zice că gândurile luminoase-s puţine. Şi că tocmai ele li se împotrivesc bolilor.

— În aceste condiţii, viitorul tău, ca de fapt al tuturor celorlalţi oameni normali, nici măcar nu se întrevede. Am venit la tine cu o propunere de afaceri. Eu o să te descânt şi o să te ajut să ieşi din hipnoză. Tot ce trebuie să faci tu este să mă anunţi când ţi-ai revenit şi atunci... O să mă ajuţi să-mi pun pe picioare afacerile societăţii. Tu ai mare talent de afacerist şi o experienţă vastă. În plus ai şi multe pile.

— Nu pot să te ajut, Vladislav. Nu reuşesc să mă focalizez pe afaceri. Cu totul alte gânduri mă frământă.

— Este clar - tu, acum nu gândeşti. Mai întâi, trebuie să-ţi revii la starea normală. Tu, doar, încrede-te în mine. Îţi cer ca unui prieten. O să-mi mulţumeşti. Iar, ce este mai important: tot ceea ce ţi s-a întâmplat în ultima vreme, numai ce-o să-ţi revii în starea normală, o să înţelegi singur.

— Ce vrei să spui prin stare normală?

— E simplu. Vei duce o viaţă normală şi firească omului. Te vei distra cu fetele. Şi vei avea posibilitatea să-ţi analizezi ultimii ani de viaţă. Dacă o să-ţi placă, poţi continua să trăieşti ca acum şi să te ocupi cu ce te ocupi acum. Iar dacă, aflându-te în stare normală, vei vedea că erai vrăjit, te vei apuca din nou de afaceri. Şi uite-aşa, tu vei sta bine şi mă

vei ajuta şi pe mine.

— Nu merg eu la curve...

— De ce la curve? Îţi găsesc eu dintr-alea care să iasă de bună voie cu noi. Punem la cale o serată cu muzică şi fetiţe. Putem merge la restaurant sau la picnic. Mă ocup eu de toate, tu numai nu spune nu.

— Vreau să-mi revin şi să mă reculeg. Trebuie să mă gândesc.

— Da´ mai lasă gânditu´. Ia propunerea mea ca pe un experiment. Ca pe-un prieten te rog - dă-mi o săptămână, după care poţi să te gândeşti.

— Bine, hai să-ncercăm...

A doua zi ne-am urcat în maşină şi am mers într-un oraş vecin în care trăiau fete bune, după cum se lăudă Vladislav, cunoştinţe mai vechi de-ale lui.

Realitatea noastră

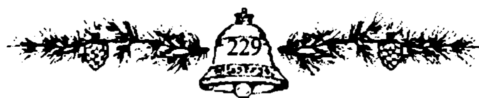
Femeia care ne-a deschis uşa era plăcută la vedere şi deosebit de manierată. Avea treizeci de ani, era puţin ruşinoasă şi cu faţa bolfoşică, dar drăguţă. Nu era grasă. Corpul ei îşi păstra şi evidenţia, chiar abundent, acele forme care dintotdeauna i-au tulburat pe bărbaţii. Neglijeul transparent nu le acoperea deloc. Vocea de copil şi zâmbetul cordial ne-au îmbiat imediat în casă.

— Bună ziua, drumeţilor. Intraţi, intraţi, vă rog. Despre dumneavoastră mi-a vorbit Svetlana. Mi-a spus că vreţi să vizitaţi oraşul şi să cinaţi la un restaurant bun.

— Da, aşa-i. Orice cu voi, frumoaselor..., - o măguli Vladislav, - Apropo, ce mai face Svetlana mea, nu cumva mi-a pus coarne?

— Da' cu cine şi când să facem din astea? Se vede treaba că am rămas doar cu aşteptatu'...

— Ce să mai aşteptaţi? Iată-mă, eu-s deja aici şi am adus cu mine şi un prieten. El e siberian şi e un afacerist

doxă. Să vă prezint.

Fata şi-a aranjat codiţa subţirică de păr negru, şi-a coborât pleoapele lungi şi stufoase apoi a deschis ochişorii lucitori şi, cu o expresie de timiditate amestecată cu voluptate, mi-a întins mâna:

— Eu sunt Lena. Bună ziua.

— Vladimir, - m-am prezentat eu strângându-i mâna puhavă şi catifelată.

În timp ce Lena pregătea cafeaua în bucătărie, eu cu Vladislav ne-am spălat pe mâini la baie şi am dat o raită prin apartamentul cu două camere. Mi-a plăcut în mod deosebit. Era aranjat simplu, ca la majoritatea oamenilor, numai că îndemânările, curăţenia şi confortul aveau ceva aparte. Toate lucrurile stăteau la locul lor şi nu erau obositoare la vedere. În dormitor pe pereţi era aplicat un tapet de culoare turcoaz cu floricele, perdelele dantelate din fereastră erau de aceeaşi culoare cu tapetul, iar covorul şi cuvertura mare aşternută pe pat erau asortate cu restul. Culoarea şi acurateţea camerei erau relaxante, iar patul parcă te ademenea să te întinzi. Ne-am aşezat în fotoliile din sufragerie, Vladislav a pus muzică la casetofonul de marcă al stăpânei casei şi m-a întrebat:

— Cum ţi se pare gazda?

— Finuţă. Cum de nu-i măritată?

— Cum de nu-s măritate milioane de femei din lume? Ce, n-ai auzit ce spun statisticile? Suntem mai puţini, noi bărbaţii, decât femeile.

— Am auzit, da′ ea nu-i ca toate. Se ţine bine gagica, şi-a făcut din casă un adevărat cuibuşor.

— Da. Câştigă binişor. Este coafeză de lux. Nu una de rând, ci e stilistă. A participat la o grămadă de concursuri.

Doamnele din clasa bogătaşilor se programează din

timp la ea şi plătesc bani grei ca să se moţeze.

— O fi o uşuratică?

— Nu! Nici vorbă de-aşa ceva. Svetka mi-a povestit că o ştie de pe vremea când mergeau la şcoală. Lenka a tovărăşit cu unul din doi gemeni dintr-o clasă mai mare, după şcoală l-a lăsat, dar tipul s-a ţinut mult timp după ea. Îi ciomăgea pe toţi băieţii care îndrăzneau s-o conducă măcar până acasă. Deseori se întâmpla ca Lena să asiste la aceste bătăi. Tipul îi rupea în bătaie pe cei care încercau s-o agaţe. A stat şi la zdup pentru huliganism. Ei îi era milă de el, nu depunea niciodată mărturie împotriva lui, de fiecare dată spunea ba că se găsea în stare de inconştienţă parţială ba că nu-şi amintea nimic. O dată au reuşit chiar să-l incrimineze şi să-l închidă. L-au acuzat pentru traumele pe care i le-a provocat unui băiat de tătic sus-pus.

— Poate-i frigidă, din moment ce nu-i plac bărbaţii?

— Da´ mai termin-o cu frigida asta. Ce n-ai văzut cum a pus ochişorii pe tine numa´ ce te-a văzut? Ca vulturul pe iepuraş. Patul vă aşteaptă.

— Acu´ nu exagera.

— Nu mai tot căuta nod în papură şi scuze, mai bine relaxează-te şi profită de situaţie. Parcă aşa am vorbit, nu? Atuncea, destinde-te!

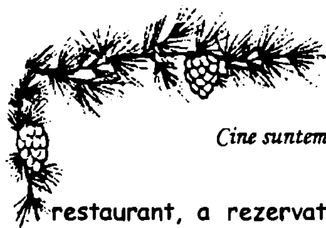
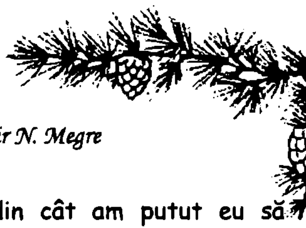
Lena purtă ceştile cu cafea pe o tavă frumos ornată. Se schimbase între timp într-un sarafan mulat pe corp şi se machiase discret. Arăta şi mai apetisant decât mai ´nainte şi întrebă:

— Vreţi să mâncaţi ceva? Numaidecât vă fac o gustărică.

— Nu, - răspunse Vladislav, - o să mâncăm la restaurant. Tu, mai bine, sună unde ştii tu că-i mai fain şi rezervă o masă de patru persoane.

Cât timp noi ne-am băut cafeaua, Lena a sunat la un

restaurant, a rezervat o masă, din cât am putut eu să înţeleg, printr-o cunoştinţă - un şef de sală - apoi, schimbând tonul vocii, i-a dat în grijă, tutuindu-l: «Numa' vezi cum faci... dă-ne, te rog, o masă faină, că am invitaţi la cină. Vin cu doi cavaleri tare oacheşi».

Am mers abia seara la restaurant, după ce toată după amiaza am vizitat oraşul şi am admirat din maşină minunăţiile locului.

Uşierul îmbrăcat în uniformă fastuoasă, cu un gest majestos a deschis uşa restaurantului dinaintea noastră. Şeful de sală ne-a condus imediat spre o măsuţă situată pe latura opusă ieşirii. Locul era, într-adevăr, frumos, masa era cocoţată pe o scenă mică de unde se vedeau foarte bine restaurantul, scena cu artişti şi orchestra, sala cu pereţii elegant spatulaţi şi tavanul bogat împodobit. Restaurantul era aproape plin. După cum arăta, mai mult ca sigur că doar înstăriţii îşi permiteau să se desfete în acest local atât de luxos. Nici noi nu ne-am zgârcit şi am comandat gustări costisitoare şi vin bun, iar pentru mine am cerut o sticlă de vodkă. Orchestra şi-a început programul de dans cu un tango, Vladislav, de la primele acorduri, ne-a invitat pe toţi să ieşim pe scenă. Am ieşit toţi patru. Corpul îmbietor şi plinuţ al Lenei se unduia uşor în braţele mele. Eram deja bine cherchelit şi, simţind aroma Lenei şi privind-o în ochii arzători, m-am ameţit şi mai tare. Îşi ridica din când în când pleoapele-i coborâte, iar ochişorii ei dulci arzând parcă într-un foc prevestitor de nedesluşită spaimă mă priveau timizi. Focul pârjolitor o făcea ca în aceeaşi secundă să-şi coboare iarăşi privirile în pământ.

Deja întors la masă, după tango, uitasem cu desăvârşire de grijile care mă chinuiau. Aşa beat mă simţeam bine şi îndatorat Lenei şi lui Vladislav. Şi, îndeobşte, tuturor.

Însemna că poţi să-ţi trăieşti şi bine viaţa şi să te bucuri de toate frumuseţile ei fără să te îngropi de viu.

Le-am turnat la toţi vin în pahare, mie puţină vodkă şi m-am ridicat cu intenţia să rostesc un toast. Nici n-am apucat să deschid gura că Vladislav m-a şi întrerupt. După tangoul dansat cu Sveta se întorsese deja nervos la masă. Şi-a aprins iute o ţigară, a scuturat scrumul în salatieră, nu a turnat vin nimănui de la masă şi fără să aştepte ca eu să-mi spun toastul, îngăimă:

— Stai aşa, că aici este-o hibă... una mare... E cam încurcată treaba... Hai să ieşim puţin. Trebuie să-ţi vorbesc neapărat, - şi, fără să aştepte răspunsul meu, s-a ridicat brusc în picioare. - Voi, fetelor, mai bârfiţi oleacă aici, noi ne întoarcem într-un minut.

Am ieşit în holul impunător al restaurantului. Vladislav m-a tras deoparte într-un colţ, în spatele unei fântâniţe arteziene şi cu vocea înăbuşită îmi şopti:

— Ia te uită la ea, târfa! Nu degeaba tu.... Ai, ai, târâtura de ea!!

— Cine? Care târfă? Dacă te-ai sfădit cu Sveta, nu le strica seara la toţi, te rog.

— Nu Sveta... Lenka ne-a făcut felu', mai bine zis ţie, dar e şi vina mea. Nu pot să te las.

— Poţi să-mi explici mai bine ce-a făcut? Cum adică, ne-a făcut felu'? Ne-a vândut sau cum? Cui, de ce?

— La dans, Sveta mi-a povestit. Eu i-am vorbit de tine şi pe ea a apucat-o mila... s-a uitat la tine... Şi mi-a povestit totul în timpul tangoului.

— Şi ce ţi-a spus?

— Că Lenka este o perfidă. S-ar părea că este o sado-masochistă bolnavă. O pervertită. Tu-ţi închipui; bărbaţii se-nvârt în jurul ei s-o seducă, ea cochetează puţin

cu ei, apoi îi invită la restaurant. Printr-o cunoştinţă îşi rezervă singură o masă la restaurant şi acolo lingăul acela de prieten al ei îşi anunţă trupa de mafioţi.

— Care lingău, ce mafioţi?

— Repetentul cu care tovărăşea ea încă de pe vremea şcolii. Ţi-am povestit, era gagiul ei, îi cotonogea pe toţi băieţii care încercau să intre-n vorbă cu ea. Acuma, pare-se, e mafiotul sau racketul zonei. În fine, ea ştie că imediat ce rezervă măsuţa prin cunoştinţa ei, el îşi anunţă mafioţii. Pe urmă, fie chiar în restaurant, fie, cum se întâmplă de cele mai multe ori, undeva în dosul restaurantului, într-un loc întunecos, îl urmăreşte împreună cu clica lui pe cavalerul Lenkăi şi-i trag o ciomăgeală soră cu moartea. Toată această execuţie trebuie să aibă loc, riguros, sub privirile directe ale Lenei. Ea simte o imensă plăcere privind la toate astea. A spus că, deseori îşi dă drumu'. Svetka spune că, de-acuma, *plăcerea asta a Lenei a devenit boală. Tocmai Lena i-a* povestit, plină de emfază, că foarte des atinge orgasmul la aceste privelişti.

— Dar repetentul, amicul ei, de ce face toate astea?

— Da' cine-l înţelege, de ce-o face? Poate că o mai iubeşte ca înainte, sau poate că şi el simte vreo satisfacţie perversă la aşa ceva. Sveta spunea că Lenka se prăbuşeşte inconştientă, iar el, după execuţia asta, o duce acasă şi rămâne peste noapte la ea. Şi ce fac ei acolo acasă la ea, dracu ştie.

— De ce nu se însoară cu ea?

— Ce-ţi schimbă ţie, că se însoară, că nu se însoară? Îţi spun doar, e bolnavă. Poate crede că aşa îşi continuă tinereţea. Cât despre căsnicie, ar fi doar un gest... La ce bun să se mărite? Se satisface aşa de bine şi fără... Este bolnavă, spune Svetka. Oricum, nu are nicio importanţă,

acu' tre' să vedem cum ne învârtim.

— Hai să ne uşchim din restaurant dacă tu zici că po' să-l anunțe pe repetentul ăla al ei.

— E târziu. Deja-s aici, el cu prietenii lui. Ne țin deja sub tir... Svetka povestea că, mai întâi, el o să vină la măsuța noastră, o să-şi ceară foarte elegant permisiunea să danseze cu Lenka şi o să danseze dacă ea nu o să-l refuze. De-o fi să-l refuze, se va îndepărta paşnic fără să facă probleme. Cu toate astea, urmarea va fi, ca de fiecare dată, aceeaşi: pe cavalerul Lenei o să-l rupă-n bătaie şi or să-l despuie cu japca de tot ce are de preț pe el. Rolexul meu i l-am dat deja Svetkăi. Dacă ai ceva de preț, dă-mi să i-l dau.

— Nu am nimic de preț. Ascultă, cum de nu se tem de miliție?

— Sunt mafioți, trec peste miliție, au un avocat mafiot de-al lor. Deseori aranjează situația în aşa fel încât ciomăgitul să cadă de vinovat şi fac miliția să creadă că au salvat fata de agresor.

— Lena, vasăzică, este mută ca martor?

— Tace jigodia, se preface că nu-şi aminteşte nimic, ca şi cum ar fi fost sub şoc sau ar fi leşinat. Vinovat sunt eu în fața ta. Suntem în rahat, dar vina este doar a mea că eu am organizat totul. Da, da, am făcut o trebuşoară... Hai să născocim ceva... să ne prefacem că ne luăm la harță între noi, şi poate ne culege miliția. Mai bine zăcem la secția de dezalcoolizare, plătim amenda da', cel puțin, nu rămânem desfigurați.

— Nu, nu, aşa ceva chiar că nu fac. Nu-i dau eu satisfacție, nu mi-o fac singur cu mâna mea. Hai, mai bine, să fugim pe undeva prin dos, după aceea tu o suni pe Svetka să ne cheme un taxi.

— Nu mai apucăm, banditii-s deja pe poziții. Dacă

ieşim o să ne întoarcă. Ş-o încasăm de două ori. Ne mai părăsc şi că am plecat fără să plătim consumaţia.

— După cum spui tu, nu-i chip.. Atunci, hai măcar să chefuim până la urmă. Cel puţin le călcăm bine pe nervi pe canaliile astea. Mi-e o ciudă că s-a stricat toată seara, eu începusem să mă simt aşa de bine...

— Cum să mai chefuim acum?

— Mergem la masă, ne afumăm bine şi uităm de tot ce-a fost - ne simţim bine cât mai avem timp. Numa', tu nu te da pe faţă că te temi şi nu te agita înainte de vreme.

— Da' tu crezi că pentru mine mă tem? Eu, pentru tine mă tem.

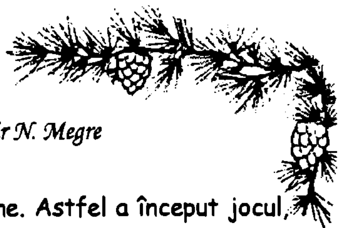
— Haidem.

Ne-am întors la măsuţă. În impunătorul şi luxosul restaurant mişunau o mulţime de dame rafinate, aranjate şi chitite ca în poveşti. Femeile tinere, frumuseţi de neasemuit, îi însoţeau pe bărbaţii respectabili la vedere şi străluceau de bijuterii scumpe. Se distrează aşa-zişii „ruşi noi". Însă şi ei tot ai Rusiei sunt. Înseamnă că se distrează Rusia cum poate mai bine, în mare stil şi prezumţie. Cinismul şi luxul desfrânat care învăluiau totul, exaltau şi mai mult acest stil. Întorşi la masă, am umplut paharele şi am rostit: <<Să bem în cinstea satisfacţiei. Fiecare de la această masă să-i dăruiască celuilalt măcar o clipă de satisfacţie. În cinstea plăcerii şi a satisfacţiei!>> Noi bărbaţii am golit paharele, fetele doar pe jumătate. Eu mi-am tras scaunul aproape de Lenka, am strâns-o-n braţe, i-am pus mâna pe decolteul desfăcut şi i-am şoptit uşor la ureche:

— Tu eşti frumoasă şi atrăgătoare, Lena, ai fi putut să fii o soţie şi o mamă bună.

Prima ei reacţie a fost să mă îndepărteze şi să-mi ferească mâna de pe sâni, dar fără prea multă convingere. S-a

destins şi şi-a aplecat capul spre mine. Astfel a început jocul, după regulile ei sau ale lor, iar eu am jucat, cum m-am priceput mai bine, eu însumi neînţelegând de ce-o făceam. Era de ca şi cum ceva m-ar fi împins s-o fac anume pentru a mulţumi anumite forţe obscure, eu însumi îndreptându-mă negreşit spre tragicul epilog. Epilog care nu s-a lăsat aşteptat...

De la o masă de lângă scenă s-a ridicat un bărbat robust cu grumaz de bou. S-a uitat un timp insistent la noi şi imediat cum s-a oprit muzica, s-a încheiat la sacou şi cu pas hotărât s-a pornit înspre masa noastră. Aproape pe la jumătatea drumului s-a oprit, s-a răsucit brusc şi şi-a îndreptat privirile într-altă direcţie cu aceeaşi insistenţă cu care tocmai se uitase la noi. În aceeaşi clipă, majoritatea celor din sală s-au răsucit şi au început să privească-ntr-acolo. Unii s-au ridicat de la locurile lor, stupefiaţi de ceea ce se petrecea. M-am uitat şi eu într-acolo şi am rămas mut de surprindere.

Pe uşa principală, dinspre orchestră, intra Anastasia. Mersul nonşalant şi modul atrăgător în care era îmbrăcată, nu puteau să nu stupefieze. Îmbrăcată!? Pusese pe ea doar bluziţa cea curăţică a mămicuţei şi o fustiţă, iar pe cap avea un batic. Doar că de data asta arătau de parcă ar fi fost îmbinate de un stilist de faimă mondială care, sub impulsul inspirator, a creat special pentru ea un super ansamblu vestimentar. Anastasia le-a umbrit instantaneu pe toate celelalte femei, mai înainte de neîntrecut în frumuseţe.

Sau, poate că, imaginea asta se crea doar datorită hainelor ei simple care erau completate de podoabele neobişnuite pe care le avea pe ea sau poate mulţumită mersului ori ţinutei ei.

De loburile urechilor Anastasiei atârnau, ca nişte clipsuri, două mici crenguţe verzi cu acuşoare pufoase.

O coroniță împletită din iarbă verde îi cuprindea capul ca o diademă, strângându-i ferm coçul de păr auriu. În frunte, pe coroniță era fixată o floricică purpurie ca rubinul. Anastasia era şi machiată, deasupra pleoapelor se vedeau câteva umbre verzi. Fusta era aceeaşi pe care-o ştiam eu, numai că de data asta era tăiată până aproape la înălțimea şoldurilor. Împrejurul taliei o cuprindea o centură făcută dintr-un fular pe care era împletită o fundă mare. Inimaginabilul ansamblu vestimentar era completat de o ciudată gentuță super modernă în care se transformase trăistuța ei țesută. De capetele firişoarelor netăiate ale țesăturii, Anastasia a înnodat crenguțe de copac necurățate de coajă, pe baieră a împletit flori şi plante - din toate astea a ieşit o neobişnuită geantă stil hippy. Gătită aşa, păşea încrezătoare şi degajată ca un top-model.

S-a apropiat de scena pe care câteva perechi erau prinse într-un dans alegru şi, spre surprinderea tuturor, s-a dezlănțuit într-un dans vioi, a făcut câteva piruete, mişcându-şi energic tot corpul. Îşi undui cu grație fiecare părticică a corpului, ridică mâinile deasupra capului, bătu din palme şi râse cu bucurie. Sala s-a umplut de aplauzele bărbaților. După ce şi-a încheiat reprezentația, s-a pornit spre masa noastră. Doi ospătari au ajuns-o din urmă şi au întrebat-o ceva, la care ea a arătat cu mâna în direcția noastră. Unul din ospătari a apucat un scaun de plastic şi a mers în urma ei. Trecând pe lângă masa amicului Lenei - cel cu grumaz de bou - care tocmai se ridicase să vină la noi, Anastasia s-a oprit, l-a privit fix în ochi şi, ca şi cum i-ar fi făcut cu ochiul, a mers mai departe spre masa noastră.

Stupefiat de spectacol, rămasem strângând-o în brațe pe Lena. Ceilalți de la masă, ca şi mine, au rămas cu toții muți de uimire.

Anastasia a venit la masa noastră ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic şi, ca şi cum era firesc să sosească, ne-a salutat:

— Bună seara şi distracţie plăcută! Bună, Vladimir! Permiteţi?... Sper să nu vă supăraţi dacă mă aşez aici cu voi, câteva momente...

— Bineînţeles că nu deranjezi, Anastasia, ia loc, - am spus eu, revenindu-mi din surpriza acestei apariţii şi m-am ridicat să-i cedez locul, însă ospătarul serviabil îi oferise deja scaunul adus. Al doilea ospătar a ferit farfuria din faţa mea, i-a pus alta curată Anastasiei şi i-a oferit meniul.

— Mulţumesc, - a spus Anastasia, - dar, pentru moment nu mi-e foame.

Anastasia a băgat mâna în gentuţa ei hippy şi a scos câteva afine şi coacăze, le-a aşezat pe farfurie şi a împins farfuria spre mijlocul mesei:

— Poftiţi, serviţi-vă!

— Ce-i cu tine aici, Anastasia? Ai căzut aşa... din senin. Te-ai apucat să baţi restaurantele?

— Am venit în vizită la tine, Vladimir. Am presimţit că erai aici şi am spus, hai să intru. Te-am deranjat prea tare?

— Ba, chiar deloc. Doar că nu înţeleg de ce te-ai îmbrăcat aşa şi de ce te-ai machiat.

— Eu, dintâi, nu m-am aranjat aşa şi nici nu m-am machiat, dar când m-am apropiat de uşa restaurantului şi am dat să intru, omul de la intrare m-a oprit. Pe alţii îi lăsa să intre, uşile larg dinaintea lor le deschidea, respectos închinându-li-se. Mie, însă, mi-a grăit: «Mergi ţăţică, nu eşti la crâşma din sat, aici nu face pentru tine». M-am depărtat în întuneric şi am încercat să-nţeleg de ce pe alţii îi lăsa să intre!? Am văzut că ceilalţi care intrau erau îmbrăcaţi altfel şi la vedere arătau altfel, nu ca mine şi am înţeles pe loc.

M-am învârtit şi am găsit numaidecât două crenguţe de copac. Le-am curăţat cu unghiile şi mi le-am agăţat în loc de cercei. Uite, - se întoarse Anastasia din profil să-mi arate invenţia ei, - uite ce frumoase sunt.

— Da, sunt frumoase.

— Gentuţa, iute-am dichisit-o şi cingătoare din fular mi-am făcut, m-am machiat din seva frunzelor şi petalelor de flori, da´ cel mai rău îmi pare că a trebuit să-mi sfâşii fusta mămicii...

— Nu trebuia s-o rupi aşa de scurtă. Ai scurtat-o până aproape de şolduri, era de ajuns puţin peste genunchi.

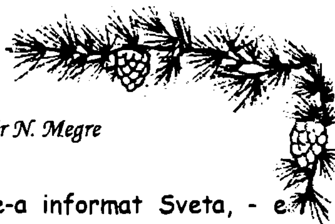
— Vroiam să fac totul cât mai bine ca să mă lase să intru.

— Şi rujul de unde l-ai luat? Pe buze văd că ai ruj autentic.

— Asta am făcut când eram deja înăuntru. Când omul de la intrare mi-a deschis porţile, eu am mers la oglinda din hol ca să mă văd. Interesant. Femeile din faţa oglinzii s-au oprit şi se uitau la mine. Una din ele s-a apropiat de mine şi, puţin îngrijorată, mi-a spus: «Unde te-ai chitit aşa interesant? Dă să te ajut eu oleacă. Uite, na-ţi inelul şi verigheta mea. Vrei nişte verzişori?»

I-am explicat femeii că se putea găti şi ea la fel de bine şi fără probleme. Când i-am arătat clipsurile din crenguţe, toate femeile s-au îngrămădit împrejurul nostru, curioase. O femeie tot repeta: «Ca să vezi, ca să vezi». Una încerca să afle de la celelalte unde se poate cumpăra revista care expunea creaţiile stilistice pe care le-am folosit când m-am gătit!? Prima care a vorbit cu mine a mai spus că, dacă am venit aici să bat trotuarul, era bine să ştiu că ea este şefa şi că noile aspirante nu pot veni să lucreze pe teritoriul ei. Era în putere să-i rupă capul oricui n-o asculta.

— Ea este *Ana-putana*, - ne-a informat Sveta, - e crâncenă, se tem toate de ea. Dacă o calci pe bătături e în stare să pornească aşa scandaluri şi intrigi că îi trânteşte pe toţi la pământ... îţi trece pofta.

— Cumplită... - rosti gânditoare Anastasia, - dar ochii ei sunt trişti, mie mi-a fost milă de ea. Aş fi vrut să fac ceva pentru ea. Când m-a mirosit şi m-a întrebat ce parfum mi-am pus, eu i-am dăruit un beţigaş cu ulei esenţial de cedru în el şi-am învăţat-o cum să-l folosească. Deîndată le-a parfumat şi pe tovarăşe şi mi-a dăruit un ruj şi un creion ca să-mi conturez buzele. M-am chinuit eu acolo, dar nu prea m-am descurcat, am râs toate, apoi ea m-a ajutat şi mi-a spus: «Dacă ai necazuri, tu cheamă-mă»... M-au invitat la măsuţa lor din sală, dar eu am refuzat spunându-le că am venit doar să-l salut pe al meu... Anastasia a tăcut puţin descumpănită, apoi gândindu-se o vreme, spuse: - să te salut pe tine, Vladimir şi pe dumneavoastră. Ai putea să ieşi cu mine la plimbare prin oraş? Lin vântişor adie dinspre mare, pe plajă aerul este mai curat. Sau, poate, tu vrei să te mai reţii aici cu prietenii tăi? Te aştept pân' ce termini, sau poate am deranjat?

— Nu ai deranjat deloc, Anastasia, eu mă bucur să te văd. Numai că am rămas tablou de mirare când te-am văzut că intri.

— Chiar aşa? Atunci hai să mergem să ne plimbăm pe malul mării! Noi doi, sau vreţi să veniţi cu toţii? Cum vrei tu, Vladimir.

— Mergem doar noi doi, Anastasia.

Cu plecarea din restaurant nu prea ne-a mers bine. Cunoştinţa Elenei s-a apropiat de măsuţa noastră. Şi el părea să fi rămas buimăcit după apariţia Anastasiei. «Trebuia să fi ieşit imediat». - am gândit eu, de-acum era prea târziu. Mafioţii şi-au început teribilul scenariu, în timp ce Elena, s-a

pregătit moral, şi-a dres statura, a coborât privirea şi şi-a aranjat coafura într-un mod impecabil.

Tipul s-a apropiat de măsuţă, dar nu a mers la Lena. S-a înclinat imperceptibil în faţa Anastasiei şi i-a şoptit ceva la ureche. Elena a rămas cu gura căscată auzind că prietenul ei o invită la dans pe Anastasia:

— Domnişoară, vă rog, permiteţi-mi să vă invit la dans.

Anastasia s-a ridicat, a zâmbit şi a răspuns:

— Vă mulţumesc frumos pentru invitaţie. Aşezaţi-vă, vă rog, în locul meu. Cu siguranţă sunteţi foarte binevenit. Nu sunt dispusă acum să dansez. Tocmai am hotărât să ies cu cavalerul meu să ne plimbăm la aer curat.

Acesta i-a respectat dorinţa Anastasiei şi, fără să-şi dezlipească ochii de pe ea, s-a aşezat pe scaun. Noi doi ne-am îndreptat spre ieşire.

Intenţia mea era să ne îndepărtăm cât puteam de restaurant, să ne plimbăm puţin cum vroia Anastasia şi apoi să chem un taxi şi să merg în apartamentul meu. Era deja zece seara. De pe aleea îngustă ne-am lăsat pe digul pietruit spre malul mării. Nu eram încă pe plajă când am auzit scrâşnetul de roţi frânând şi m-am întors. Din jeepul oprit pe marginea drumului au coborât cinci bărbaţi zdraveni şi s-au îndreptat spre noi. Când ne-au înconjurat, eu l-am văzut pe repetentul cu grumaz de bou. S-a depărtat de ceilalţi şi a vorbit el primul:

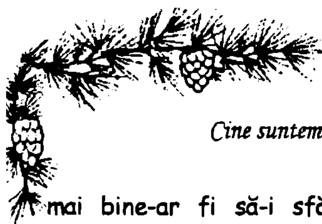
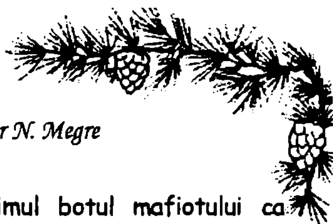
— Domnule, ar fi de dorit să te întorci înapoi în crâşmă. Doamna ta se plictiseşte singură, fără tine.

Nu i-am răspuns şi-atunci a vorbit din nou:

— Cee, eşti surd?! Îţi spune omu' că tre să te întorci la dama ta! Cee, ai încurcat damele între ele şi ai ieşit cu alta? Acuşica te-ajutăm noi să te întorci.

Abia când namila cea corpolentă s-a apropiat de mine m-am hotărât să strig: «Fugi, Anastasia!!» şi-am gândit că cel

mai bine-ar fi să-i sfărâm eu primul botul mafiotului ca Anastasia s-apuce să scape. Am încercat să-l lovesc eu mai întâi pe bărbatul cu grumaz de bou care se apropia, însă el, agil, mi-a apucat mâna şi m-a lovit în moalele capului, apoi peste faţă. Am căzut pe pavaj. Mai mult ca sigur că mi-aş fi spart capul de pietre, dacă Anastasia, printr-un gest fulgerător, nu mi-ar prins capul în mâini şi nu ar fi amortizat căzătura. Capul mi se învârtea şi-mi venea greu să respir. Stăteam întins şi vedeam cum se apropiau de faţa mea bocancii ţintuiţi ai namilei cu gât de bou: «O să mă buşească acum cu picioarele» - mi-a fulgerat prin minte. Tipul s-a apropiat de mine, şi-a făcut vânt ca şi cum ar fi dat un şut, dar, în aceeaşi clipă Anastasia a făcut ceva care, în condiţii normale, ar fi făcut orice femeie... a ţipat. Doar că ţipătul ei!... A fost un ţipăt normal doar în prima clipă. Apoi s-a transformat într-un ţipăt violent care sfâşia timpanele, un ţipăt fără sunet. Am înţeles că era ţipăt doar după modulaţiile de pe buzele Anastasiei. Am văzut cum au căzut din mâinile celor cinci bărbaţi sculele pe care aveau intenţie să le mânuiască şi cum s-au apucat toţi cu mâinile de urechi. Trei din ei au căzut în genunchi şi s-au închircit de durere. Anastasia, acoperindu-mi urechile cu palmele ei, a tras aer în plămâni şi a ţipat din nou. Ţipătul ei era evident un ultrasunet, din moment ce toţi cei dimprejurul nostru căzură în genunchi de durere. Nu înţelegeau de unde vine acest insuportabil şi asurzitor ţipăt. Şi eu, prin palmele ei, am simţit din plin efectul ţipătului, probabil nu chiar aşa tare ca ceilalţi, dar totuşi destul de dureros. Nu peste mult timp am văzut cum de sus din stradă aleargă către noi un grup de femei. Anastasia a încetat să ţipe, şi-a îndepărtat mâinile de urechile mele, iar eu am căzut vlăguit pe pavajul de piatră. Grupul de femei care alerga spre noi era înarmat: care cu sticle în mâini, care cu scule de maşină, una avea chiar un baston de poliţie, alta ducea cu ea un candelabru

masiv de lumânări. În fruntea tuturor *Ana-putana* ținea în mână gâtul rupt al unei sticle de șampanie.

Dintr-una din cele două *Jiguleovki** în care veniseră femeile, parcate de-o parte și de alta a jeepului, a coborât o grăsună îmbrăcată cu halat de noapte. Se vedea că era scoasă din așternut, deoarece nu apucase să se îmbrace cum trebuie. Am remarcat imediat că femeile erau bine organizate. Șefa grupului trasase deja sarcini precise fiecărei prostituate.

Teribila Anka, cu părul vâlvoi, s-a oprit la vreo cinci metri de grupul de agresori care erau încă întinși pe jos dar care își reveneau încet din zăpăceală. Anka, uitându-se la Anastasia - singura rămasă în picioare - îi aruncă:

— Ce-ai făcut gagico? Te-ai dat la mai mulți odată și te-au supărat?

— Nu. Numai cu unu' din ei am vrut să vorbesc, - i-a răspuns liniștită Anastasia.

— Și-atunci ceilalți ce caută aici?

— Cine îi știe de ce-au venit. Nu știu ce vor.

— Aaa, tu nu știi? Las' că știu eu foarte bine ce vor târâturile astea, - a răspuns Anka și s-a năpustit furioasă asupra amicului Lenei.

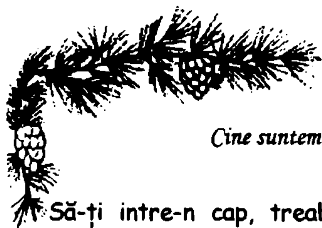
— De câte ori să-ți spun, imbecil ce ești tu, fiară sângeroasă, să nu te atingi de fetele mele?

— Ea nu-i a ta, - i-a răspuns înădușit fostul repetent.

— Toate-s ale mele, care vreau eu sunt, ai înțeles fătălăule. Pot să-ți sparg și botul cela de linge-cur ce ai, dacă-ți mai arăți fața asta de parazit vreouneia din fetele mele.

*Jiguleovki - (diminutiv de la Jiguli) - automobil de fabricație rusească, vândut și în România, sub numele de Lada.

Să-ți intre-n cap, treaba asta! Nu tolerez întreținuți pe teritoriul meu, ai înțeles? Şi nici răgălii ca tine nu tolerez! Nu vă e de ajuns cât sânge sugeți voi, *biznismenilor*? Mai vreți să ne comandați şi pe noi?

— Te-ai făcut cu totul impertinentă. Ea nu-i a ta. E o novice şi vroiam doar să vorbesc cu ea între patru ochi. Numa' că tu, Anka, ai întrecut orice măsură. Ce te bagi, ce vrei tu de la ea?

— Este prietena mea. Ai priceput? Şi tu nu poți să-ți satisfaci sadismul pe ea.

— Te-ai prostit cu totu' sau ce-i cu tine?... de-acu' toate gagicile îs prietenele tale?

Vocea *boss*-ului nu mai era tremurătoare şi înspăimântată, iar eu am înțeles imediat de ce. În timp ce Anka discuta cu el, prietenaşii lui îşi reveniseră în fire. Unul din ei, mai scund de statură, avea un pistol în mână îndreptat spre Anka. Un alt mafiot ținea deja sub tir grupul de prostituate din spatele Ankăi. Grupul de tinere femei înarmate la voia întâmplării stătea acum în bătaia pistoalelor bandiților. Răfuiala luă o întorsătură nici măcar pe departe în avantajul lor. Era evident că doar o secundă mai trebuia să treacă şi fetele aveau să fie îngenunchiate moral şi strivite fizic, ca să nu mai vorbim că-şi pierdeau libertatea şi câştigurile agonisite. Aş fi vrut să am putere să fac ceva, câtuşi de puțin să schimb situația, să fie evitat îngrozitorul deznodământ ce se profila. Am scuturat-o de mână pe Anastasia care încă mai stătea lângă mine, mi-am acoperit urechile şi i-am strigat:

— Țipă, Anastasia! Țipă! Repede!

— De ce să țip, Vladimir?

— Cum de ce, nu vezi că stau să se răfuiască? O să le calicească, o să le mutileze. Au pierdut. Pentru fete totul este

terminat.

—, Nu pentru toate. Sufletele a trei din ele încă se mai bat.

— Ce să mai facă sufletele în fața pistoalelor? Sunt biruite.

— Nu au pierdut încă, Vladimir. Atâta timp cât sufletele lor se mai bat încă, nimeni nu trebuie să se amestece. Un ajutor extern poate rezolva situația actuală, dar va implanta în ele neîncrederea de sine şi în multe alte situații din viață vor avea de pierdut. Vor spera tot timpul un ajutor din afară.

— Măcar odată de când te cunosc, ai putea să încetezi cu filozofia asta a ta. Mai clar decât aşa... e limpede situația...

Am tăcut pe loc şi am înțeles că era imposibil s-o conving pe Anastasia. Îndurerat, am gândit: ‹‹Ehh, de-aş fi putut eu să țip aşa››.

Văzându-i pe acoliții săi care erau deja pe poziții, cavalerul şi întreținutul Lenei, cu aer de stăpân pe situație, a zâmbit disprețuitor şi a spus:

— Ți-am zis eu, *Anka-putanka,* că te-ai obrăznicit cu totul. Da′ de data asta ț-o iei. Hai, azvârliți repejor, furcoaiele - vițelelor! Aruncați-le şi dezbrăcați-vă! Acu′, rând pe rând o să vă futem pe toate.

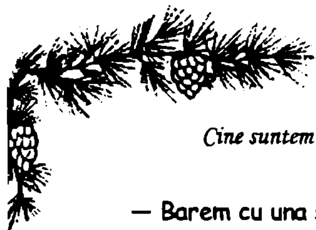
Anka i-a cercetat din priviri pe bandiții cu pistoalele țintite asupra lor şi le-a răspuns cu năduf:

— Poate că nu chiar pe toate, poate că vă ajunge numai pe mine?

— Ia te uită, cățeaua. A schimbat ideea, - le-a vorbit şeful, râzând, celorlalți huligani. - Nu ne-ajunge numá′ pe tine, o să vă învățăm acuş pe toate cum să vă purtați şi de-acu′nainte o să lucrați pentru noi, târfelor!

— Dá′ de unde atâta vlagă-n voi pentru noi toate?

— Barem cu una să dovediţi, - i-a aruncat Anka, râzând cu poftă.

— Tacă-ţi pliscul, târâtură. Pe toate o să vă futem.

— Dá' eu tare mă-ndoiesc, voi n-o să vă descurcaţi nici măcar cu una.

— Pe toate o să vă futem până la ziuă.

— Deja m-ai plictisit tu, iubiţelule, cu făgăduielile tale, nu te cred, nu cred în destoinicia voastră de bărbaţi vânjoşi.

— Uite-acuş o să crezi, căţea ce eşti. O să-ţi umplu botu'n sânge, - a urlat deja înfuriat şeful huliganilor şi a făcut un pas spre Anka, îmbrăcând o rozetă de fier pe pumn.

Anka a făcut un pas îndărăt şi le-a strigat prietenelor sale:

— Daţi-vă deoparte fetelor.

Grupul de prostituate a făcut câţiva paşi îndărăt, numai grăsuna încruntată, îmbrăcată în halat, s-a oprit cu picioarele proţăpite în pământ. În clipa în care huliganul a făcut încă un pas în direcţia Ankăi, grăsuna taciturnă a spus înnăbuşit:

— Ani', ah Ani', cum zici...? Să-i dau drumú', ce zici?

— Ca de fiecare dată, eşti nerăbdătoare, Maşka, - i-a răspuns Anea care bătea în retragere. - Dă-i drumu' de nu mai poţi să te ţii.

Grăsuna, printr-un gest feminin şi-a smuls calmă, dar hotărâtă, platca halatului. Nasturii au zburat cât colo. Şi-a dezvelit sânii, a lăsat să se întrevadă bikinii minusculi de pe ea şi atunci... De sub halatul grăsunei s-a ivit un Kalaşnikov cu amortizator şi cu infraroşii pentru vedere nocturnă. A tras dezinvoltă siguranţa, a proptit patul armei în umăr, şi-a apropiat ochiul de lupă şi a ţintit.

— Numa´, te rog Maşa, nu cum ţi-i obiceiu´. Aici nu-i zonă de luptă. Câte unu´. Ştii tu cum. Fiecare cartuş costă parale, - o sfătui Anka.

— Îhî, - a făcut grăsuna fără să-şi dezlipească ochiul de lupă. În secunda care-a urmat s-au auzit cinci împuşcături distincte la intervaluri de câte o secundă. Şi ce împuşcături! Primul glonţ a străpuns tocul de la bocancul huliganului şef. Cu siguranţă l-a rănit la călcâi că a şi apucat-o la fugă spre mare şchiopătând. Celelalte patru cartuşe zăceau lângă ceilalţi bandiţi. Trei din ei au percutat rapid şi s-au ascuns în dosul zidului de piatră. Al patrulea nu a apucat să mai fugă şi s-a aruncat cu faţa la pământ.

— Ani´, zi-le să se târască spre malul apei. De nu, cartuşele po´ să ricoşeze şi să-i schilodească, - a spus grăsuna fără să lase automatul din mâini.

— Aţi auzit, scumpetelor? În apă, marş! Maşenka încă n-a învăţat cum să controleze cartuşele ricoşate prin aer, - i-a spus, cu calm, Anea căpeteniei bandiţilor care, ţopăind, se târâse deja în apa mării.

Într-un minut, toată gaşca de bandiţi, împreună cu şefu´ lor, se afla deja în apă până la brâu.

Anea a mers spre Anastasia, au rămas amândouă o vreme uitându-se în tăcere una la cealaltă. S-au privit fără să spună nimic. La un timp, Anea, cu tristeţe în voce, i-a şoptit Anastasiei:

— Prietena mea, ai fi vrut să te plimbi pe aici cu cavalerul tău. Plimbă-te, acum. Seara-i plăcută, caldă şi calmă.

— Da. Aer curat peste oraş adie, - a spus Anastasia şi a adăugat: - Tu eşti obosită, Anea, poate în grădina ta să te odihneşti?

— Poate... numa´că de fete mi se rupe inima şi mă mănâncă ciuda pe... bărbaţii ăştia. Tu eşti venită de la ţară?

— Da.

— Se trăieşte bine în sat la tine?

— Da, e bine. Dar nu întotdeauna se poate trăi liniştit, când prin alte locuri nu le este bine la toți, ca aici, acum.

— Tu nu băga în seamă. Vino pe la noi. Eu acum tre' să merg la treabă. Voi plimbați-vă liniştiți.

Anea s-a îndreptat spre maşini şi grupul o urmă. Când au trecut pe lângă grăsuna care şedea pe o piatră cu automatul pe genunchii goi, Anea i-a spus:

— Tu, Maşenka, mai odihneşte-te aici deocamdată. O să trimit mai târziu o maşină să te ia.

— Mă aşteaptă un client, l-am lăsat când am fugit încoace. A plătit deja.

— O să-l servim noi pe clientul tău. O să-i spunem că te-a apucat pânticăria, poate şampania nu era tocmai bună.

— Eu am băut vodkă. Şi numai o jumătate de pahar.

— Da' ai mâncat ceva?

— Nu am mâncat nimic. O bomboană am mâncat şi nişte prăjituri.

— Aşa, aşa, prăjiturile nu erau proaspete. Câte-ai mâncat?

— Nu-mi aduc aminte.

— Nu mănâncă ea niciodată mai puțin de patru deodată, - a spus una dintre fete. - Aşa-i Maşa?

— Probabil. Atunci să-mi lăsați nişte țigări. E plictisitor aici...

Anea i-a lăsat Maşei un pachet de țigări şi o brichetă şi fetele plecară.

— Ei, - se auzi o voce din apă, - cee... o lăsați pe grăsana asta aici pe pietre?

— O lăsăm, scumpetelor. V-o lăsăm vouă, - i-a strigat Anea, - parcă v-am spus că una o să vă ajungă şi-o să şi rămână

de voi. Ați vrut, aveți. Numa' că știți ce vă spun: chiar de e una singură pentru voi toți și tot moare de plictiseală?

— Eh, eh, voi bărbățeilor, de o să se audă despre mișelia asta a voastră... Doar să se audă... și cu voi nimeni n-o să se mai învoiască la pat. Nici să le plătiți n-o să mai vină cu voi.

Cinci bubuituri surde, la intervale scurte și uniforme s-au auzit din nou, dinspre pietre. Cinci plescăituri în corespondență au răsunat în apă, câte una lângă fiecare din cei cinci bărbați, speriindu-i și împingându-i și mai departe în mare. Anea îi amenință:

— Băieți, numá' n-o enervați pe Mașa de-acuma. Că noi, cu cine trebuie, știm să fim dulci și drăgăstoase. Supuse ca niște cățelușe, putem fi. Numá' cu cine trebuie, ați înțeles? Însă cu cine...

S-a auzit apoi un cântec zgomotos și cu accente severe dinspre șosea - Anea cânta:

Cărări cărărui s-au crestat,
Iubitului pe unde unghiile i-au trecut.

Și în ton cu vocea ei, cu intonații înverșunate și triste, cântară și celelalte prostituate care se ridicau pe alee spre șosea:

A crescut mușchi de copac și iarbă,
Se vede că se duce iubitul cu alta.
Pe unde iubitul se duce și se prăpădește:
Săraca inimă plânge și suferă.

Și au plecat cu-al lor cântecel despre cărările-cărărui... la munca lor au plecat.

Dorințele tale

Aproape de miezul nopții am mers cu Anastasia în apartamentul în care stăteam în chirie. Răsucind cheia în broasca uşii am simțit greutatea evenimentelor din ziua ce abia se încheia. Numai ce-am zărit patul i-am spus Anastasiei că nu mai puteam de somn, apoi am intrat sub duş. Când am ieşit, Anastasia îmi vorbi:

— Ți-am făcut patul, eu o să dorm pe balcon.

«Probabil că se sufocă în apartamentul făcut din prefabricate», - am gândit eu şi am ieşit să văd cum şi-a aranjat culcuşul pe balcon. Pe jos aşternuse traversa de mochetă, peste care întinse câteva coli albe de hârtie pe care stăpânul apartamentului le pregătise pentru a lipi tapetul pe pereți. În loc de pernă îşi mototoli bluza, iar sub cap îşi puse o crenguță.

— Cum poți să dormi aici, e tare pe jos şi la noapte o să fie frig. Mai ia măcar o plapumă, Anastasia.

— Tu nu-ți fă griji, Vladimir, aici o să dorm foarte

bine. Aerul este curat, stelele se văd. Ia uite-te, cerul cât e de înstelat în noaptea asta! Şi vântişorul mângâietor şi călduţ adie, n-o să zgribulesc eu aici. Tu întinde-te, Vladimir, o să stau oleacă lângă tine până ce adormi, după aceea o să merg şi eu să dorm.

M-am întins în patul făcut de Anastasia. Am gândit că o să adorm imediat de oboseală, dar nu am adormit. Gândul sau poate ideea fixă că fiecare om şi toată omenirea la un loc sunt doar jucării lăsate în derivă la dispoziţia unor coincidenţe, mă ardea pur şi simplu pe dinăuntru şi nu-mi dădea pace. Apoi a început să mă asalteze şi iritarea, gândindu-mă la cei care (şi-n acelaşi timp şi la Anastasia) pun la cale această secvenţă de întâmplări. Mă irita deoarece şi pe ea o consideram din plin părtaşă la înrâurirea acestor coincidenţe, cel puţin a celor din viaţa mea.

— Ceva te macină, Vladimir? - în şoaptă m-a întrebat Anastasia, făcându-mă să tresar.

— Mă mai şi întrebi? Eu am crezut în tine... Am vrut să cred... Mai ales, am vrut să cred în faptul că omul singur este în măsură să-şi trăiască viaţa aşa cum îşi doreşte. Mai ales, am crezut în satele ecologice unde oamenii vor putea trăi prin forţele proprii pe pământul lor. Şi unde pe-ai lor copii fericiţi îi vor putea creşte. Unde vor ridica şcoli bune pentru copii. Eu te-am crezut pe tine când ai spus că fiecare om este fiul iubit al lui Dumnezeu. «Omul este creaţia desăvârşită» - aşa ai spus. Ai spus sau nu?

— Da, Vladimir, ţi-am spus eu aşa ceva.

— Mai bine n-ai fi deschis gura. Şi... cât de convingătoare ai fost vorbind de toate astea. Eu, nu numai că te-am crezut, ba am mai început şi să plănuiesc ridicarea a astfel de sate. Hârtiile au ajuns deja în multe părţi ale conducerii. La Fond sunt adunate înscrierile oamenilor.

Proiectele au fost puse în lucru, organizarea grădinilor şi, în general, a tuturor parcelelor de pământ. Bine era dacă măcar te-aş fi crezut şi gata, însă eu m-am apucat să pun totul în aplicare. Cu mare bucurie chiar. Tu ştiai! Tu ştiai că eu mă voi apuca!

— Da, Vladimir, eu ştiam. Tu, doară, eşti un om de afaceri. Tu, întotdeauna eşti pregătit să acționezi şi să aplici în realitate...

— Sunt întotdeauna pregătit? Cât pare de banal totul. Cum nu? Ca să-nțelegi nu tre' să fii un clarvăzător. Oricare om de afaceri, când este convins de ceva, trece imediat la acțiune. Ca un prost, şi eu am trecut la fapte.

— De ce consideri proaste faptele tale, Vladimir?

Calmul ei şi prefăcătoria - aşa cum am văzut-o eu atunci - m-au iritat şi mai tare.

— Tu vorbeşti aşa liniştită?! Calmă! Ca şi cum n-ai şti că omul este doar un instrument în mâinile cuiva. Este ghidat prin tot felul de circumstanțe. Sunt acolo nişte forțe care pot lesne să ghideze fiecare om pe lume. La plăcere pot arunca jumătate din oameni în război. Întâi îi aruncă în război şi-apoi se uită la ei de sus sau dintr-o parte cum se ucid între ei. De le vine cheful, mai inventează o nouă religie şi din nou stau şi contemplă cum oamenii, pentru crezurile lor religioase, se războiesc între ei. Se pot juca la plăcere cu orice om. Eu am avut ocazia să mă conving de asta. M-am convins prin oamenii capabili să analizeze evenimentele care se petrec, prin oamenii inteligenți...

— Cum de-au reuşit inteligenții să te convingă că omul este doar o jucărie în mâinile unor forțe?

— Am ascultat o lucrare pe această temă. Se vorbea despre mine. Se interesau, acei oameni deştepți, de evenimentele declanşate de cărți în societate. De tine se

interesau şi de mine. Au analizat fiecare zi din timpul şederii mele în Cipru, când am scris cartea a patra. Au înregistrat totul şi pe urmă au analizat. Închipuie-ţi, nici măcar nu-s supărat că au făcut-o. Dimpotrivă, le sunt recunoscător că, în cele din urmă, mi-au deschis ochii. Mi-au arătat cum se joacă cineva cu omul. Coincidenţele nu există, ele sunt puse la cale, de acest lucru m-a convins propria-mi experienţă.

— Care experienţă, Vladimir, tu ai făcut experienţe?

— Nu eu le-am făcut, ei le-au făcut cu mine. În Cipru am vorbit despre peştele de apă dulce şi a apărut peştele. Despre cedri am vorbit şi cedrii au apărut. Noaptea, în biserică am vrut să merg şi s-a ivit biserica, iar uşile bisericii, pe timpul nopţii s-au deschis şi multe altele s-au mai petrecut ca şi cum aş fi scris un bileţel cu ce-mi trebuia şi ei mi le-au procurat. Dar, cel mai important, a apărut nepoata zeiţei Afrodita! În Cipru am vorbit cu nişte oameni şi le-am spus că aş vrea s-o întâlnesc pe nepoata zeiţei Afrodita. Panourile publicitare care o reprezentau cu mare cinste erau împânzite peste tot pe insulă. Mai concret, le-am spus că o să mă întâlnesc cu nepoata zeiţei Afrodita. Le-am spus... Iar peste câteva zile a apărut fata aceea cu ochii scânteietori... Ca să fiu mai coerent, s-a creat o situaţie care i-a făcut pe toţi să creadă că, într-adevăr, Afrodita şi-a trimis nepoata, prin ea multe miracole s-au săvârşit şi ea însăşi s-a întruchipat în fată. Cine a pus în ordine toate circumstanţele, una după alta? Cine? Eu nu! Eu nu am făcut nimic. Să fie toate aşa... întâmplătoare? Oare?...

Să fim cinstiţi, aici nu a fost întâmplare. Regularitate, cu siguranţă! La această concluzie au ajuns învăţaţii. Sunt convins că a fost o concluzie corectă asta. Şi nici tu nu poţi nega acum.

— Nu, nu, n-am de gând să neg regularitatea celor

petrecute, Vladimir, - răspunse senină Anastasia.

Am înghețat numai ce-am pătruns sensul vorbelor ei. Apoi am căzut într-o apatie fără precedent. Chiar de slabă, totuşi speranța că Anastasia va risipi ideea deja cuibărită în mine despre completa nimicnicie a omului şi a întregii umanități, o mai aveam încă, însă ea nu făcu aşa ceva. Cine şi cum ar putea nega o realitate atât de evidentă? Absolut indiferent, stăteam la fereastra camerei luminată doar de lumina lunii şi priveam la stele.

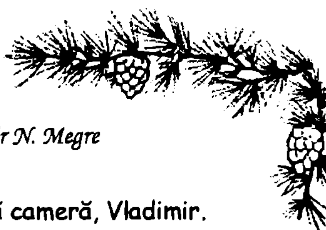
Şi poate că acolo undeva, pe vreouna din acele stele, trăiesc cei care ne ghidează şi se joacă cu noi. Ei trăiesc, e adevărat, dar am putea numi noi, oare, a noastră existență, trai? Jucăria ascultătoare cuiva nu trăieşte de-sine-stătător, aşadar nici noi nu putem spune că trăim. Multora le suntem „indiferenți".

Cu voce şoptită şi calmă vorbi din nou Anastasia, însă vocea ei nu mai trezi în mine nicio emoție, răsună doar sunetul cuiva care nu mai exista.

— Vladimir, tu, împreună cu acei oameni care ți-au trimis caseta, bine-ați vorbit. De fapt chiar există energii care, modificându-şi timpul, să poată să se unească într-un unic lanț al coincidențelor, aşa cum ți s-a întâmplat ție, lanț prin care să-şi atingă scopul propus. Că pura coincidență nu există, le este clar, de-acuma, multora. Coincidențele, chiar şi cele mai incredibile, sunt programate. Se programează tot ceea ce se petrece cu fiecare om. Iar ceea ce ți s-a întâmplat ție în Cipru a fost, pentru cercetători şi pentru tine, un exemplu concret că totul a fost programat şi apoi pus în aplicare concretă. Spune-mi, Vladimir, acum, n-ai vrea tu să afli unde se află programatorul direct al coincidențelor tale?

— Ce importanță are unde se află? Pe Marte, pe Lună... Mi-e totuna. Că-i este bine sau rău...

— El se află chiar în această cameră, Vladimir.

— Aaa, deci eşti tu? Chiar tu să fii, tot nu schimbă cu nimic situaţia. Nu mă miră şi nu mă înfurie. Mi-e totuna. Suntem ghidabili - în asta constă tragismul nimicniciei tuturor oamenilor.

— Eu nu sunt nici pe departe programatorul numărul unu al coincidenţelor tale, Vladimir. Este infim ceea ce pot eu influenţa.

— Şi-atunci cine-i principalul? Suntem doar noi doi în această cameră sau mai este cineva în afară de noi?.. Programatorul invizibil?

— Vladimir, programatorul eşti chiar tu! Prin ale tale dorinţe ai şi programat totul.

— Cum aşa?

— Doar dorinţele şi aspiraţiile omului pot pune în mişcare un program sau altul al realităţii. Aceasta este o lege a lui Dumnezeu. Nimeni şi niciodată, nicio energie din Univers nu poate încălca această lege. Deoarece omul este suveranul tuturor energiilor universale! Omul!

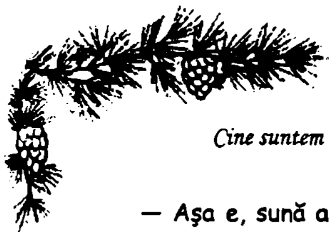
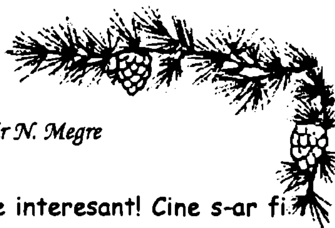
— Eu nu am declanşat nimic în Cipru, Anastasia. Toate s-au derulat de la sine, întâmplător, fără mine.

— Unele, neînsemnate, dar părţi componente ale altora mai substanţiale, care au dus în consecinţă la petrecerea evenimentelor concrete, s-au petrecut fără tine, însă evenimentele concrete au fost declanşate de dorinţele tale. Nu tu ai vrut s-o întâlneşti pe nepoata zeiţei Afrodita? Ţi-ai exprimat dorinţa chiar în faţa martorilor şi nu o dată ai repetat-o.

— Da, aşa este, am exprimat-o...

— Şi-odată ce-ţi aminteşti, cum poţi să le numeşti, atunci, stăpâne pe slugile care-i îndeplinesc dorinţele suveranului, şi, în acelaşi timp pe suveran jucărie în mâinile lor?

— Aşa e, sună a prostie. Ce interesant! Cine s-ar fi gândit... Dorinţele... Atunci, de ce nu toate dorinţele se îndeplinesc? Mulţi oameni au dorinţe dar nu tuturor li se îndeplinesc.

— De importanţa ţelului foarte mult depinde. De partea spre care tinde dorinţa; a luminii sau a întunericului. De puterea dorinţelor mai depinde. Cu cât ţelul va fi mai considerabil şi mai luminos, cu atât mai multe forţe luminoase vor fi implicate în realizarea lui. În atingerea lui.

— Dar dacă dorinţa este obscură, de exemplu să te îmbeţi, să te baţi sau să declanşezi un război?

— Atunci vor trece la fapte forţele obscure, prin dorinţele sale omul le dă posibilitatea acestora să acţioneze. După cum vezi, în oricare din cazuri, întâietate şi importanţă au doar dorinţele omului. Ale tale dorinţe, Vladimir.

Treptat, în timp ce realizam sensul spuselor Anastasiei, în suflet începeam să mă simt din ce în ce mai bine. Plăcuta lumină a lunii umplea întreaga cameră, iar stelele de pe cer nu mai păreau reci, dimpotrivă luminau cu o lumină caldă. Anastasia şedea pe marginea patului şi era parcă mai frumoasă ca înainte.

— Tu ştii, Anastasia, ca să fiu sincer, în Cipru puţin a lipsit să nu mă încurc în fuste. Totuşi nu am greşit cu nimic, că nu-mi plăcea nimic acolo. Nimeni nu vorbea ruseşte. Chefliii din staţiune nu mă lăsau să lucrez. Ce caut eu aici? - m-am întrebat atunci - ce, am venit aici, oare, ca să merg la curve sau...? Femei erau din belşug, însă cu un comportament atât de uşuratic. Erau rusoaice, erau bulgăroaice.

— Vezi, Vladimir, tu le-ai dorit, iar ele, neîntârziat au apărut. Şi te-ai îmbătat tu cu vodkă şi ţi-ai dat întâlnire cu ele. Şi cu femeie din Rusia şi cu femeie din Bulgaria. Dară, înainte de toate astea, tu ţi-ai dorit foarte mult să te

întâlneşti cu nepoata Afroditei. Prima ta dorinţă a fost mult mai puternică şi astfel a apărut ea şi te-a ferit de toate acele gesturi dăunătoare şi te-a ajutat.

— Da, m-a ajutat. Tu de unde ştii despre bulgăroaică?

— Din propriile-mi preocupări, Vladimir.

— Nu înţeleg, dar nu contează. Explică-mi mai bine: fata asta, Elena Fadeeva, e ştiut că nu e nepoata Afroditei - este o simplă rusoaică şi lucrează în Cipru pentru o agenţie turistică. Numai că eu am vorbit despre nepoata Afroditei. Înseamnă că aceste forţe luminoase nu prea au fost în stare să mi-o prezinte pe adevărata nepoată a zeiţei?

— Ba dimpotrivă, ţi-au prezentat-o. Zeiţa Afrodita, acum, este o energie. Ea poate, pentru o anumită vreme, să se amestece cu energia oricărui om, dacă găseşte de cuviinţă. Elena Fadeeva, în timp ce-ţi era în preajmă, poseda ambele energii. Multe i-au stat în puteri în acele zile. Multe a reuşit să realizeze şi a reuşit să te ajute şi pe tine.

— Da. Îi mulţumesc. Şi zeiţei Afrodita îi mulţumesc.

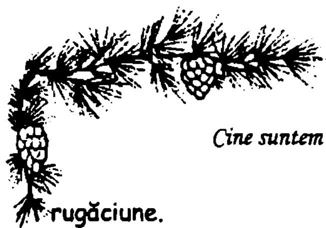
Mi s-au risipit toate grijile şi senzaţiile neplăcute apărute în timp ce consideram că toţi oamenii ar fi fost doar nişte jucării în mâinile unor puteri oarecare. Acum, după discuţia cu Anastasia, mi s-a reîntors încrederea şi liniştea.

M-am uitat o vreme la Anastasia, cum, în lumina lunii, stătea la marginea patului cu mâinile pe genunchi, tăcută şi cu capul plecat, apoi... nici până-n clipa de faţă nu înţeleg cum s-a făcut că... i-am spus:

— Am înţeles cine eşti tu, Anastasia! Tu eşti o preamăreaţă zeiţă! - i-am spus eu şi m-am aruncat în genunchi în faţa ei.

O exclamaţie de disperare şi durere răsună din gura Anastasiei. Sări iute în picioare, se îndepărtă de mine, se rezemă de perete şi îşi sprijini ambele mâini în piept ca pentru

rugăciune.

— Vladimir, te implor, ridică-te-n picioare! Tu, nu trebuie să îngenunchezi înaintea mea. O Doamne, Doamne, ce-am făcut, iar m-am pripit!... Iartă-mă pentru lipsa de profunzime din explicațiile date fiilor Tăi. Vladimir, în fața lui Dumnezeu toți fiii sunt egali, între ei nu trebuie să existe închinare, iar eu nu sunt altceva decât om, sunt o femeie!

— Tu te deosebești tare de alți oameni, Anastasia. Dacă tu ești un om simplu, atunci cine suntem noi, cine sunt eu?

— Tot om ești și tu, Vladimir, doar că prins în rutina trăirilor veacului tău, nu ai putut încă să reflectezi asupra menirii tale.

— Moise, Iisus Hristos, Mohamed, Rama, Buda - cine sunt ei, cum comunici tu cu ei?

— Numele fraților mei mai bătrâni ai rostit tu, Vladimir. Ale lor fapte nu sunt eu cea care să le judece, un singur lucru, doară, pot spune: niciunul din ei nu a primit deplina iubire terestră.

— Nu poate fi adevărat, mulți dintre ei încă mai au milioane de închinători și în zilele noastre.

— Închinarea nu înseamnă iubire. Închinarea, celui ce se închină îi suge toată puterea gândirii - putere caracteristică doar omului. Mărețul egregor al fraților mei, milioane de ani de-a rândul a fost alimentat de mulțimi de oameni, gest prin care, fiecare închinător a trebuit să-și împuțineze energia-i proprie. Nu puțini doritori, de-a lungul veacurilor s-au găsit, pe ai mei frați ca să îi judece. Însă eu nu înțelegeam de ce-și alimentau ei, frații mei, atât de stăruitor egregorul lor, de-a lungul mileniilor energii adunând. Nimeni nu a putut a lor taină să dezlege, până în vremurile noastre ce-au sosit. Iar frații, acum au hotărât ca tot ce-au strâns la un loc să pună și printre oamenii care astăzi pe Pământ trăiesc,

energia lor s-o împartă. Un nou mileniu învăluie Pământul, în noul mileniu pe Pământ zei vor locui. Zeii vor fi acei oameni care vor şti ale lor conştiinţe să-şi deschidă şi noua energie s-o primească.

Te implor, Vladimir, ridică-te-n picioare! Dureros îi este Tatălui iubitor, pe al Său fiu înrobit şi închinat să-L vadă. Doar întunericul, dintotdeauna s-a străduit să-i micşoreze omului însemnătatea. Vladimir, ridică-te-n picioare, nu te prosterna. Nu te îndepărta de mine.

Văzând cât de tare s-a agitat Anastasia i-am îndeplinit dorinţa, m-am ridicat şi i-am spus:

— Eu nu mă îndepărtez de tine. Ba dimpotrivă, mi se pare că am început să te înţeleg tot mai bine. Dar nu sunt de acord cu ce spui tu: că închinăciunea aduce prejudicii iubirii. Din contra, toţi credincioşii susţin a-L iubi pe Dumnezeu. Cât despre mine, eu m-am închinat ţie ca unei zeiţe, dar tu te-ai speriat cine ştie de ce şi te-ai îngrijorat.

— Noi doi, Vladimir, ne cunoaştem de mai bine de cinci ani. Din noaptea în care a fost conceput fiul nostru, nu puţine zile au trecut. Însă, din acel moment, pe tine nu te-a mai încercat dorinţa să te atingi de mine, să mă priveşti cu privirea cu care-ai învrednicit alte femei. Mai întâi neînţelegerea, iar acum prosternarea nu dau voie iubirii tale să se manifeste. Iar din închinăciuni copiii nu se nasc.

— Tu, Anastasia, acum, în faţa mea apari mai mult ca un concentrat de informaţii decât ca femeie. Nu sunt singurul care nu înţelege instantaneu ceea ce vorbeşti tu, sunt mulţi ca mine. Ce vrei să spui, de exemplu, prin „nu te prosterna"? Ce ai vrut să spui când mi-ai cerut să nu mă prosternez?

— Tu, Vladimir, ai scris o scrisoare preşedintelui Rusiei, numai că în timp ce-o scriai, tu însuţi te îndoiai şi era

chiar să şi pieri. Tu ţi-ai întrerupt creaţia, problemele le-ai aruncat pe spatele altuia, unuia singur - preşedintelui Rusiei.

— În Rusia, doar el singur are putere să facă ceva concret, iată de ce i-am scris numai lui.

— Singur nu poate, voinţa comunităţii este necesară. Şi de ce i te-ai adresat doar unui singur preşedinte? Mai există şi preşedintele Bielorusiei, Ucrainei şi Kazahstanului...

— Tu ai vorbit numai despre Rusia! Rusia e patria mea.

— În paşaportul tău e scris că eşti bielorus.

— E adevărat, sunt bielorus. Tatăl meu era bielorus.

— Copilăria toată ţi-ai petrecut-o în Ucraina.

— Şi asta-i adevărat, acolo am copilărit. De fapt este cea mai frumoasă amintire din copilărie. Bojdeuca albă şi văruită, acoperită cu paie şi podeţul pe care alergam la prins câre cu mâna cu puştanii din vecini, bunica şi bunicu' care niciodată n-au suduit în faţa mea şi nici nu m-au ocărât vreodată.

— Da, da, Vladimir, mai adă-ţi aminte şi cum răsădeai cu bunicuţu' tău copăcei pitici în grădină...

— Mi-amintesc... Bunica îi uda apoi cu găleata.

— Încă mai înverzeşte şi acuma grădina şi copacii cei bătrâni încă mai rodesc şi te aşteaptă pe tine, Vladimir, în cătunul Kuzdnici din Ucraina, unde te-ai născut.

— Şi-atunci, Anastasia, patria mea unde-i?

— În tine dăinuieşte patria ta.

— În mine?

— În tine! Pe veci s-o materializezi acolo unde sufletul îţi va arăta.

— Da, cred că trebuie să mă dumiresc într-un fel sau altul ce-i cu mine, numai că pentru moment mă simt de parcă aş fi rătăcit prin toată lumea.

— Vladimir, tu eşti obosit. Prea multe emoţii ţi-a adus

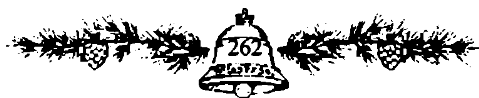
ziua ce tocmai a trecut. Întinde-te şi dormi. Puteri noi, somnul până dimineaţă, îţi va aduce şi o nouă conştiinţă ţi se va naşte...

M-am întins în aşternut şi am simţit cum Anastasia mi-a apucat o mână între palmele ei. Acum mă va învălui un somn profund, ştiam deja - ea putea să facă asta. Somnul mă învăluie liniştit şi profund iar dimineaţa mă voi simţi bine. Înainte ca s-adorm am mai apucat să-i spun:

— Te rog, Anastasia, mai ajută-mă să văd iarăşi măreţul viitor al Rusiei.

— Bine, acum dormi, Vladimir şi o să-l revezi.

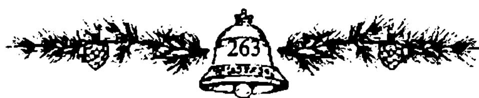
În şoaptă, Anastasia îmi cântă un cântec fără cuvinte ca un cântecel de leagăn: «ce bine că mai pot oamenii să-şi rânduiască singuri viaţa», - am apucat eu să mai gândesc, după care m-am prăbuşit într-un somn plăcut şi liniştit, visând la viitorul Rusiei.

Vecinicia înaintea noastră amândurora se-ntinde

Razele soarelui răsare au pătruns prin fereastra acoperită de storuri şi au ajuns până-n aşternut. M-am trezit. Dormisem aşa de bine! Înăuntru am simţit cum mi se înfiripau forţe noi şi neobişnuite. Aş fi vrut să fac gimnastică sau orice fel de mişcare fizică. Buna dispoziţie era debordantă! Din bucătărie am auzit trăncănit de oale. «Nu-mi spune că Anastasia s-a apucat să gătească micul dejun. Că ea nu se pricepe la blide, la sculele de bucătărie, nu poate nici măcar să aprindă aragazul. Mai bine, hai s-o ajut?». - am gândit eu. Am tras pe mine un trening, am deschis uşa de la bucătărie şi, numai ce-am dat cu ochii de Anastasia, am simţit o undă fierbinte cum îmi străbătu tot corpul.

Pentru prima dată o vedeam pe Anastasia - pustnica din taiga - nu în taiga, nu în poieniţa ei din Siberia şi nici pe malul mării, ci în condiţia firească pentru mine a femeii obişnuite de la oraş - adică în bucătărie. Înclinată peste

aragaz, se căznea să regleze flacăra. Ba ardea prea tare, ba se stingea, se vede că aragazul era vechi şi nu se mai regla fin.

În bucătărie, Anastasia arăta ca o femeie absolut normală. De ce am speriat-o ieri seară cu închinăciunile mele? Ori eram prea beat, ori eram obosit peste măsură.

Anastasia mi-a simţit privirile şi s-a întors spre mine. Un obraz îi era mânjit de făină, pe celălalt uşor transpirat i se lipise o şuviţă de păr căzută de sub coroniţa care-i ţinea cocul adunat pe cap. Mi-a zâmbit, iar vocea-i era ciudată când mi-a vorbit:

— O zi bună şi minunată să te întâmpine, Vladimir! Eu acuşi termin de gătit micul dejun. Încă oleacă. Cât te speli tu, totul va fi gata. Tu mergi şi te spală, nu-ţi fă griji, eu n-o să stric nimic, m-am descurcat bine...

Nu am mers imediat la baie. Am rămas privind-o nedumerit pe Anastasia. Pentru prima oară în toţi aceşti cinci ani de când o cunoşteam, am putut vedea cu-adevărat cât era de frumoasă această femeie. O frumuseţe de nedescris. Cu obrazul mânjit de făină, cu părul în dezordine, strâns doar într-un coc umil, îmbrăcată cu haine simple şi ne-la-modă. Era din cale-afară de frumoasă!

Intru în baie, mă bărbieresc tacticos, fac duş, dar frumuseţea de nedescris a Anastasiei nu-mi iese nicicum din minte. Merg în dormitor, mă întind pe cearşafurile deja schimbate şi frumos aşternute, dar nu merg în bucătărie. Mă gândesc fără întrerupere la ea şi simt cum mă cuprind emoţiile...

De cinci ani o cunosc pe această femeie - pe această pustnică din taigaua siberiană. Cinci ani... Cât de radical mi s-a schimbat viaţa în toţi aceşti ani! Ne vedem arar, însă ea este cu mine tot timpul. Şi doar al ei este meritul! Trebuie să recunosc că, doar cu ajutorul ei, şi-au regăsit făgaşul

firesc relațiile cu fiica mea. Acum ne înțelegem minunat! Iar soția... Cu toate că nu am fost acasă nici măcar odață în acești cinci ani, i-am telefonat și din vocea ei am simțit că nu-mi mai vorbea nici cu răceală și nici cu ranchiună. Mi-a povestit că merg bine lucrurile în familie.

Anastasia... Ea m-a lecuit. Doctorii nu au reușit, ea da. Eram conștient că aș fi putut să mor. Ea, însă, m-a lecuit și m-a făcut faimos. Astăzi, pentru cărți îmi sunt oferite comisioane tot mai mari. Și iată că se adeveresc din nou vorbele Anastasiei. Ea îmi vorbește întotdeauna liniștită și nu se enervează niciodată. Este clar ca bună ziua că ea mi-a schimbat radical viața, dar mi-a schimbat-o în bine. Am și un fiu de la ea! Situația noastră nu este chiar standard, ce-i drept,: fiul meu trăiește în taiga, în poienița ei, dar sunt convins că este fericit acolo cu mama lui. Ea este foarte bună. Neapărat trebuie să-i spun ceva bun, frumos, să fac ceva deosebit pentru ea. Dar ce? Ea nu are nevoie de nimic. E stranie senzația asta: jumătate din lumea asta poate să fie a ta și tot nu ai cât are ea. Oricum, ceva o să-i dăruiesc. Cu câtva timp în urmă i-am cumpărat un șirag de mărgele din perle. Perle autentice, nu imitații și.. destul de mărișoare. M-am hotărât: o să merg chiar acum să i le dăruiesc. Am luat cutiuța din geamandan, am scos mărgelele din casetă, numai că, în loc să merg în bucătărie, am început să mă schimb. Mi-am dat jos treningul, am tras pe mine o pereche de pantaloni de stofă, o cămașă albă și mi-am pus cravată la gât. Am băgat mărgelele în buzunar la pantaloni, dar în bucătărie nicicum nu am reușit să merg. Eram prea agitat. M-am apropiat de fereastră și am rămas pe loc, împăiat. Mi-am luat inima-n dinți și gândind: «da ce te-a apucat, se poate ști? Ce te-ai agitat așa ca un prostănac?» am mers în bucătărie.

Anastasia, așteptându-mă șezută cu masa pusă pentru

micul dejun, s-a ridicat în picioare să mă întâmpine. Între timp se pieptănase şi îşi aranjase cu grijă părul. S-a ridicat şi m-a privit în tăcere cu ochii ei blajini de culoare albastră-cenuşie, iar eu am rămas pe loc, nemaiştiind ce să spun. I-am vorbit dintr-odată, adresându-mă inexplicabil la persoana a treia plural:

— Ziua bună să vă fie, Anastasia! Acest „să vă" m-a uluit aşa tare... Ea, fără să dea de înţeles că a sesizat ciudăţenia mea, mi-a răspuns serioasă:

— Bună ziua, Vladimir. Ia loc, te rog, micul dejun te aşteaptă deja.

— Acuş mă aşez... Mai întâi vreau să-ţi spun ceva... Uite ce vreau să... - am bâlbâit eu, dar vorbele nu ieşeau nicicum.

— Aşadar? Vorbeşte, Vladimir.

Uitasem deja ce aş fi vrut să-i spun. M-am apropiat de ea şi am sărutat-o pe obraz. Tot corpul mi s-a aprins ca de la un foc învăpăiat, obrajii Anastasiei s-au îmbujorat şi pleoapele au început să bată mai repede decât de obicei. Şi-atunci am vorbit, dar parcă nu cu vorbele mele ci cu ale cuiva de undeva din depărtare:

— Uite, din partea tuturor cititorilor, Anastasia. Mulţi din ei îţi mulţumesc.

— De la cititori? Le mulţumesc din inimă tuturor cititorilor. Foarte mult le mulţumesc, - a îngăimat Anastasia.

Şi eu m-am precipitat şi am sărutat-o iar, de data asta pe celălalt obraz:

— Asta, din partea mea, Anastasia. Tu eşti foarte bună şi cumsecade. Tu eşti şi foarte frumoasă. Îţi mulţumesc că exişti.

— Tu mă găseşti frumoasă, Vladimir? Îţi mulţumesc... că mă consideri frumoasă...

Şi ea era emoţionată. Nu ştiam ce să fac şi mi-am amintit atunci de colana de perle din buzunar. Le-am scos cu febrilitate şi am dat să descâlcesc şiragul care mi se încâlcise în buzunar.

— Uite, Anastasia, un cadou pentru tine. Sunt per... perle veritabile... nu sunt falsuri. Eu ştiu că tu nu iubeşti ce-i artificial... dar astea sunt veritabile.

Nodul nu se desfăcea, atunci l-am scuturat energic. S-a rupt firul pe care erau înşiruite perlele, acestea împrăştiindu-se în toate direcţiile pe podeaua bucătăriei. M-am ridicat de pe scaun să le-adun. Anastasia s-a ridicat şi ea. A reuşit să culeagă mai multe perle decât mine şi mult mai repede. Mă uitam la palma ei în care aduna mărgelele, una după alta. Privea cu atenţie la fiecare în parte, iar eu m-am îndrăgostit de mişcările ei.

Şed pe podea, sprijinit cu spatele de perete şi mă uit încântat. Şed şi mă gândesc în sinea mea: în bucătărie situaţia era mai mult decât firească, totuşi în suflet cât de ciudat şi minunat era totul... De ce? Posibil, pentru că aici, în bucătăria aceasta, era ea - Anastasia. Eram aşa de aproape de ea că puteam s-o îmbrăţişez, însă... curajul îmi lipsea. Femeia aceasta care, cu cinci ani în urmă, acolo în taiga, îmi păru doar o ciudată pustnică, acum părea o stea căzută doar de un minut din cer. Era foarte aproape de mine dar, ca şi o stea, era de neatins. Şi anii... Eh, anii mei... Mă uitam la Anastasia cum s-a ridicat şi a pus într-o mică vază de pe masă toate perlele adunate. Apoi şi-a întors capul spre mine. Dar eu, ca şi fermecat, am continuat să şed pe podeaua bucătăriei, cu spatele rezemat de perete, privind în ochii ei albaştri. Anastasia nu şi-a îndepărtat privirea-i dulce de la mine nicio secundă.

— Uite tu, Anastasia, îmi eşti aproape acum, cu toate

astea, sub nicio formă nu mă pot hotărî să te ating. De parcă ai fi o stea îndepărtată de.pe cer.

— O stea? Asta este senzația pe care o ai? De ce? Uite! La picioarele tale, ea se află - steluța ce în femeie obişnuită s-a preschimbat.

Anastasia s-a lăsat pe podea lângă mine, şi-a sprijinit amândouă mâinile pe umerii mei şi şi-a lipit capul de al meu. Am simțit cum îi bate inima, însă cu mult mai puternic bătea a mea. Părul avea parfumul taigalei. Respirația, ca un vântişor călduț, emana o aromă înmiresmată de flori.

— De ce, noi doi, Anastasia, nu ne-am întâlnit în tinerețe? Uite cât eşti de tânără tu şi uite-te la mine câți ani am. Am trăit de-acuma o jumătate de veac.

— Eu, la sufletul deşteptat al veacului tău am ajuns, tu acum nu mă goni de la tine.

— Curând voi îmbătrâni, Anastasia şi viața mi se va sfârşi.

— Până să îmbătrâneşti, mai apuci, Vladimir, al tău pom de familie să-l sădeşti, oraşul de mâine cu oameni să îl populezi şi minunata grădină s-o zămisleşti.

— Mă voi strădui. Păcat doar că în grădina de mine sădită prea multă vreme nu voi apuca să trăiesc. Că nu va creşte numai într-un an.

— Tu sădeşte-o şi în ea pe vecinicie-o să trăieşti.

— În veşnicie?

— Da, în vecinicie! Va-mbătrâni al tău corp şi va muri, iar sufletul zboru-şi va lua.

— Zboară sufletul mortului, ştiu de asta. Zboară sufletul... dar, mai departe?

— Oooo, ce minunată zi astăzi a răsărit! De ce, Vladimir, al tău viitor, tu făr′ de bucurie zămisleşti? Tu, toate astea pentru tine, doară, le zămisleşti...

— Toate astea, nu eu le fac. Asta este doar realitatea obiectivă. Vine bătrânețea pentru toți și-apoi și moartea. Vin toate și nici măcar tu, iubita mea visătoare, altceva nu poți să inventezi.

Anastasia tresăltă toată, se îndepărtă imperceptibil și mă privi în ochi cu ochii săi veseli și buni. Ochii-i sclipesc de încredere, de bucurie îi sclipesc în ciuda tuturor relelor.

— Eu nu trebuie să inventez nimic, dintotdeauna a existat natura. Dintotdeauna corpul a murit - cu toții știu asta. Pentru corp este moarte, pentru rest, moartea este doar un somn, Vladimir.

— Un somn?

— Da, un somn.

Anastasia s-a ridicat în genunchi și mi-a vorbit privindu-mă țintă-n ochi. Vorbele ei au făcut radioul din bucătărie să amuțească și vocile și zgomotele ce veneau dinspre fereastră... să nu se mai audă. Anastasia a pronunțat în șoaptă aceste cuvinte:

— Iubitul meu! Vecinicia înaintea noastră amândurora se-ntinde. Se naște viața dintotdeauna după ale ei legi. Raza de soare încălzește primăvara, sufletul noi veșminte îmbracă. Iar rămășițele pământești, nu zadarnic, în armonie se contopesc cu Pământul. Flori minunate și minunate ierbi răsar primăvara din corpurile noastre. Pe vecinicie vei auzi tu cântul păsărilor și picături de ploaie vei bea. În albastrul vecinic al cerului, norii tăi cu al lor danț te vor răsfăța. Dacă prin Universul infinit, tu, în pulbere te vei răspândi, necredință în tine ținând, din pulberile pe vecinicie menite prin Univers să rătăcească, eu, iubitul meu, te voi aduna. Și copacul de tine sădit pe mine-o să m-ajute; cu a sa rămurea în primăvara timpurie ieșită, spre locul în care sufletul tău, în liniștea fără de simțiri se odihnește, mă va călăuzi. Și cei

cărora bine pe pământ le-ai dăruit, cu iubire pe tine te vor pomeni. Şi dacă toată iubirea pământenească nu va ajunge ca din nou tu să te-ntrupezi, atunci una - pe care tu o cunoşti - ea, peste toate planurile existenţiale ale Universului, de o singură dorinţă arzătoare va vibra: - «întrupează-te iubitule!» - şi ea însăşi pentru o clipă va muri.

— Vei fi tu aceea, Anastasia? Eşti convinsă că o să poţi face aşa?

— Oricare femeie este în stare aşa să facă, dacă pe Logos în sentimente poate să-l comprime.

— Dar de tine ce-mi spui, Anastasia? Pe tine cine-o să te ajute înapoi pe Pământ să te întorci?

— Eu singură pot, pe nimeni n-o să deranjez.

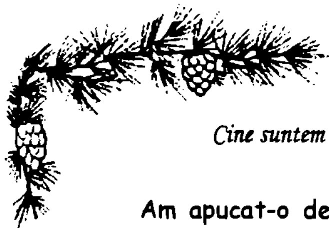
— Şi eu cum o să te recunosc? Viaţa va fi cu totul alta, sau nu?

— Tu, înapoi pe Pământ te vei întrupa şi adolescent iarăşi vei deveni. Şi-atunci în grădinuţa vecinilor tăi o pistruiată roşcată vei vedea. Vorbe dulci micuţei cu picioarele strâmbe să-i vorbeşti ş-atenţie să-i dai, tu Vladimir. Apoi, flăcău o să te faci şi de urma mândruţelor o să caţi. Numai să nu te grăbeşti a ta soartă cu ele să îţi legi.

În curtea vecinilor creşte fetiţa pistruiată. Încă nu-i frumoasă ea cine ştie ce. O vei dibui cum după tine priviri furişe în răstimpuri îşi aruncă. Tu să nu râzi de fată şi să n-o alungi când, timidă, de tine se va apropia ca atenţia de la celelalte frumoase să ţi-o distragă. Doar trei primăveri or să treacă şi fetiţa vecinilor frumoasă fecioară o să se ridice. Odată ai s-o priveşti şi dragostea pentru ea în tine se va aprinde. Vei fi fericit cu ea şi va fi fericită şi ea. Vladimir, în aleasa ta, al meu fericit suflet va trăi.

— Mulţumesc, Anastasia, pentru minunatul vis, cântăreaţa şi poeta mea scumpă.

Am apucat-o delicat de umeri şi am sprijinit-o de mine. Vroiam să aud cât de înflăcărat îi bate inima, cât de îmbătător îi miroase părul acestei minunate femei încrezătoare numai în bine, numai în veşnic. Sau poate să mă ţin ca de un fir de iarbă, aş fi vrut, de visele ei incredibile. Din vorbele ei despre viitor, tot ce mă înconjura cu şi mai multă fericire m-a învăluit.

— Chiar de-s numai vorbe tot ce tu vorbeşti, Anastasia, află că sunt minunate şi sufletul mai fericit mi-l simt de la auzul lor.

— Energii preamăreţe, vorba visului pune în mişcare. Printr-al său vis şi prin tot ce plăsmuieşte omul, singur viitor îşi făureşte. Tu crede în mine, iubitule, totul va fi întocmai aşa cum, prin ale mele vorbe, al nostru viitor am plănuit. Oricum, în visul tău liber tu eşti să schimbi orice de tu vei vrea, alte cuvinte rostind. Tu eşti liber şi stăpân. Şi fiecare este propriul său creator.

— Eu nu o să schimb nicio vorbă de tine rostită, Anastasia şi să cred în ele mă voi strădui.

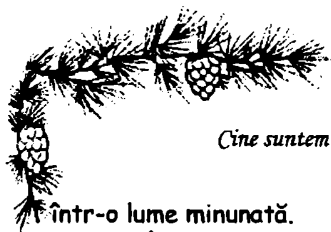
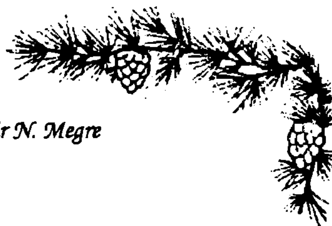
— Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că nu ai năruit vecinicia noastră amândurora.

Am petrecut împreună o minunată şi senină zi, ne-am scăldat în mare şi ne-am bronzat pe plaja pustie. Seara, Anastasia a plecat şi, ca de fiecare dată, m-a rugat să n-o însoţesc. Am rămas, aşadar, pe balcon privind în urma ei cum se îndepărta pe trotuar, de-a lungul blocurilor. Pe cap avea baticul, hainele-i erau umile, iar pe umăr îşi ducea trăistuţa hippy de mâna ei făcută. Păşea, străduindu-se să nu se distingă din rândul trecătorilor, femeia care a plăsmuit minunat viitor Rusiei întregi. Negreşit aşa va fi! Visul ei, oamenii îl materializează şi ei înşişi vor apuca să trăiască

într-o lume minunată.

Înainte de a dispărea după colțul clądirii, Anastasia s-a oprit, s-a întors spre mine şi mi-a făcut cu mâna. Eu am răspuns salutului făcându-i cu mâna. Chipul nu i se mai distingea de la distanța aceea... dar ştiu cu siguranță că zâmbea. Ea zâmbeşte întotdeauna pentru că crede şi plăsmuieşte numai Bine! Şi, poate că aşa şi trebuie!? I-am făcut din mână şi am şoptit: «Mulțumesc, Anastasia».

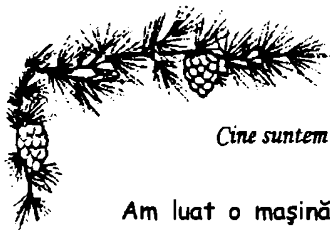
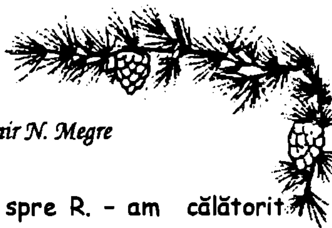
Pe urmele Anastasiei

Şi-am pornit intr-o zi de aprilie în căutarea moţilor îngropaţi în propriile grădini - aşa cum scria Anastasia că ar fi bine să fie.

Eu am auzit de aşa ceva cu mai mult de 10 ani în urmă pe când lucram în pădurile din Maramureşul istoric. Ce ştiam eu pe atunci de Anastasia? Dar relaţia cu natura o simţeam intens şi am avut unele trăiri profunde, chiar „religioase" în acest sens. Am avut norocul să lucrez şi în locuri destul de izolate şi să simt vibraţia profundă a Creaţiei Divine.

Deci, cam ştiam unde am şanse să mai găsesc încă oameni care să se apropie de Fericirea Divină. Aşa am ajuns la nişte prieteni de familie în T. L. - un orăşel apropiat de Baia Mare. Ne cunoaştem de câtva vreme prin copiii noştri şi prin Anastasia. Prietena noastră a spus să merg mai departe un pic, într-o comună din apropiere (nu trebuie neapărat să trec muntele, să ajung în Maramureşul istoric) - să intru la barul din centru şi să întreb - e imposibil să nu găsesc case cu morţi îngropaţi în propriile grădini.

Am luat o maşină de ocazie spre R. - am călătorit împreună cu doi băieți care mergeau acasă de la şcoală.

Temele erau aceleaşi - internet, megabyți - se pare că toată lumea s-a modernizat. Dar unchiaşul cu care mai eram în maşină, şi căruia am apucat să-i spun cam ce vreau, la un moment dat i-a întrerupt şi i-a rugat frumos să mă îndrume acolo unde trebuie. Băieții au zâmbit conspirativ şi au spus să nu îmi fac probleme. Există aşa ceva la ei în comună, ba chiar nu este deloc o raritate ca oamenii să aibă morți îngropați în propria grădină.

Maşina s-a oprit, iar băiatul mi-a indicat o casă din vecini:

— Acolo să vă duceți!

Şi aşa l-am cunoscut pe nea Vasile, soț, tată şi bunic fericit. Lucrau bineînțeles şi nu prea au înțeles de la început ce vreau de fapt. M-au întrebat dacă sunt pocăit sau aşa ceva, le-am răspuns că nu am legătură cu nicio grupare religioasă. Dar ce vroiam eu de fapt, poate nici mie nu-mi era foarte clar. Mă interesau cei îngropați în grădină. Erau bunicii lui. Ei au dorit să fie îngropați acolo. Mormintele aveau cruci vechi din piatra şi din ele creştea câte-un copăcel. Crucile au fost împresurate cu sârmă ghimpată ca să nu se frece animalele de ele. În rest nicio amenajare.

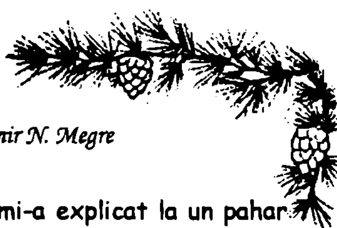
— Bunicii or vrut să fie îngropați în grădină...

— Şi nu vă e frică cu ei în grădină?

— Păi de ce să ne fie frică? Morții nu fac niciun rău. Mai degrabă de cei vii ar trebui să ne temem. Cei care au avut morți în grădină au continuat să fie îngropați lângă ei şi mai nou se şi fac amenajări ale locurilor...

În curte, pe lângă cele două morminte, nea Vasile a construit, deasupra pivniței, o micuță cabană din lemn pe care mi-a arătat-o cu mândrie. Pe măsuță se vedeau fotografiile celor trei copii ai lor. Apoi am ieşit iar în curte.

Pământul era gunoiat şi nea Vasile mi-a explicat la un pahar de horincă:

— Noi nu am ştiut de îngrăşăminte până a venit colectivul. Nici de Colorado... nici de ştevie. Apăi i-a venit unuia ideea cu plantatul ştevei, iar acum nu mai putem scăpa de ea nicicum... Dar acum parcă toată lumea s-a stricat la cap - toţi pleacă în străinătate...

— Da' măcar de s-ar întoarce, ar putea face ceva şi ar putea fi mai bine!

— Dacă ai lăsat casa pustie, în 5-10 ani îl pustie gozul şi apoi cum să vie dacă un litru de suc costă cât trei litri de lapte? Amu atât noroc că mai ştim ce se mai întâmplă...

Şi aşa am mai discutat un pic cu nea Vasile. I-am spus despre Anastasia şi am lăsat două cărţi - pentru copii şi nepoţi. Iar el m-a îndrumat spre capătul străzii:

— Acolo, în ultima casă pă dreapta stă Cupşa A. - meri pă la el că el e mai bătrân şi poate să-ţi povestească multe. Şi el are morţi prin grădină.

I-am mulţumit şi am pornit pe vale în sus, pe străduţa de pământ udată de ploile care nu mai vroiau să se termine pentru oamenii care trebuiau să iasă să-şi lucreze pământul. Pe drum au venit deodată o fetiţă cu o femeie mai în vârstă:

— Da' oare pă cine cotaţi? - mă întrebă aceasta cu un zâmbet senin.

— Io merg la Cupşa Alexandru - că am auzit că şi el are strămoşi îngropaţi în grădină...

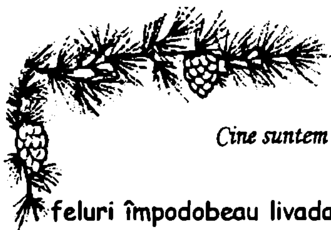
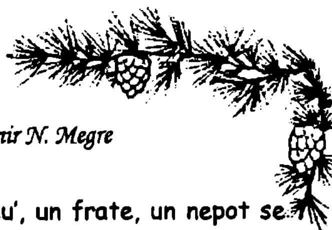
— D-apăi şi noi avem aice la mama...

— Pot să fac ceva poze?

— Hai numa'...

Şi am intrat la bunica-străbunică în curte împreună cu fiica ei şi nepoţica acesteia... În sus în grădină era construit un foişor cochet şi, ceva mai încolo, patru cruci de patru

feluri împodobeau livada. Străbunicu', un frate, un nepot se odihneau deja acolo printre pruni... Şi lumea şi acum petrece împreună în foişorul din fața mormintelor. Lor li se pare aceasta natural, nici urmă de teamă sau repulsie. Am dat nepoatei o carte *Anastasia* şi am făcut o poză celor trei fete din timpuri atât de diferite.

Am pornit mai departe spre capătul satului şi la câțiva metri mai încolo - mă uit în sus pe deal şi văd alte două cruci din piatră îngrădite. Urc la ele şi mă uit în stânga - încă două. Clar lucru - nu e deloc rar acest obicei pe aici. Fac câteva poze şi cobor înapoi pe drum. După puţin timp ajung şi la ultima casă.

Cu nu puţină emoţie întreb dacă am ajuns bine:

— Pe Cupşa Alexandru îl caut...

— Eu sunt - îmi spune omul din fața mea... Avea deja 83 de ani dar se ţinea bine.
Toată lumea lucra - tinerii săpau grădina.

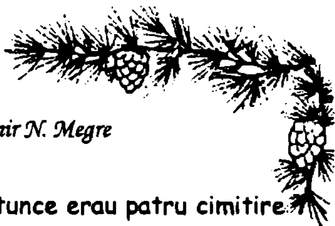
Am spus în câteva cuvinte despre Anastasia şi despre ce vreau să fac. Am spus că am fost îndrumat de alții şi că sunt sigur că aş putea afla lucruri interesante de la dânsul. Am cerut permisiunea să pozez mormintele, iar el s-a scuzat de ţinuta sa de lucru.

— Noi avem opt morți aici în grădină dinainte de colectiv. Că în timpul comunismului trebuia aprobare specială de la Protopop. Şi n-o primeai numai dacă aveai deja morți acolo, îngropați înainte de colectiv. Şi io pe atunce eram tare slăbit, că am lucrat din greu şi am ieşit la penzie cu 41 de ani munciți calculați. Şi atunce, pe vremea comunismului, am făcut cerere că aşe mi-au zâs: „- Tu fă numa' cerere şi noi te băgăm unde vrei, numa' închide ochii..."

Am urcat cu nea Alexa în dosul grădinii la morminte.

— Primul care s-a cerut îngropat în grădină a fost mo-

şu' Alexa - el a trăit 105 ani... Pe atunce erau patru cimitire - două ortodoxe şi două catolice... Iar bisericile erau pe fundurile de văi departe de drumul principal - încă de pe vremea tătarilor...

Moşu' Alexa nu avea nimic la cap - doar o moviliță de pământ sub un pom marca locul unde-i odihnesc rămăşițele trupeşti. Dar Sufletul - Sufletul... eu sunt sigur că se bucură, poate în alte trupuri, de minunatul peisaj care i se arată...

La dreapta se văd două cruci de fier cu crucifix, iar mai încolo cele patru cruci de beton - de acelaşi tip - mai mari, mai masive - două din ele au gazdă - două nu - cea mai dinainte are înscris *„Aici odihneşte / Cupşa Alexandru / născ... 1925 / dece...* "

— Acu' 20 d-ani am făcut cererea să fiu îngropat aicea - da' cum să nu mă îngroape lângă strămoşii mei? - că eram foarte bolnav...

— Dar ați mai rămas! De ştiați, poate nu făceați nicio cerere...

— Da' nu, că n-o costat decât un kil de horincă... Pe atunci trebuia cerere, da' n-am murit la cerere... în '62 s-o făcut colectivu' şi nu mai era voie decât la cimitir. Amu' e voie iar... Amu' e mai uşor şi e foarte bine, numa' nu ştiu cât va ține binele-aista... Mai demult nu erau atâtea griji, dar amu' - de la patru ani copilul e dat la grădiniță şi începe să fie cu griji în cap - să meargă la grădiniță, să dreagă, să învețe...

Ei - câtă dreptate ai nea Alexa - să te audă şi cei care decid şi ne fac programele şcolare, şi, tot aceştia să audă şi de şcoala din pădure a academicianului Shetinin!

Iar nea Alexa continuă:

— Că am avut io un coleg de bancă. El o plecat în

America şi după trizăci de ani o venit aice şi m-o cunoscut. O făcut o mulțime de poze ca şi tine, domnişorule, şi o zis la urmă că noi aice trăim mai bine decât ei acolo, că el dacă iese pe stradă nu e sigur că se întoarce viu, că nu îl calcă o maşină sau nu îl puşcă cineva, că-s multe arme şi nu se ştie dacă cineva nu are ceva cu tine...

Apoi, uitându-se în zare la minunatele dealuri care îl înconjurau, nea Alexa adăugă:

— Noi aice suntem liberi... El e deja mort, io mai trăiesc...

M-a impresionat profund acest Om. Am lăsat o carte *Anastasia*...

— Stai, domnişorule, această carte costă... îmi spuse el încurcat.

— Nu costă ... răspund eu, şi mai încurcat.

— Am să o studiez cu atenție, numa' să reuşiți...

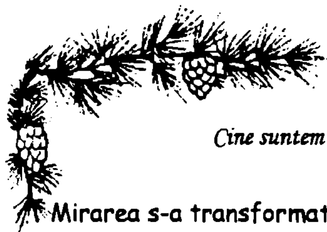
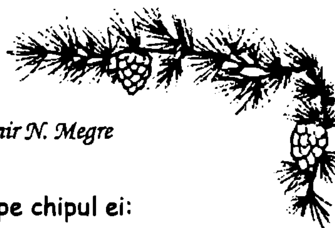
Iar mie de-ndată-mi veni în minte Colonelul-vagabond, cel care a reuşit să cutremure atâtea inimi, cu toate că era în fond un fost KGB-ist... *Cedrii Sunători ai Rusiei.*

Am salutat respectuos şi m-am întors pe acelaşi drum. Pe stradă toată lumea mă saluta, indiferent de vârstă. Oare până când se va accentua psihoza citadină - sau psihoza omului modern care începe cu a nu da bineţe tuturor semenilor, ci doar celor cunoscuți...

Ajuns înapoi în orăşel am poposit la doamna M. Acum circa treisprezece ani, când am lucrat prin zonă m-am apropiat de această minunată familie, dar nu ne-am văzut de atunci. Două fete frumoase şi deştepte are această doamnă. Am intrat în curte, poarta era deschisă. Am sunat, dar nu a venit nimeni. Am stat un timp nu prea îndelungat, când de după casă a apărut M.

— Nu cred că vă mai aduceți aminte de mine...

Mirarea s-a transformat în bucurie pe chipul ei:

— Emilaş...

— Da, eu sunt...

A fost frumoasă revederea - am vorbit multe, inimile ni s-au deschis şi ne-am împărtăşit bucuriile, ne-am amortizat necazurile.

— Cele două fete sunt departe peste ocean, dar sunt bine... zicea M. cu lacrimi în ochi...

Am şi un nepoţel...

Iar eu mă gândeam: o să apucăm oare să trăim în fericire autentică aici, la noi, cu toţii sau vom continua să căutăm o fericire iluzorie dată de confortul material şi de orele pe care le petrecem robotind în folosul altora...

Am lăsat o carte *Anastasia* şi doamnei M. A doua zi, dimineaţa am căutat-o la serviciu - urma să fiu luat de acolo cu o maşină care avea drum spre Baia Mare. I-am înmânat cartea mea de vizită, iar ea cotrobăia agitată prin poşetă, zicând că nu are carte de vizită - cum m-am obişnuit să nu caut să înţeleg femeile ci să învăţ de la ele şi să le iubesc - observam calm. Până la urmă M. găsi ce căuta; a scos cu atenţie cartea verde cu portretul Anastasiei pe ea:

— Am adus-o cu mine, poate reuşesc să mai citesc...

Aşa a fost această căutare a ceea ce este acum aici. Menţionez că am scris cele de mai sus pe bază de notiţe, a doua zi după ce am sosit acasă. Citatele, deci, nu sunt absolut identice cu ceea ce am vorbit pe moment cu minunaţii oameni pe care i-am întâlnit, dar am încercat să redau cât mai fidel esenţa acestor dialoguri. Dacă am reuşit sau nu - cititorul va decide. De asemenea îmi cer scuze pentru stilul în care au ieşit aceste rânduri, nici eu nu am nicio pregătire literară...

Vă doresc Numai Bine!

Câteva cuvinte

Mult prea-iubiţi cititori:

Profit de prilejul ivit la sfârşitul cărţii a cincea a scriitorului rus Vladimir N. Megre, să adaug câteva cuvinte.

Cu infinită fericire constat că, după publicarea fiecărei alte cărţi din seria *Cedrii Sunători ai Rusiei*, rândurile voastre (noastre) se îngroaşă tot mai tare. Este un fapt mai mult decât îmbucurător. Nu vreau aici să vă descriu emoţiile care mă încearcă, având în vedere cât de mult îmi doresc ca aceste cărţi unice şi nemaipomenite să fie citite de cât mai mulţi Oameni. Aş dori, totuşi, pe cât îmi va fi permis şi în puteri, să vă cer: Iubiţi cititori, răspândiţi mesajul Anastasiei cât vă stă în puteri! Nu fiţi timoraţi, cum adesea se întâmplă, de acele acuzări de a fi sectanţi sau cine mai ştie ce altceva le mai trece prin cap unor *atotştiutori* să vă impute. Este o reacţie normală a acestor oameni: obtuzitatea lor se întruchipează din frica de a pierde

valorile în care le place să creadă cu cerbicie, plafonându-şi astfel orizonturile, încetinindu-şi evoluţia spirituală. Pătrunderea Adevărului dinlăuntrul lor, de dogmele înşişi va fi obstaculată. Deci, nu-i consideraţi. Mult mai mărețe sunt vremurile pe care deja le trăim noi astăzi, decât oricare altă previziune cu enfază proclamată de *oamenii de duh*, din care nu puţini s-au ridicat şi în România. Nu vreau să îndrept degetul în direcţia niciunuia, vreau doar să vă rog pe voi, iubiţi cititori şi susţinători, nu vă cheltuiţi energiile ascultându-i sau, mai mult, contrazicându-i. Este doar o pierdere. Folosiţi-vă, mai bine, resursele de energie Divină oferindu-le cât mai multor oameni posibilitatea de a se atinge de informaţiile Anastasiei. Şi lăsaţi-i, singuri să înţeleagă dacă sunt valabile - acestea - sau nedemne de luat în consideraţie: voi faceţi doar de transmiţători, restul îl va face mesajul însuşi. Iar cei ce vor citi, vor alege singuri încotrova să apuce: să urmeze noua energie sau să rămână unde se află şi să-şi continue viaţa de până acum. Au tot dreptul, fie în primul, fie în al doilea caz.

Mulţi din cititorii noştri ne scriu despre un fenomen, după mine, firesc şi pozitiv: după citirea acestor cărţi, multora le vine în minte o serie întreagă de întrebări. Aşteaptă răspunsuri. Ce pot eu să fac este să vă sfătuiesc, atât pe cei care întrebaţi cât şi pe cei care aceste răspunsuri deja le cunoaşteţi: să aşteptăm cu toţii terminarea traducerilor. Va fi publicată în întregime seria *Cedrii Sunători ai Rusie* şi multor din întrebările născute acum li se va răspunde.

Câteva cuvinte despre cartea a cincea şi despre munca de publicare.

Mai înainte de orice, eu personal îmi cer iertare în faţa voastră pentru întârziere. Era promisă - cartea a cincea

- mult mai înainte, dar nu s-a putut face mai repede. Şi, iată ce cred eu: nu trebuia să iasă mai înainte. Poate că trebuia să „dospească" ori eu, poate că trebuia să pătrund exact mesajul din ea sau, mai poate că cititorii primelor patru cărţi trebuiau să mai aprofundeze câte ceva acolo. Eu nu ştiu de ce s-a lungit, dar ştiu că, dacă s-a lungit, atunci aşa trebuia.

„Cine suntem noi?", cartea a cincea din seria scriitorului Vladimir Nicolaevici Megre, vine ca o concretizare a unor vise ale Anastasiei. A fost tratată preponderent chestiunea hectarului de pământ, a vetrei familiei şi noua faţă a Terrei din viitorul apropiat. Şi multe din ceea ce se profilează în carte, astăzi, la cinci-şase ani de la publicare, în Rusia există deja (din sursele oficiale) multe aşezăminte ecologice, ca efect al cărţilor. La nivel guvernativ au fost făcuţi paşi de uriaş. Medvedev, noul preşedinte al F.R., a tratat, începând cu 2006, acest subiect (chiar dacă fără a menţiona C.S.R. ca inspiraţie) şi în Dumă au reuşit să dea unele circulare de lege care prevăd atribuirea de pământ familiilor ruse din anumite regiuni. Rusia are specificul ei ca ţară, România de asemenea. Eu nu ştiu (şi aici oricine înţelege mai bine, îl rog să mă ajute) dacă proiectul lui Megre poate fi aplicat şi la noi, dar sunt ferm convins că proiectul Anastasiei poate fi adaptat oricărei ţări din lume.

Acum, rugămintea mea către voi este de a colabora şi oricine are idei concrete, menite să ajute la crearea unui proiect compatibil cu specificul ţării noastre, să se facă înainte. Ideile nu-mi lipsesc, multe altele sunt necesare însă pentru a le aplica. Şi singur voi putea face puţin. Aştept ajutor - asta aştept de la voi! Vă mulţumesc.

Pentru cei care doresc să se implice în proiect, las aici, chiar dacă nu sunt necunoscute, contactele noastre şi adresele la care ne pot scrie:

- sediu editură: str. Sovata 50, bl. *C7*, apt. 4,
- Oradea, jud. Bihor. Tel/fax: 0359 453130, mobil 07488 36485.
- e-mail editură: *redactia@editura-dianusa.com*;
- e-mail ptr. proiectul *„Anastasia în România"*: *info@editura-dianusa.com*.

Cristian Călugăru, 2008

CUPRINS